
BĂIATUL ŞAMAN
Caroline Pitcher

Caroline Pitcher

Băiatul Şaman

Traducere din limba engleză IULIA-OANA ŢARĂLUNGĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PITCHER, CAROLINE
Băiatul Şaman / Caroline Pitcher;
trad.: Iulia-Oana Ţarălungă
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-933-6

I. Ţarălungă, Iulia-Oana (trad.)
821.111-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CAROLINE PITCHER
The Shaman Boy

2010

ISBN 978-973-103-933-6

Pentru Richard, Lauren şi Max,
cu toată dragostea mea

NOTA AUTOAREI

Când s-a ivit prima dată în imaginaţia mea, bărbatul cu păr de gheaţă şi mantie în culori pământii nu era singur. Era urmat de un leopard al zăpezii, un vultur auriu, rândunele, o haită de lupi, o vidră, un iepure de câmp, un uliu, o bufniţă şi multe alte fiinţe din lumea naturii. Şi acolo apărea şi Luka. De fapt, aceasta este povestea lui Luka. Călătoriţi împreună cu el! Împărtăşiţi-i temerile şi bucuriile, şi vrăjile care îl pot salva sau, dimpotrivă, îi pot pune viaţa într-un mare pericol!

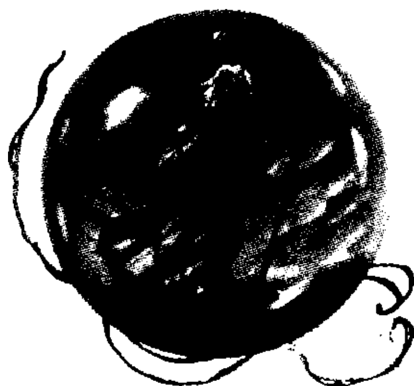
CUPRINS

PARTEA A TREIA: VARA

PARTEA A PATRA: TOAMNA

PARTEA ÎNTÂI

IARNA

Un bărbat străbate munţii. Părul lui e alb ca de gheaţă. Pe umăr are o bufniţă, iar un iepure de câmp aleargă pe lângă el.

Şapte lupi aşteaptă la câţiva paşi.

Bărbatul este un şaman din timpuri de demult. Dintr-o răsucire, el răstoarnă mănunchiul de nuiele de pe spinare. Cu puţină iască şi o bucată de fier, face un foc şi pe faţa lui se ivesc lumini aurii. Priveşte în jur. Lipseşte o făptură, aşa că omul cu părul de gheaţă îşi pune degetele în gură şi începe să fluiere.

De undeva, din munţi, aleargă în salturi un leopard al zăpezii. Blana felinei este acoperită de pete de nori. Ea se aşază lângă foc încolăcindu-şi coada lungă împrejurul său. Un băiat va porni în căutarea acestei pisici a norilor.

Băiatul va deveni şi el şaman.

Dar Băiatul Şaman este nesăbuit.

11
ÎN CUFĂRUL CU PĂTURI

Luka stătu treaz toată noaptea, dar nu din pricina frigului. Strigătele bufniţei răsunau din pomii fructiferi despuiaţi, dar nici acesta nu era motivul pentru care nu adormise.

A vrut să stea treaz. În sfârşit, auzi ceea ce aştepta să audă. Ceva veni tiptil de prin copaci, prin gaura din zid şi apoi în curtea înzăpezită, şi fornăi la uşă, *hrrrrr... hrrrr.* Venise după el.

Vederea lui Luka se estompa. Era aproape orb şi putea să zărească doar umbre. Părinţii lui nu mai erau. El nu voia să îşi petreacă toată viaţa în beznă, nu încă, şi nu voia să mai audă acea şoaptă defăimătoare: „Prostule! Faţă de lopată! Lunaticule! Mama mea ştie cine eşti cu adevărat".

Luka nu mai avea nimic de pierdut, aşa că voia să îşi urmeze visul.

Stătea ghemuit sub pături lângă foc. Îl auzi pe fratele lui Jez trezindu-se şi plecând la brutărie. Uşa se închise şi, deodată, Luka se smuci din culcuşul de pături şi reuşi să îşi croiască drum pe casa scării pipăind treptele. Trebuia să fie atent pentru că Jez tăiase o parte din lemnărie pentru a face focul în această iarnă cumplită. La etaj, podeaua era putrezită şi înţesată cu dinastii de şoareci care locuiau sub ea. Luka se târî pe burtă până când putu să întindă mâna şi să atingă cufărul cu pături.

Jez îi povestise că străbunicul lor făcuse cufărul dintr-un stejar, sculptând ghinde în chipuri de copilaşi năstruşnici şi frunze de stejar de jur împrejurul capacului.

Lui Luka îi plăcea să le urmărească conturul cu degetele şi să le simtă nasurile ascuţite şi gurile zâmbitoare. Cufărul cu pături era cea mai bună ascunzătoare. Luka ridică apoi capacul şi intră înăuntru. Abia dacă încăpea înăuntru, deoarece cufărul era plin de pături scorţoase primite pe timpul războiului.

Luka lăsă capacul să cadă peste el şi se ghemui trăgând cu urechea la orice zgomot.

Auzi căţeaua care adulmeca în jurul cufărului. Auzi autobuzul, care se mişca prin zăpadă asemenea unei bătrâne, urcând dealul pentru a ajunge la el să îl ducă la orfelinat pentru încă o zi interminabilă. Motorul tuşi şi se opri. Şoferul autobuzului, Peter, tuşea şi el pentru că fuma prea mult. Luka detesta acel miros de tutun din autobuz, în fiecare dimineaţă.

Se auzi un ciocănit grăbit în uşă. Căţeaua latră. Luka îşi ţinu respiraţia. Ciocănitul se auzi iar. Din nou căţeaua latră. Apoi, motorul tuşi şi autobuzul se îndepărtă duduind. Luka răsuflă uşurat. Cu buzele lipite de păturile scorţoase, spuse:

— Îmi pare rău, Imogen, dar nu pot să vin astăzi la orfelinat. De azi înainte voi schimba lucrurile.

Luka tresări exaltat cu gândul la ceea ce voia să facă.

Ieşi din cufăr. Se târî pe scări până jos şi începu să bâjbâie prin culcuşul de pături căutându-şi ciubotele. Se încălţă. Erau încă pline de apă de la zăpada de ieri şi se lipiră de glezne cum se lipesc mâinile ude şi Luka regretă că nu le lăsase mai aproape de foc noaptea trecută. Deodată simţi un curent de aer rece şi îşi dădu

seama că era căţeaua care îşi gudura coada pentru că îşi imagina că vor pleca undeva.

— Dă-te din calea mea să nu cad peste tine!

Târâi scaunul până la uşa din spate şi se poticni în el. Căută încuietorile. Încuietoarea de sus era înţepenită. Cea de jos era uşor de deschis, dar trebuia să tragă tare de uşă pentru că lemnul se umflase din cauza umezelii. Încă o smucitură puternică, şi uşa se deschise. Priveliştea de un alb ameţitor îl izbi. Zăpada parcă era făcută din paiete.

— Încetează, lumină orbitoare! spuse Luka.

Apoi, cu ochii întredeschişi, se strădui să vadă urmele din zăpadă. „Da. Aici erau. O potecă cu trandafiri negri pe zăpadă."

Luka întinse mâna dreaptă ţinând palma deasupra unui trandafir negricios. Era aşezat invers. Se ridică de pe treaptă, coborî în curte şi se întoarse către uşă. Cu vârful degetelor nimeri urma rece a unei pernuţe rotunde din amprenta unei labe. O atinse cu palma. Dădu de patru degete puternice, dar nu găsi degetul mare.

— Are labe de trei ori mai mari decât mâinile mele! exclamă el.

Se ridică şi merse în casă să îşi ia mănuşile, pacheţelul cu mâncare pe care i-l pregătise Jez pentru orfelinat şi toba de un galben ca mierea. Le îndesă în rucsacul pe care şi-l puse la spinare. Căţeaua vru să vină cu el, dar Luka trânti uşa şi ea nu apucă să iasă. Băiatul încercă din răsputeri să zărească urmele de pe zăpadă, mergând de-a buşilea de jur împrejurul curţii până la gaura din perete.

Căţeaua schelălăia şi zgâria la uşa bucătăriei. Adulmecase miros de iepure de câmp mai devreme, dar acum simţise ceva mult mai pătrunzător. Îi mirosea a

pericol şi a fiară sălbatică. Urletele pe care le auzise în nopţile de demult de pe vremea când trăia în sălbăticie se auziră şi acum, şi nu erau urlete de câini. De teamă, în jurul gâtului blana i se ridicase ţepoasă şi semăna cu un guler.

2
CASA DE SCORŢIŞOARĂ

Jez abia îşi târa picioarele pe străduţele înzăpezite. De-a lungul anilor, războiul distrusese aproape tot satul şi lăsase în urmă ruine asemenea turnurilor din lego răsturnate ale copiilor de la orfelinat. Jez nu a înţeles niciodată cine cu cine se lupta şi pentru ce. Micul lor ţinut din Europa de Est era ticsit de soldaţi din alte ţări şi îşi schimbase numele de atâtea ori încât nimeni nu îşi mai amintea cum i se spunea la început.

Un iepure mare îi tăie calea. Se aşeză pe marginea străzii privindu-l pe băiat.

— Dispari, iepuroiule, strigă Jez. Ai noroc că nu am o puşcă la mine.

Iepurele îşi ciuli urechile negre, fugi ţopăind şi se ascunse după un maldăr de pietre. Jez grăbi pasul uitându-se în toate direcţiile. Nu aveai cum să ştii dacă în spatele uşii sau într-o casă părăsită nu se afla un ţintaş decât dacă auzeai scrâşnetul puştii sau ţipătul victimei lui. Întotdeauna exista un duşman nevăzut. Acest duşman aprindea chibrituri şi le arunca în canistrele cu combustibil ale oamenilor, ca ei să ardă în flăcări. Acest duşman se ascundea în turla bisericii şi deschidea focul când băteau clopotele. Acest duşman fura găini şi oi, smulgea varza de pe ogoare, dezgropa

cartofii, cufunda oraşul în beznă şi punea otravă în fântâni şi în ţevile de apă. Acest duşman provoca ţipete de groază care îi trezeau pe Jez şi pe Luka devreme, făcându-i să îşi astupe capetele cu pernele pentru că nu puteau îndura acest chin.

Castanul era încă acolo. Jez se opri sub el şi se holbă la împletitura de crengi împodobite cu ţurţuri albi. Văzu muguri strălucitori care semănau cu nişte copite mici. În fiecare toamnă, tatăl lui îl ridica în braţe să ajungă la castane.

„Despică învelişul verde şi spinos, şi caută castana care se ascunde în catifea. Înmoai-o în oţet, înşir-o pe o sfoară şi să înceapă lupta!" Jez fusese campion pe şcoală la conker[1] trei ani la rând.

Jez oftă şi imaginea tatălui lui zâmbind îi dispăru din minte.

La capătul străzii în paragină se afla brutăria. Era o casă înaltă cu un acoperiş în două ape inegale şi o uşă albastră. Casa stătea aplecată pe un colţ ca şi cum se întreba dacă să se prăbuşească la fel ca suratele ei dărăpănate sau nu. Frăţiorului orb al lui Jez, Luka, îi plăcea să vină aici să facă pâine în formă de steluţe şi peştişori frământând şi lovind aluatul moale şi elastic. Dimitri brutarul le băga la cuptor la micul dejun. Uneori Dimitri îl punea pe Luka să îi facă o pâine în formă de rândunică pentru că era pasărea lui preferată. Apoi Luka se juca cu Syrup, pisica portocalie şi cei şase pisoi ai ei, cu lăbuţele lor moi ca nişte pernuţe.

Jez deschise cu efort uşa cea albastră şi mare, şi inspiră mirosul călduţ. S-au copt aici atâtea brioşe şi mere umplute cu miere şi stafide, de atâta amar de vreme, că până şi cărămizile din perete erau îmbibate

[1] Conker - joc de copii în care jucătorii încearcă să lovească şi să spargă castanele celorlalţi; în engleză *conker* înseamnă castană sălbatică. (n.tr.)

de dulceaţa parfumată a scorţişoarei și la fel şi ţiglele de pe acoperiş.

După lumina cenuşie şi difuză din stradă, brutăria părea neagră ca smoala. Lângă cuptoare se putea vedea o formă albă semănând cu un dragon cu o aură de flăcări ce pâlpâiau cu un furnal deasupra capului. Dragonul se ridică şi strigă:

— 'Neaţa, Jez!

Era Dimitri cu şorţul lui legat strâns de-a curmezişul pântecului şi cu boneta de bucătar trasă pe ochi până la sprâncenele negre ca nişte omizi.

— 'Neaţa, Dimitri! mormăi Jez, apoi îşi spălă mâinile în apa rece ca gheaţa.

O tavă cu cocoloaşe de cocă era gata de băgat la cuptor. Jaz le unse cu lapte şi începu să presare mac pe deasupra.

Uşa de la intrare se deschise şi o rafală de vânt rece pătrunse în brutărie vuind. Katrin cea înaltă îşi scutură cizmele roşii pe rogojină „Un', doi!" şi apoi trânti uşa. Îşi scoase fularul albastru şi îşi scutură părul. Zăpada zbură pe dalele de piatră ale pardoselii şi licări un timp până se topi. Scoase din haina de blană un ziar împăturit şi îl trânti pe masă. Se uită la Dimitri şi apoi la Jez.

— Pregăteşte-ne nişte ceai, Katrin, spuse Dimitri. Ceaiul e sus la etaj, iar cafeaua aici. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa este şi acum.

Katrin urcă treptele tropăind.

„Aşa este şi acum", îngână Jez ca pentru el. Spuneau aceleaşi lucruri în fiecare zi şi lui îi plăcea asta. Îi plăcea rutina. Când termină de presărat macul pe pâine, băgă tava la cuptor şi îl închise.

— Avem aici pâine pregătită special pentru noi, pentru micul dejun, spuse Dimitri, bătându-se cu mâna pe burtă.

Se auzi ca şi cum cineva ar fi spart o pungă de hârtie. Katrin coborî scările tropăind cu o tavă cu ceainicul maroniu aşezat ca o coroană regală pe o pernă. Cei trei îşi încălzeau mâinile pe cănile de ceai. Pe mijlocul mesei stătea pâinea aburindă special făcută pentru ei, cu brânză topită din belşug, proaspăt scoasă din cuptor. Ceaiul îi potoli stomacul lui Jez.

— Ce mai face frăţiorul tău? întrebă Dimitri.

Jez oftă.

— E nepăsător. Mă sperie, Dimitri. Vederea lui e din ce în ce mai proastă, dar nu va recunoaşte asta niciodată.

— Poate că e din cauza şocului provocat de moartea părinţilor voştri, adăugă Dimitri. Ştii bine că eu şi Katrin vom face tot ce ne stă în puteri să vă ajutăm.

Katrin cea înaltă încuviinţă, apoi lăsă capul în jos amintindu-şi de cei trei străini care o opriseră pe stradă în acea dimineaţă. Erau doi bărbaţi şi o femeie cu faţa umbrită de o bonetă împodobită cu blană de hermină, care se aplecă către Katrin şi îi spuse:

— Am fost trimişi să luăm orfanii.

Lui Katrin i se făcu pielea ca de găină.

— Vă vom da bani buni pe ei, spuse femeia. Dar unde sunt?

„Să cumpere copii?" Katrin ridică braţul şi indică drumul ce ducea la ieşirea din sat.

— Vreţi să spuneţi că au fost luaţi deja? spuse femeia.

Katrin încuviinţă cu înverşunare. Străinii ezitară, aruncându-şi priviri bănuitoare. Se întoarseră şi o porniră la drum. Abia când nu se mai zăriră, Katrin grăbi

pasul gândindu-se: „Oare când se vor întoarce aici după căutarea lor zadarnică?"

Katrin cea înaltă oftă. Luă ziarul, îl despături şi îl netezi pe masă. Se uită la Dimitri şi apoi la Jez. Pe prima pagină era o poză.

— E doar un troian de zăpadă, zise Jez. Ce este aşa deosebit?

Dimitri îşi puse ochelarii pe vârful nasului şi privi din nou.

— Nu este doar un troian de zăpadă, Jez. Este o fiară sălbatică slobodă. N-ai auzit? A furat o oaie şi a târât-o într-un copac. A mâncat doar o parte din ea şi restul l-a păstrat pentru mai târziu.

— Aiurea! spuse Jez. Este o vulpe înfometată sau cineva care nu avea mâncare să-şi hrănească copiii. Vor să scrie şi altceva în ziar în afară de război. În plus, ziarul e de acum patru zile.

Dimitri îşi propti degetul plin de făină pe o umbră ştearsă din colţul pozei.

— Asta este o fiară, insistă el.

— Este un troian de zăpadă, Dimitri, spuse Jez, râzând în hohote.

— Poate că este, poate că nu. Ai grijă, Jez. Şi ai grijă şi de frăţiorul tău.

— A! Trebuie că este deja la orfelinat acum, zise Jez. Îi place de Imogen, cea care lucrează acolo. Va fi în siguranţă cu ea.

— Foarte bine, pentru că este un pericol iminent, avertiză Dimitri. Femeia aceea Vaskalia a fost ieri pe aici şi a spionat brutăria. Katrin crede că îl căuta pe Luka.

— N-am mai văzut-o pe Vaskalia de atunci de la şcoală, spuse Jez.

— Când la şcoală? Povesteşte-mi.

— S-a întâmplat cu ani în urmă, înainte de război, când şcoala era încă deschisă. Fiul Vaskaliei, Simlin, era la fel de ascuns şi de duşmănos ca o urzică. Avea un semn ca un scorpion pe frunte... mă batjocorea. În timpul orelor, mă înţepa cu bolduri în spate. Odată s-a căţărat pe grinzi şi a turnat lapte acru pe mine. După ce tata a... a murit, a început să şuşotească pe la spate despre Luka destul de tare încât să se facă auzit. Îl făcea „nătărău, imbecil, chior".

— Ce viperă! Luka era foarte micuţ atunci. Şi ce s-a întâmplat?

— I-am dat o palmă lui Simlin. Tare. I-a rămas o urmă roşie ca macul pe obrazul alb ca laptele. La început m-am simţit mult mai bine. Nu mai avea să-mi ponegrească fratele.

— Nu te învinuiesc, Jez, spuse Dimitri, dar pariez că povestea nu s-a sfârşit aici.

— Sigur că nu, zise Jez. Dimineaţa următoare copiii strigau: „Păzea că vine mama lui Simlin, piaza rea!" Am încercat să o evit, dar m-a înhăţat de mână şi m-a ameninţat cu vârcolaci şi strigoi dacă nu îmi cer scuze de la fiul ei. Timp de trei zile în jurul mâinii am avut ca o brăţară sângerie, iar la degetul de la picior unde m-a scuipat mi-a apărut o umflătură ca o ciupercă portocalie.

— Bietul Jez, mumură Dimitri. Nimeni nu ar trebui să se pună rău cu Vaskalia, cu atât mai puţin tu şi Luka. Astfel de lucruri rele s-au mai întâmplat în trecut.

— Ce lucruri?

— Vaskalia voia să se căsătorească cu tatăl tău.

Jez o văzu pe Katrin cea înaltă aprobându-l şi simţi un fior de teamă pentru că avea o mină serioasă şi ochi înspăimântaţi.

Dimitri continuă povestirea.

— Vaskalia îl voia pe tatăl tău numai pentru ea. Dar el a plecat în călătorie şi s-a întors cu frumoasa ta mamă. Vaskaliei nu i-a picat bine. Era întruchiparea geloziei, Jez. Ea ştie un secret despre familia ta. Nu prea iese din casa ei cu cinci laturi, aşa că, dacă este prin sat... ai grijă, ai mare grijă.

Jez se ridica şi spuse:

— Dimitri, *te rog,* încetează! Mă sperii. Voi avea grijă de Luka. Îl voi ţine departe de Vaskalia şi de acea fiară sălbatică.

3
PODUL SUSPENDAT

„De ce mai merg de-a buşilea?"

Luka se ridică în picioare şi privi printre gene la urmele din zăpadă. Pesemne făptura e de mărimea leului din cartea pe care mama i-o citise în fiecare noapte cu ani în urmă, înainte să înceapă bombardamentele nemiloase, exploziile aducătoare de praf şi pocnetele armelor. Era o carte deosebită, cu o copertă de culoarea florilor de genţiană, plină de poveşti cu monştri, balauri şi făpturi sălbatice dansând în jurul focului. Şi mai era pe lângă toate astea un bărbat cu o frumoasă mantie multicoloră. Când cartea era închisă, marginile paginilor aveau ceva din strălucirea durabilă a aurului întocmai ca verigheta mamei lui.

Apoi au începură să dispară oameni din lumea lui Luka. Nu ştia ce se întâmplase cu tatăl lui. Jez nu vru să vorbească despre asta. Curând după dispariţia tatălui său, vederea lui Luka începuse să slăbească. Şi, ce era

şi mai rău, mama lui se îmbolnăvise şi apoi fusese luată de lângă ei.

Luka ştia că era diferit. Cu ochii minţii se vedea pe el, stând în spatele unui perete de sticlă, cu mâinile rezemate de acesta. De cealaltă parte a sticlei, Jez, Dimitri, Katrin cea înaltă, Imogen şi copiii de la orfelinat citeau, coceau aluaturi, se jucau şi desenau. Privindu-se în ochi, îşi puteau surprinde unul celuilalt feţele triste sau vesele ca într-o oglindă. Luka nu trăia în lumea lor şi îşi căuta o lume de vis, numai a lui. Noaptea trecută, Pisica Norilor venise să îl caute, mergând în jurul casei lui, în oraşul mohorât, lăsându-şi urmele ca el să găsească drumul.

— De astăzi totul se va schimba! strigă Luka, mergând după urme cu braţele întinse pentru a-şi ţine echilibrul.

Chicoti gândindu-se că seamănă cu un pinguin.

Trebuia să aibă grijă. Undeva departe de sat erau munţii. Ca să ajungă acolo, era nevoit să traverseze dealurile şi spera că Pisica Norilor nu-l va conduce către ţinuturile prăpăstioase ale Lumbului. La început, lui Luka îi plăcu cadenţa paşilor săi înceţi şi apăsaţi. Peisajul înzăpezit era neclintit. Dar curând ochii începură să îl usture din cauza vântului. Vru să închidă pleoapele. Plămânii îl apăsau cu fiecare respiraţie şi gâfâia. Îl durea în gât. Liniştea îl apăsa. Nu mai zări urmele Pisicii Norilor. Se opri.

Simţi că stătea lângă ceva înalt.

— Şi tu ai îngheţat? întrebă Luka. Nu primi nici un răspuns. Bâjbâi cu mâna încet. Era un copac. Nu, era prea neted pentru a fi un copac.

Era un stâlp acoperit cu gheaţă. De la el pornea o frânghie. Luka întinse şi cealaltă mână şi descoperi încă un stâlp şi o frânghie. Luka îşi scoase mai întâi o

mănuşă, apoi pe cealaltă şi le lăsă să cadă în zăpadă lângă stâlpi, apoi îngenunche.

„Buşteni. Sunt buşteni găunoşi."

Îşi înfipse degetele într-o scobitură din lemn şi începură să se clatine toţi buştenii. Erau legaţi între ei printr-o frânghie, împinse încet un buştean şi începură toţi să se bălăngăne.

Cu inima strânsă, Luka îşi dădu seama că ajunsese la podul suspendat. Îşi aminti de vorbele lui Jez: „Să nu treci podul, Luka. Dacă vei cădea în prăpăstiile Lumbului îţi vei găsi sfârşitul".

Luka clipi, cercetând podul încărcat cu zăpadă pufoasă. Iută! Pe alocuri zăpada era răscolită. De bună seamă Pisica Norilor trecuse pe acolo.

Cum puse piciorul, podul începu să se mişte. Luka apucă frânghia cu ambele mâini încercând să-şi menţină echilibrul. Podul scârţâi şi se legănă. Atunci ţinu frânghia şi mai strâns, îşi închipui cosiţele groase ale lui Imogen şi în momentul acela şi-ar fi dorit să se agate de ele în locul frânghiei care era subţire şi roasă în bătaia puternică a vântului. Luka se opri şi îşi spuse: „Mergi înainte, nu te opri, trebuie să ajungi la capătul celălalt înainte ca frânghia să cedeze".

Mai făcu un pas. Drumul îngust ducea undeva în jos. Un vânt năprasnic spulberă zăpada în toate direcţiile, astupând orice urmă.

În apropierea lui se auzi un foşnet în zăpadă. Oare ce să fie? Luka era prea obosit ca să-i pese. Singurul lucru pe care şi-l dorea era să se întindă şi să doarmă fie chiar şi pentru o clipă. Nu. Dacă s-ar fi culcat, ar fi murit îngheţat. Se şterse la ochi. Ţurţuri mici îi atârnau din păr. O pojghiţă de gheaţă îi astupase nările. Simţea junghiuri în plămâni. Avea lacrimi îngheţate pe obraji,

dar îşi spuse: „Totul va fi bine de îndată ce o voi găsi pe Pisica Norilor".

Cărarea începu să urce devenind abruptă. Simţi denivelări sub zăpadă. Poate că erau urme de paşi sau bolovani.

Ajunsese din nou în patru labe, trudindu-se să-şi croiască un drum sigur. De frig, stomacul i se făcuse cât pumnul. Îşi ţinea ochii înlăcrimaţi întredeschişi pentru a se feri de zăpadă.

Nu mai erau bolovani. Luka încercă să-şi recapete echilibrul şi se ridică împleticindu-se. Când deschise ochii, avu impresia că se uită printr-un binoclu. Cercuri de zăpadă se formaseră în jurul ochilor. Ba mai rău de atât, era lovit din toate părţile de rafale duşmănoase de vânt, care vâjâiau şi îi biciuiau faţa. Lui Luka i se păru că aude o şoaptă: „Prostule! Prostule!" Se ghemui la pământ ca pentru a se ruga, în timp ce rafalele de vânt îl izbeau ca o gaşcă de bătăuşi. Suspinele umpleau văzduhul. Era vocea *lui.*

— Jez? Jez! suspină el.

Vântul îşi schimbă direcţia. Luka îşi dădu seama că nu vântul era cel care îi sufla în faţă şi îi biciuia obrajii, ci o vietate. Se auzi un fâlfâit de aripi. Era ceva mare. Orice ar fi fost îl pândise şi aşteptase ca el să îşi piardă ultimul strop de vlagă.

— Te rog, nu face asta! imploră el, agitând mâinile în aer pentru a se apăra.

Era inutil. Nu putu să atingă vietatea. Îşi încolăci braţele în jurul capului, în timp ce bătăile aripilor se auzeau tot mai aproape.

Luka auzi un ţipăt şi în momentul acela ştiu că nu avea nici o scăpare.

4
PUSTIETATE

În întunericul acelei după-amiezi, Jez îşi târa cu greu picioarele către casă. Ţinea strâns o traistă cu biscuiţi calzi şi o bucată de unt învelite cu grijă în pânză de muselină de către Katrin cea înaltă. Îi lăsa gura apă. Se gândea că Luka ar vrea să le mănânce cu gem de cireşe.

Zăpada domnea peste străzile distruse, acoperind dărâmăturile şi transformându-le în castele ca-n basme. Iarna se aşternuse cu luni în urmă şi nu mai plecase. Lumea era cu susul în jos, lipsită de lumină şi căldură, şi uitase să revină la viaţă.

Jez auzi un scârţâit. Privi peste umăr cu teamă, dar îşi spuse că probabil era doar un acoperiş ce se tânguia sub povara zăpezii. Se grăbi şi apoi se opri câteva clipe ţinându-şi respiraţia.

De pe o alee apăru o arătare voinică. Se îndrepta greoi către Jez. Era un bărbat care mergea împleticindu-

se pe lângă un măgar ce îşi făcea loc cu greu printre bolovanii de pavaj acoperiţi de zăpadă.

Jez ezită. Ce să facă? Să o ia la fugă? Văzu că şi bărbatul era la fel de speriat ca şi el şi se făcuse mic ascunzându-se după măgarul lui ca şi cum ar fi vrut să se facă nevăzut. Măgarul era împovărat de coşuri de răchită. Pe spinare ducea o femeie înfofolită ca pentru iarnă. Erau *refugiaţi.*

Cu toate că bărbatul avea capul înfăşurat în broboade, Jez putu să îi observe privirea înspăimântată. Avea ochii migdalaţi. Jez era sigur că era un om al munţilor.

Oamenii aveau totuşi ceva ce îl făcură pe Jez să se înduioşeze. Se întoarse şi îi privi cum mergeau legănat pe potecă. Cu toate că era neîncrezător din fire în străini, strigă după ei: „Drum bun!"

Bărbatul nu se întoarse, în schimb ridică braţul în semn de mulţumire.

Jez se gândea la focul din sobă şi la biscuiţii calzi, şi se grăbi să ajungă acasă.

Descuie uşa şi dădu buzna înăuntru.

— Luka? M-am întors! Am adus biscuiţi şi unt. Căţeaua veni tiptil şi se aşeză la picioarele lui. Urechile îi erau date pe spate scoţându-i în evidenţă ochii.

— Ce se întâmplă cu tine? Ai ochii cât cepele. Luka? Luka!

Vocea lui Jez răsună în toată casa. Urcă scările în fugă. Se uită în jur. Trase cu putere de capacul cufărului în care îl găsise adesea ascuns pe Luka. Dar băieţelul nu era acolo.

Jez coborî scările tropăind. Cineva încuiase la loc uşa care dădea în curte. Jez trase tare de ea şi aruncă o privire afară. Se aşternuse un strat proaspăt de zăpadă. Intră înapoi şi zăvorî uşa şi, când se întoarse, calcă pe

laba căţelei care începu să scheaune. Jez o bodogăni şi apoi ieşi în grabă pe stradă împleticindu-se, coborî dealul şi străbătu satul părăginit către orfelinat. În urma lui alerga căţeaua cu burta atârnându-i până la pământ.

Orfanii locuiau într-o clădire în paragină cu spărturi în acoperiş şi cu ferestre astupate cu scânduri. Fusese şcoală mai întâi, dar, când a izbucnit războiul oamenii au preferat să îşi ţină copiii acasă. Şcoala a fost închisă.

Acum clădirea era înconjurată de moloz. Uşa de la intrare era ca o sită. Nişte bărbaţi înarmaţi căutaseră un fugar care se ascunsese acolo. Ciuruiseră uşa cu gloanţe şi făcuseră praf ferestruicile mai bine decât ar fi făcut-o nişte puşti aruncând cu pietre.

Intră val vârtej înăuntru căutându-l cu privirea pe Luka. O fetiţă cu părul negru şi cârlionţat şedea pe podea fredonând un cântec ca pentru ea, în timp ce construia un castel din cuburi de lemn. Aşezase un rând de arcade în vârf. O altă fată o privea nemişcată.

Jez văzu pătuţurile de fier masiv ale copiilor orânduite într-un colţ. Un copilaş în scutece stătea în picioare într-unul dintre ele, ţinându-se de gratii ca şi cum ar fi fost într-o cuşcă. Îl privea cu ochi mari pe Jez. Eva, care lucrase la şcoală se grăbi să ajungă la copil. Jez îşi aminti de râsul Evei şi de vremea când se jucau la şcoală „Împărate, împărate, cât e ceasul la cetate?" Ea obişnuia să le cânte copiilor cu vocea ei cristalină de clopoţel. La scurt timp de la începerea războiului însă, casa îi fusese bombardată şi fiul ei murise. Faţa îi era posomorâtă, iar ochii îi deveniseră şterşi de atâta plâns. Se transformase într-o femeie îmbătrânită prematur care nu putea face rău nici unei muşte.

Uşa de la capătul celălalt al încăperii se deschise şi intră o fată înaltă cu un copil în braţe. Era Imogen. Când ajunsese ea prima oară în sat, Luka nu îşi pierduse

vederea de tot. El descria înfăţişarea lui Imogen, cosiţele ei lucioase şi pielea ei fină ca o caisă. Jez nu o privise cu atenţie niciodată până astăzi.

Însă ochii ei mari şi negri îl făcură pe Jez să se fâstâcească.

Băieţelul pe care îl ţinea Imogen în braţe nu avea picioare. El se aplecă spre Jez şi îi dădu un ghiont în coaste.

— Îl cauţi pe Luka, nu-i aşa? spuse el cu o voce piţigăiată. N-a venit astăzi.

„Cred că el este Aidan. Luka are dreptate, vocea lui este ca un scârţâit."

Aidan făcu ochii mici de parcă avea un secret important de împărtăşit. El zise:

— Luka e un băiat rău. El nu vede şi crede că nici noi nu-l vedem pe el. Bate toba aia mică şi dansează prefăcându-se că nu este aici. Este foarte obraznic.

— Nu este mai obraznic decât tine, Aidan, spuse Imogen cu vocea coborâtă ca a unui violoncel.

Ea avea sprâncene arcuite şi fine care îi aminteau lui Jez de aripile lucioase ale unei rândunici. Îl aşezase pe Aidan pe un scaun. El se încruntă la ea şi îşi ţuguie buza de jos. Jez se uită la coada groasă care îi atârna pe spate lui Imogen şi o asemui cu sfoara clopotului din biserica cea veche.

— Poate că Luka s-a dus să te aştepte la muncă, spuse ea.

— N-ar fi plecat fără căţea, bombăni Jez.

— Simte nevoia să fie independent înainte să-şi piardă vederea complet.

— Mda. Doctorul acela care a venit cu ocupaţia străină a spus că s-ar putea să fie o boală de-geni-ra...

— Degenerativă, spuse ea.

— Ştiu cum se numeşte, răspunse Jez pe un ton obraznic. Luka este mai norocos decât mulţimea *asta* de orfani. Mă are pe mine, are căţeaua, un acoperiş deasupra capului şi mâncare, şi...

— Şi în curând va rămâne orb, aşa că încearcă să-şi testeze limitele.

— Îmi testează mie limitele, mormăi Jez, dar îşi zise în gând: „Poate că are dreptate. S-o fi dus la brutărie de unul singur să mă aştepte".

Lui Jez îi apăru în minte imaginea lui Luka stând la masă în brutărie şi înfulecând brioşe în timp ce Dimitri sforăia pe scaunul lui. Jez zâmbi când îşi aminti cum îl lua Dimitri în braţe pe Luka şi îl învârtea doar ca să-l aşeze la masă unde îl aştepta plăcinta cu mere a lui Katrin cea înaltă.

„Ceea ce îmi doresc în fiecare zi este alinare. Siguranță. Rutină."

Jez oftă. Se simţea de parcă purta o cingătoare grea. De ea atârnau mici efigii de metal reprezentând tot ceea ce pierduse: bicicleta promisă, o undiţă de pescuit, un set de unelte pentru sculptură, o minge de fotbal să joace cu tatăl său, tortul pentru aniversarea a paisprezece ani, prima aniversare fără părinţii lui, partitura pentru cântecul pe care mama lui îl cânta în bucătărie în timp ce cresta modele de diamant pe cartofii mari, aşezându-i lângă carnea ce sfarâia şi doi oameni făcuţi din metal: mama şi tata. Lucrurile pe care le pierduse atârnau ca trofeele din metal rece, trăgându-l în jos şi îngreunându-i respiraţia.

Niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea să-l piardă şi pe Luka.

5
BĂRBATUL CU PĂRUL DE GHEAŢĂ

Imogen spuse:

— Mă duc să-ţi fac un ceai şi ceva de mâncare.

Jez stătea chircit pe un scăunel. Genunchii osoşi aproape că-i atingeau bărbia. Copiii îl priveau atent cu chipurile lor drăgălaşe.

Imogen îi aduse un castron plin cu terci fierbinte de ovăz cu lapte, un bulgăre de gem de prune şi o cană de ceai de mere îndulcit cu miere.

Aidan se întinse spre castronul lui Jez, clănţănind furios din dinţi ca o veveriţă. Imogen râse şi se duse să îi prepare şi lui terci. Aidan duse castronul la gură şi începu să lipăie zgomotos. Imogen se întoarse către Jez şi îi zâmbi, iar el se înroşi la faţă şi în acel moment se întrebă cum arată, încercând să îşi netezească părul care era aspru şi puţin cleios. Jez mormăi:

— Îmi cer scuze. Mă enervez repede mai ales când vine vorba de Luka. Acum să nu îmi spui să îmi ţin respiraţia şi să număr până la zece.

— Până la zece e prea mult, Jez. Eu îi pun pe copii să numere până la şapte. Trebuie să se gândească la şapte lucruri fru moase. Câteodată se gândesc la şapte poveşti preferate. Nu le cer niciodată să se gândească la şapte persoane preferate pentru că, de cele mai multe ori, ele nu se află lângă ei. I)e obicei le place să numere şapte feluri de mâncare pe care le plac cel mai mult. Este mai simplu pentru ei pentru că toţi pot face asta.

Ea chicoti încet şi Jez se întrebă dacă ea îl considera un ţăran neîndemânatic, lipsit de bune maniere, care mânca prea repede.

— Nu eşti de prin părţile locului, nu-i aşa? Ai accent diferit. Zâmbetul ei se stinse.

— Sunt din sud. N-am putut să rămân în oraşul meu natal. Într-o bună zi, în timp ce eram la facultate, mi-au luat familia, toţi fraţii şi surorile. Tot ce mai rămăsese din casa mea era un morman de pietre. Acum lucrez aici cu aceşti copii. Le ofer un cămin.

— Cred că te înnebunesc de cap, spuse Jez, aruncând o privire la stropii de terci de pe nasul lui Aidan, la băiatul cu ochi de viezure care trăgea de gratiile pătuţului şi la fetiţele care se dondăneau pentru cuburi.

— Cu ei îmi trece timpul mai repede. Sunt prea ocupată ca să mă mai gândesc la altceva pentru că trebuie să am grijă de ei, spuse ea.

Vorbea domol. Se gândea înainte să spună ceva. „Nu ca mine!" gândi Jez şi zise:

— Eu... Şi părinţii mei s-au stins.

— Întotdeauna se va găsi cineva care să te ajute, Jez. Nu eşti singur pe lume.

Jez îşi simţi ochii jucând în lacrimi. „Repede, să nu mă vadă!" Înghiţi în sec şi zise:

— Ce a vrut să zică Aidan despre Luka şi toba aceea?

Imogen se duse la un dulap şi luă o tobă mică de culoarea mierii. O puse pe masă. Era confecţionată din lemn şi deasupra din piele fină, bine întinsă. De jur împrejur erau sculptaţi urşi, lupi şi cerbi cu coarne, alergând. Oameni stilizaţi din beţe dansau şi îşi unduiau mâinile, şi Jez observă un foc mic de forma unui cort cu norişori de fum.

— Erau două tobe, spuse Imogen, dar cealaltă a dispărut. Luka bate la ele cu palmele şi degetele. Parcă ar fi inima lui bătând. Închide ochii şi câteodată dansează. Poartă mantaua aceea de blană din lada cu costumaţii. Ne pune să ghicim ce animal imită. Se lasă dus de val şi se cam pierde în spaţiu, nu-i aşa?

— Da şi de data asta s-a pierdut de-a binelea, oftă Jez, luând toba şi răsucind-o pe toate părţile.

Se gândi la faţa mică şi gravă a lui Luka, cu pielea atât de fină încât aveai senzaţia că e transparentă. În jurul ochilor pielea era delicată ca petalele unei brânduşe pline de vinişoare liliachii.

— Ţi-a povestit vreodată despre visul lui? întrebă Imogen. Luka *încercase* să îi povestească, dar Jez îl ignorase.

— Nu am timp de vise. Sunt preocupat de muncă şi de ce pun pe masă.

— El ţine foarte mult la tine, Jez, zise Imogen.

Ridică privirea. Imogen avea o gură frumoasă, proeminentă, cu buze arcuite ca acelea ale statuetei îngerului care orna odinioară cornişa bisericii satului. Jez se jenă, înroşindu-se la faţă.

— Am pictat visul lui Luka, zise ea. Priveşte!

Îi arătă o pictură ce reprezenta un grup de siluete în jurul unui foc.

— Este foarte frumoasă, spuse Jez. N-am mai văzut niciodată un bărbat cu pielea verde-aurie... E ca o ghindă înainte să se coacă.

— Luka zice că e la fel ca verdele-auriu al unui măr creţesc. Părul bărbatului are străluciri de gheaţă. Poartă o mantie. El este stăpânul creaturilor sălbatice. Le cheamă pe toate la un loc, îşi pune două degete în gură şi fluieră aşa... şi Imogen începu să şuiere ascuţit ca un tren cu aburi.

Toţi copiii în afară de Maria începură să ţipe şi să râdă.

— La poalele munţilor sălăşluieşte o pisică mare. Se vântură pe lângă picioarele bărbatului ca o adiere. Luka îi spune Pisica Norilor. Ea se aşază lângă foc. Când respiră, toarce atât de profund încât freamătă tot pământul. Pisica Norilor îşi încolăceşte coada lungă în jurul capului ca pe o eşarfă şi adoarme. Luka spune că ea crede că nu poate să o vadă nimeni dacă îşi acoperă ochii cu coada. Imogen zâmbi muşcându-şi buza. Oare Luka s-a dus în căutarea visului? Lui i se pare atât de real! Ştia perfect cum arăta această Pisică a Norilor. Cred că este un leopard al zăpezii. Aşteaptă, Jez!

Dar Jez deja o zbughise afară cu căţeaua alergând la picioarele lui.

6
CAMIONUL BLINDAT

Jez alergă până la brutărie. Dimitri era în curte adunând lemne pentru dimineaţa următoare.

— Dimitri, nu-l găsesc pe Luka, suspină Jez.

— E periculos... N-ar fi trebuit să plece mai ales că fiara sălbatică umblă după pradă şi...

Dimitri se opri la timp.

Avea o presimţire rea ca şi cum ar fi ştiut unde se afla Luka, dar nu vru să-l îngrijoreze pe Jez şi mai tare. Aşa că zise:

— Mă voi duce să-l caut.

Şiroaie de lacrimi izvorâră din ochii lui Jez. Ştia că Dimitri îl va ajuta. Întotdeauna a făcut-o.

— Mulţumesc, Dimitri. Dacă îl cauţi tu prin sat, eu mă duc spre munţi. Sunt sigur că a traversat prăpăstiile Lumbului doar pentru că i-am interzis eu să facă asta. Jez începu să tremure şi, ca să-şi ascundă frica, îngăimă: Brrrr! E aşa de frig şi întuneric! Nu uita să închizi uşa şopronului cu lemne. Nu cred că vrei să se ude lemnele.

Apoi se grăbi să ajungă acasă.

În casă era frig ca într-un cavou gol. Jez alergă afară în curte.

— Luka! Luka!

Vocea lui spartă răsună deasupra zidurilor şi apoi deasupra dealurilor. Nu răspunse nimeni.

Alergă înăuntru şi împacheta un sac de dormit. Luă un rucsac în care puse o lanternă, chibrituri, un ghem de sfoară groasă, un cuţit cu mâner sculptat care fusese al tatălui lui, mere şi o bucată de brânză. Deasupra puse biscuiţii şi untul. Se întoarse să plece şi începu să fluiere o melodie pe care o uuzise des la radio. Era un cântec despre o mierlă care cânta tn noapte şi apoi învăţa să zboare.

Fluieratul i se stinse de pe buze.

O pereche de ochi galbeni îl priveau prin fereastră. Clipiră şi apoi dispărură. Se auzi un fâlfâit de aripi pe lângă geam.

Căţeaua, care se afla lângă el, scheună. Jez îşi luă inima în dinţi şi fluieră din nou ca un ibric de ceai în clocot. Parcă îi mai trecuse puţin spaima.

Afară, în curte, urmele erau deja răvăşite şi presărate cu zăpadă proaspăt căzută. Jez văzu o urmă a ghetei lui Luka. Erau şi nişte urme mai lungi, urme de iepure şi altele mai mari şi rotunde. Toate duceau spre gaura din zid. Jez trebui să se aplece ca să încapă. Căţeaua sări în gaură urmându-l.

I se părea ciudat să urce dealul fără ca Luka să îi atingă braţul din cinci în cinci minute pentru a se asigura că era prin preajmă. Se aşternuse tăcerea. Jez văzu doar o luminiţă jos în sat, răsărind pe străzi ca un licurici.

„E Dimitri! Poate că Imogen are dreptate. Nu sunt de unul singur."

Jez şi căţeaua se plimbară când în sus, când în jos, încercând să meargă pe urmele lui Luka. Căţeaua se opri brusc. O ureche era ciulită, iar cealaltă pleoştită ca o ciupercă. Era ceva care se mişca acolo în faţa ei şi parcă o chema. Avea urechi lungi şi negre la vârfuri. Căţeaua alergă după arătare către vârful colinei, facându-se în scurt timp nevăzută.

— Căţeluşo! Treci imediat înapoi! zbieră Jez.

O strigă, o fluieră şi o blestemă, dar ea nu se întoarse.

„Toţi mă părăsesc, chiar şi căţeaua."

Jez porni la drum pe coasta dealului către Prăpăstiile Lumbului. Purta haina tatălui său şi pălăria mamei pe post de armură. Se străduise să răzbată în viaţă fără părinţii lui. Lumea era rea. Prostuţul de Luka nu-şi dădea seama în ce se băgase.

O pată cenuşie îi atrase atenţia. Începu să zboare neregulat şi fără zgomot. O fantomă! Nu îndrăzni să se întoarcă să o privească. Zbură pe deasupra lui. Se înălţă spre vârful dealului şi veni înapoi de parcă ar fi vrut ca Jez să o vadă.

Îi mai dădu târcoale o dată şi apoi ateriza într-un copac. În momentul următor, se auzi un ţipăt puternic. Lui Jez i se făcu inima cât un purice. Arătarea cenuşie ţipă din nou. Tremurând, tânărul îşi luă inima în dinţi şi se uită spre ea. Doi ochi galbeni îl priveau mânioşi ca şi

cum el ar fi fost singura vietate din toată pustietatea înzăpezită.

Era o bufniţă.

— Dispari din calea mea, bufniţo! strigă Jez şi apoi bătu din palme.

De ce nu-l lăsa în pace? Încercă să meargă către răsărit bolborosind şi blestemând, dar, în ciuda eforturilor, picioarele nu-l ascultară, schimbând direcţia. Merse greoi spre bufniţă, o creatură mare şi înaripată ca o oază de speranţă în pustietate.

Bufniţa ţipă triumfătoare. Glasul ei răsună în tăcerea nopţii ca sirena unui vapor pe mare. Ţâşni în aer şi Jez o urmă.

Deodată se porni cea mai cumplită furtună de zăpadă pe care o văzuse Jez vreodată. Era un vârtej de fulgi de nea. Între cer şi pământ nu puteai vedea nimic altceva decât zăpadă şi Jez avu sentimentul că se află pe un titirez alb care îl învârte. Furtuna se înteţea, iar văzduhul părea tot mai întunecat. Jez îşi ridică privirea. Fulgii ca nişte bucăţi mari de funingine îl sufocau. Mii de ace reci îi săgetau faţa.

Orbit de viscol, Jez se împletici şi se lovi de ceva dur. Era un zid de piatră. Se sprijini cu umărul de el şi înainta cu paşi mici, trecu un colţ, se prăvăli înăuntru printr-o intrare, ajungând în sfârşit la adăpost. Pe duşumea era zăpadă, nişte fân ud şi o vatră mică. Undeva, sus, fusese odată o fereastră mică. Acum nu mai avea geamuri. Jez se lăsă în genunchi. Părea a fi o colibă pentru păstorii de capre.

Băiatul fu cuprins de un sentiment de uşurare care îi inundă corpul ca o băutură caldă. Făcu un efort, se ridică în picioare şi trase uşa spre el, târând-o prin stratul gros de zăpadă. Ar putea să rămână aici până în zori.

Când se trezi Jez, era întuneric. Nu îşi dădu seama dacă era noapte sau dimineaţă. Căzuse aşa de multă zăpadă, încât formase un bloc de gheaţă în ochiul de fereastră. Nici o rază de lumină şi nici un firicel de aer nu pătrundea înăuntru.

Jez se năpusti la uşă. O lovi cu pumnii şi strigă, dar uşa nu se clinti. Era prins între troiene.

Se auziră zgomote jalnice şi înfiorătoare. Erau urlete de foame... aproape... tot mai aproape. *Lupii!* De bună seamă că îl auziseră ţipând. Se îndepărtă de uşă. Urletele veneau acum chiar din faţa colibei. La scurt timp încetară. Le putea auzi respiraţia şi se gândi la boturile ascuţite cu limbile roşii salivând şi la colţii lor tăioşi ca sabia.

Se aşternu liniştea. Apoi se auzi alt zgomot mai rău decât un urlet. Dezgropau zăpada de la uşă.

Jez tremură de frică. „Sunt o halcă de carne aşteptând în zăpadă." Erau la fereastră acum. Săpau încontinuu cu îndârjire. Ar fi încăput un lup pe acolo. S-ar fi strecurat unul câte unul şi l-ar fî încolţit. Oare câţi erau?

Jez auzi pocnetul unei puşti în depărtare. Fusese suficientă o rafală de armă ca să îi alunge. Începu să dea la o parte zăpada care bloca fereastra. Săpăturile lupilor o îndepărtaseră, în colţul din partea dreaptă a ferestrei zăpada începu să se sfărâme. Plângând cu sughiţuri, Jez trudi să îndepărteze îndeajuns de multă zăpadă să iasă.

Afară, în pustietatea aceea observă că zăpada era răscolită de urme. Cu toate acestea, lupii nu se zăreau nicăieri. Cerul era mohorât. De la zăpadă, văzduhul devenise ceţos. Jez avu impresia că îşi croia drum cu greu prin cenuşa uscată a unui vulcan. Prin ceaţa

deasă, zări un copac în care stătea bufniţa care îl aştepta.

Cu cât înainta, cu atât zăpada era mai înaltă. Jez îşi pierdu echilibrul şi se trezi îngropat până la brâu într-un troian. Se dovedi istovitor să iasă de acolo. Păşea încet şi cu greutate deoarece bocancii săi erau îmbibaţi cu apă.

— Aşteaptă, bufniţo! strigă el.

Se aşezase într-un copac scuturându-şi aripile şi acum se întorsese către el îmbufnată, ca şi cum i-ar fi spus: „N-ar trebui să fiu trează în timpul zilei. Ar trebui să dorm şi să nu te văd în faţa ochilor".

Jez scotoci în rucsac căutând un biscuit făcut de Katrin cea înaltă. Avea un gust aromat şi dulce. Mânca stafide, pierdut în gândurile sale. Avea apă din zăpada topită, avea mâncare şi chibrituri ca să facă un foc.

Jez ştia că totul va fi bine atâta timp cât îşi făcea de lucru. Toată viaţa cioplise bucăţi de lemn. Voia să confecţioneze lucruri minunate la fel ca bunicul său. Acesta nu era timpul şi nici locul potrivit pentru a sculpta lemnul, dar îşi putea face nişte şoşoni pentru a putea merge mai uşor prin zăpadă. Se caţără într-un mesteacăn şi coji două fâşii de scoarţă argintie. Le legă de bocanci în jurul călcâiului cu sfoară din ghemul din rucsac. Se ridică în picioare şi păşi cu grijă. Şoşonii alunecară pe zăpada ca mătasea.

Jez se întoarse şi privi în jos către sat. Acoperişurile caselor pe care încă le mai zărea erau ca nişte stoluri de păsări albe şi dincolo de ele se putea vedea marea de un cenuşiu de culoarea gheţii cu licăriri argintii. Se vedea şi strada care ducea la ieşirea din sat. Acolo o văzuse Jez pe mama sa pentru ultima dată, fiind luată de lângă ei în remorca unui camion. Jez privea neputincios scena cu Luka ţinându-se strâns de

picioarele lui. Mama lor privea spre ei; faţa ei licărea ca o stea palidă în bezna din camion. Chiar şi acum, aducându-şi aminte, Jez avea sentimentul că îi smulge cineva inima din piept cu ambele mâini.

Zăpada era de un alb orbitor aici sus. Îl dureau ochii. Jupui coaja de pe o creangă şi cu cuţitul tatălui său îşi făcu o mască pentru a-şi proteja ochii de lumina puternică. Făcu două găuri în fiecare parte, trecu prin ele o bucată de sfoară, îşi puse masca la ochi şi o legă la spate.

Jez era foarte încântat de improvizaţiile sale. Cel puţin acum zăpada nu îl mai orbea. Apoi începu să îşi facă griji, întrebându-se cât timp va supravieţui Luka în sălbăticia asta.

În curând se înnopta. Era cea de-a doua noapte petrecută aici.

Ceva voluminos îşi făcea loc prin zăpadă. Jez se trânti la pământ rugându-se ca zăpada care se aşternea să îl facă nevăzut.

Un camion blindat, cu roţi uriaşe acoperite cu şenile trecu pe lângă el. Auzi voci, făcu ochii mari şi văzu nişte căşti.

Jez stătu acolo nemişcat mult timp după ce pământul încetă să se mai cutremure.

Se aşternuse noaptea. Luna strălucea transformând zăpada într-o mare de argint. Bufniţa zbura fluturându-şi uşor aripile ca o molie uriaşă. Ateriză din nou privindu-l urâcios. Jez auzi o apă curgătoare şi observă un şuvoi de ape de culoarea mercurului. Pesemne de aici izvorea râul.

De-a lungul apei, erau şapte pietre strălucitoare şi albe asemenea perlelor aşezate ca o potecă. Bufniţa stătea pe piatra din mijloc. Ea zbură deasupra râului ducându-l pe băiat pe o terasă a muntelui.

— M-ai adus pe munte pe o altă rută, nu pe deasupra Prăpăstiilor Lumbului, zise Jez, respirând uşurat. Îţi mulţumesc, bufniţo!

Se cuibări pe tăpşan. Voia să doarmă. Îşi scoase sacul de dormit şi se vârî în el.

În depărtare se auzi explozia unei grenade şi pocnetul unei împuşcături. Jez simţi că aceste sunete erau o parte din viaţa lui.

Visând cu ochii deschişi, îi apăru în minte chipul drag, ca o rază de soare, al tatălui său în timp ce se ghemuia lângă peretele casei murmurând: „Stai aici".

În cele din urmă, din păcate, visul se spulberă.

Ce îi urmă se dovedi îngrozitor.

40
CORUL LUPILOR

Dimitri se îndrepta către ieşirea din sat, şi de aici spre drumul ce ducea spre mare. Pe drum, ciocănea la uşile oamenilor şi îi ruga să îl caute pe Luka. Merse cu greu până ce ajunse la o casă mică cu cinci pereţi. Ochiurile de geam erau crăpate şi pline de pulbere maronie, ca şi cum nici o fiinţă umană nu ar fi privit prin ele de ani de

zile, dar Dimitri simţi miros de lemn ars în aerul rece. Vaskalia era acolo.

Ciocăni uşor în uşă. Aburii respiraţiei lui se împrăştiau în întuneric.

Nu peste mult timp uşa se deschise scârţâind.

Dimitri era un bărbat scund, dar până şi el era mai înalt decât femeia aceasta înfofolită în şaluri şi fulare.

Vaskalia purta mănuşi fără degete dintr-un material negru şi încâlcit. În jurul încheieturilor firave avea brăţări de aramă.

Îl cercetă cu ochi curioşi. Avea privirea rătăcită şi el se întrebă dacă vedea dincolo de el.

Fiul ei, Simlin, zăbovea în pragul uşii în spatele ei. Dimitri îi observă faţa palidă, mâinile lungi şi picioarele subţiri ivindu-se în jurul ei de parcă împreună formau o creatură ciudată asemenea unei zeităţi. Dimensiunile mari ale Vaskaliei ascundeau corpul slăbănog al fiului ei. Cercetând casa, atât cât putu vedea pe lângă Vaskalia, Dimitri observă un glob de foc strălucind în mijlocul duşumelei. Diferite obiecte atârnau de grinzi, în bătaia vântului care intra prin uşa deschisă. Puteau fi peşti uscaţi, mănunchiuri de ierburi şi flori sau şaluri de schimb.

Pe podeaua pământie erau oase aruncate.

Dimitri îşi drese vocea şi spuse:

— Îl caut pe Luka, pe băiatul orb.

— Ştiu foarte bine la ce băiat te referi, zise ea, clănţănind din dinţi. L-am văzut în tot felul de locuri. Nu putem să vă ajutăm.

— Scorpie fără inimă! strigă Dimitri, neputând să se abţină. Oamenii te-ar ajuta dacă ar dispărea fiul tău.

— Fiul meu *n-ar* dispărea, brutarule, pentru că nu pleacă niciodată de lângă mine. Tu eşti un prost să-ţi

laşi brutăria nesupravegheată. Cine ştie ce nenorocire se poate întâmpla.

— Lasă-mă cu prostiile astea de superstiţii, femeie! spuse Dimitri.

— Bagă de seamă cum vorbeşti cu mine şi ai grijă în sălbăticia aia, îl avertiză ea. S-au întors lupii în pădure. Ai fi o masă nemaipomenită pentru ei, brutarule. Apoi îşi puse mâna la ureche şi şopti: Ascultă... ascultă cum cântă lupii.

Cum pomeni de lupi, Dimitri îi auzi în depărtare. Mai întâi urlă un lup, apoi altul, apoi altul, pe mai multe voci ca într-un cor jelitor.

— Ştii, un cor de lupi prevesteşte moartea, fredona încet Vaskalia, şi ţi-ai uitat *puşca.* Este o iarnă grea, brutarule, dar nu atât de grea precum iernile din copilăria mea. Mergeam la şcoală călare pe un ţap cu călimara vârâtă la subsuoară ca să nu îngheţe. Copilăria mea a fost plină de neajunsuri.

— Crezi că a mea nu a fost? zise Dimitri. Dar iarna asta nu se compară cu nici una. E mult mai grea, şi ştii asta.

Vaskalia nu răspunse. Din maldărul de şaluri şi fulare scoase o cănuţă strălucitoare de aramă şi i-o întinse. Un zâmbet discret i se ivi pe buze.

Dimitri ezită, gândindu-se că ar putea să dea de necaz dacă îi refuză ospitalitatea. Duse cana la gură şi dădu pe gât licoarea.

Mmm... era dulce şi aromată cum nu mai băuse niciodată. Îi alunecă pe gât şi simţi flăcări în piept.

— Asta a fost o băutură de bun venit din partea casei, făcută după o reţetă de-a mea, murmură ea ca şi cum ar fi cântat o serenadă. *Aşa* mă bucur că ţi-a plăcut! Apoi tonul curtenitor se transformă într-un răcnet de mânie: Pleacă odată, grăsanule! Dacă eşti înţelept, şi

nu e cazul, vei avea grijă când o să vorbeşti cu mine altă dată.

— Nu-ţi face griji. Plec, strigă Dimitri şi plecă valvârtej: Du-te şi pune-ţi cazanul la fiert, cotoroanţo! mormăi el, regretând că a stat de vorbă cu ea.

Mergea greoi luminându-şi calea cu torţa a cărei lumină se proiecta pe zăpadă ca o pară de foc. Hanul era la o cotitură. De când îl văzuse ultima dată Dimitri, acoperişul îi fusese luat de vânt. Brutarul zări lumină în spatele ferestrelor şi auzi voci murmurând în timp ce trăgea de zăvorul masiv.

Dintr-odată lumina se micşoră. Vocile încetară. Cu timpul, oamenii începuseră să se teamă de sunetul zăvorului, de străinii de la uşă. Cine ar putea fi? Bărbaţi cu salbe de gloanţe în jurul gâtului sau cineva care să aducă medicamente pentru copilul tău?

Dimitri cercetă în întuneric. Sticle şi pahare luceau în lumina focului, dar nu se zărea nimeni.

— Om bun, strigă el. E Dimitri de la brutărie.

Oamenii se ridicară de după mese. Lămpile se aprinseră din nou şi le lumină uşor feţele de parcă ar fi fost un tablou în ulei.

— Dimitri Founari! strigă hangiul. Ce vânt te aduce aici pe o astfel de vreme?

— Îl caut pe micuţul Luka. A dispărut.

— Băiatul acela ciudat? Frăţiorul lui Jez?

— Da. Vă rog pe toţi să fiţi cu ochii-n patru. El ar putea dormi în hambarul vostru sau e posibil să fi căzut pe undeva şi să-şi fi scrântit glezna.

Hangiul îi turnă un pahar lui Dimitri.

— E din partea casei, spuse el, împingând monedele oferite de Dimitri. Mă bucur să te văd, cu toate că o întâmplare nefericită te-a adus aici. Off! Iarna asta mi-a prefăcut coniacul în sirop. Te rog să iei loc, Dimitri!

Dimitri se conformă plin de recunoştinţă. Turnă pe gât paharul care îi înfierbântă gâtlejul. Aruncă o privire în jur. Recunoscu feţe pe care nu le mai văzuse de luni de zile: George cizmarul, Peter şoferul de autobuz, Ivan fierarul şi bătrânul doctor.

— Băiatul acela orb nu a mers în dimineaţa asta cu autobuzul meu, brutarule. Am ciocănit şi iar am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Înainte ca Dimitri să dea un răspuns, o voce necunoscută spuse:

— O fiară sălbatică e în libertate. Voi, bărbaţii, ar trebui să o vânaţi.

— Pădurea noastră e plină de fiare sălbatice, zise hangiul, în timp ce lustruia un pahar. Nu prea ies la drumul mare din cauza războiului.

— Ar trebui să faceţi ceva în privinţa asta, scârţâi vocea necunoscută ca o cizmă alunecând pe pietriş.

Dimitri băuse atât de mult că acum nu mai vedea decât trei siluete vagi stând într-un ungher lângă şemineu, trei capete acoperite cu glugi.

El zise:

— Noi am trăit întotdeauna laolaltă cu animalele sălbatice. Nu ne deranjează.

— Ar trebui să le omorâţi înainte să vă omoare ele, pufni vocea. Gândiţi-vă câţi bani puteţi să câştigaţi pe blana lor.

Dimitri se ridică. Feţe schimonosite îi jucau în faţa ochilor. Ochii sătenilor sclipiră la gândul vânătorii. El oftă. În ultimii ani fuseseră prea multe împuşcături şi crime, dar puţină mâncare, puţini bani sau tihnă.

El văzu pe o masă cutia unei viori. Nu mai cântase la scripca lui de ani de zile. Zăcea pe un raft la brutărie, acoperită de praf, pentru că nu se mai ţineau nunţi, petreceri sau baluri. Erau numai înmormântări, la care

toată lumea bocea şi se jeluia de durere. Acum a dispărut şi Luka. Lui Dimitri îi dădură lacrimile pentru că îi iubea pe Luka şi pe Jez ca pe propriii fii şi ei suferiseră deja prea mult.

Deschise cutia, scoase scripca şi o puse pe umăr. Luă arcuşul şi începu să cânte o muzică plină de tristeţea meleagurilor lor. Nu cântă mult. Începu să se simtă rău. Îl durea capul. Se simţi ameţit. Se îndreptă către uşă împleticindu-se.

Străinii cu glugi se aplecară şi îl urmăriră cu privirea cum se depărta.

8
USTUROI ŞI BUDINCĂ

Dimitri voia să îl mai caute pe Luka, dar se simţea rău. Picioarele ştiau drumul spre casă. Când ajunse la brutărie, urcă clătinându-se până în dormitor şi adormi imediat încălţat şi cu paltonul pe el. Avu vise

înspăimântătoare. Se făcea că era urmărit de un trol[2] care saliva şi avea o tăietură în jurul capului.

Se trezi într-o zăpuşeală copleşitoare. În casă se simţea o *dogoare ca-n iad.* Dimitri coborî încet scările. Avea o presimţire rea.

Instinctul său de brutar îl împinse să se uite la ultima fărâmă de drojdie, miracolul brutarului.

Drojdia se transformase într-un noroi maroniu.

Se duse în cămara cu provizii, îşi coborî privirea către urciorul mare şi alb şi adulmecă. Laptele avea miros de peşte mort. Dimitri simţi un gol în stomac.

Podeaua de piatră şi pereţii cămării ţineau răcoare. Cum se stricase laptele aşa de repede?

Dar untul? Katrin cea înaltă îl folosea la prăjituri din trei în trei zile când se termina pâinea. Dimitri luă taburetul cu trei picioare, se urcă pe el balansându-se din cauza ameţelii. Untul era întins pe dalele de marmură ca o mocirlă. Începuse să picure pe podea şi se transformase într-o baltă galbenă de grăsime.

— E precum ceara de lumânare, mormăi Dimitri. Bălăngănindu-se pe scăunel, îşi băgă degetul în unsoare şi îl duse la gură. Puah! E rânced, zise el, scuipând.

Mânerul uşii de la intrare se mişcă. Dimitri sări de pe taburet şi se ghemui pe podea cu mâinile pe cap. O auzi cum îşi scutură cizmele pe preş: *un! doi!* Dimitri îşi răsuci capul sub mâini şi deschise un ochi. O văzu stând în picioare cu haina pe ea. Femeia strâmbă din nas. Dimitri se ridică şi o văzu prin uşa cămării. Îşi scoase fularul şi îl aşeză cu grijă pe masă.

Dimitri respiră adânc şi ţâşni afară din cămară.

---

[2] Trol - spiriduş zburdalnic, care trăieşte în munţi sau în păduri, întruchipând forţele rele ale naturii, (n.tr.)

— Bună ziua, Katrin. Ăăăăă... drojdia... laptele... şi untul...

Se simţi ca un puşti obraznic la şcoală minţindu-şi profesoara. Îi arătă firimiturile noroioase de drojdie care nu mai erau bune să crească aluatul şi apoi laptele. Katrin se uită la el şi apoi la laptele acrit. Strâmbă din nas, deschise o fereastră, luă urciorul şi vărsă tot conţinutul urât mirositor afară în zăpadă.

Apoi se îndreptă să vadă untul. Dimitri alergă după ea şi se urcă pe taburet ca să fie la aceeaşi înălţime cu ea. Ochii lui Katrin îi aminteau lui Dimitri de zahărul maroniu-închis amestecat cu scorţişoară pe care îl presăra din abundenţă pe brioşe aşa încât să se topească şi să se transforme în caramel.

Dimitri începu să pălăvrăgească despre cocioaba cu cinci pereţi, despre peştele uscat, oase, ierburi şi despre Simlin ghemuit lângă foc.

— Katrin, Vaskalia vorbea despre stricăciuni şi moarte, şi spunea că l-a văzut pe Luka în tot felul de locuri...

În mintea lui se adunară laolaltă duşmănii vechi, discordiile din familii şi răul străvechi. Se gândi la minciuni, farmece rele, ace înfipte în gâtul păpuşilor şi blesteme rostite pe la colţuri.

Katrin cea înaltă îl privi îndelung. Luă o bucată de pânză şi puse untul rânced în ea, înnodând capetele, apoi şterse marmura. Scoase şi fărâma de drojdie care nu mai era bună de nimic şi o împachetă în muselină.

Katrin tăie nişte felii groase dintr-o prăjitură. Aceasta era prăjitura preferată a întregului sat, o budincă făcută din resturi de pâine, fructe şi marţipan. Ea alese o prăjitură cu ghimbir ce arăta ca o bucată de bronz, o prăjitură aurie presărată cu cireşe şi o prăjitură înzorzonată cu nuci ca şi seminţele dintr-o pălărie de

floarea-soarelui. Din fundul unui dulap scoase nişte cartoane împăturite şi asamblă o cutie mare. Aşeză prăjiturile pe care le alesese în cutie şi umplu golurile cu felii de budincă.

— De ce ai pus atât de multe? strigă Dimitri. Unde ţi-e mândria, Katrin?

Katrin îşi puse fularul şi îl legă sub bărbie. În tot acest timp nu-l slăbi din ochi pe Dimitri. El se întoarse şi privi înapoi. Ochii aceia puteau preface un bărbat în cremă de zahăr ars.

— Aşteaptă, vin cu tine. Ştiu exact ce e de făcut.

Alergă până la cămară şi băgă mâna sub un raft unde ţinea un coş cu legume. Scotoci până ce mâna lui atinse un bulb ce părea învelit în hârtie satinată. Era un bulb mare de usturoi, suculent, format din căţei roz şi albi înveliţi în pojghiţa lor subţire ca hârtia.

Dimitri îl flutură prin faţa lui Katrin. Ezită puţin apoi deschise larg gura, îndesă căpăţâna de usturoi şi muşcă din ea. *Usturoiul!* ASTA era soluţia împotriva blestemelor, vampirilor şi a vrăjilor de demult. Dimitri îngăimă ceva şi apoi tuşi. Ochii şi nasul i se umeziră atât de tare încât trebui să se îndepărteze de Katrin şi să scuipe pe podea usturoiul mestecat. Katrin îl privi. Îşi agită mâna ca să împrăştie mirosul şi se strâmbă. Îi dădu lui Dimitri o bucăţică de budincă să îi atenueze gustul înţepător de usturoi din gură.

Apoi ea închise la loc cutia cu prăjituri şi aşteptă ca Dimitri să deschidă uşa.

9
PRĂPĂSTIILE

Acel ceva îl împinse pe Luka în Prăpăstiile Lumbului. Se rostogoli iar şi iar într-o ploaie de pietre şi grohotiş huruitor. Se opri. Se zbătu să stea drept. Îl durea

spatele. Simţea cum mii de înţepături îi străbat corpul. Îi era atât de frig, încât îl dureau oasele şi nu putea să respire normal. Îşi simţi faţa apăsată şi rece. Scoase limba şi gustă. Era zăpadă. „Prostule! Prostule!"

Luka îşi fixă ochii minţii la Pisica Norilor. Torcea undeva departe, ascunsă în peisajul ei de leopard străjuit de zăpadă şi pietre. Se oprise cu silueta sprintenă şi încordată sărind peste o prăpastie a munţilor. Graţia şi puterea pisicii îi ridicară moralul lui Luka. Vigoarea i se împrăştie în mâini şi picioare în timp ce ochii minţii o priveau cum se plimba ţanţoşă cu petele şerpuitoare de pe blana ondulându-se pe trupul puternic. Se întoarse şi aruncă o privire de parcă s-ar fi uitat direct în ochii lui.

Luka începu să sape cu mâinile. El împinse şi împinse cu umărul drept, săpând şi îndepărtând zăpada chiar dacă braţele lui erau fără vlagă. Cu un scârţâit, zăpada din partea dreaptă se crăpă, se sfărâmă şi căzu. Luka se târî mai departe de nămete. Zăcu acolo amorţit.

Pisica Norilor îi dispăru din minte.

El auzi o vibraţie ca şi cum Dimitri ar fi smuls o coardă de la scripca lui. Ceva se învârtea pe sub pământ. Vibraţia se înteţi într-atât încât Luka fu nevoit să îşi astupe urechile cu mâinile. Zgomotul care venea chiar de sub el era ca acela făcut de tancurile care împânziseră satul alunecând pe scoarţa pământului. Oare ce este?

Luka îşi aminti că Imogen spunea de fiecare dată când se simţea rău: „Singura cale este înainte!" Adunându-şi şi ultima picătură de energie, Luka încercă să fugă de ceea ce voia să-l prindă, căţărându-se pe munte. Ceva încercă să îl prindă de gleznă şi să îl tragă în jos. „Totuşi, trebuie să merg înainte."

Fu nevoit să se caţăre încontinuu. Alunecase de două ori, nu mult, dar îndeajuns să îl facă să plângă de frustrare.

Apoi îşi simţi pleoapele de un alb imaculat. Se făcuse ziuă. Lumea se deschisese în faţa cerului. Auzi un behăit. O vietate se îndepărtă sărind din stâncă-n stâncă. Poate e o capră de munte sus pe coastă.

Îl durea în gât ca şi cum ar fi ţipat prea mult, dar se gândi triumfător: „Jez, am reuşit să ies din Prăpăstiile Lumbului".

Se ridică în picioare şi puse rucsacul pe genunchi, lăsând să alunece bretelele de pe umeri. Scoase toba. O bătu uşor. Unde erau mănuşile? Îl dureau mâinile şi, cu toate astea, începu să bată cu degetele un ritm uşor. Sunetul era liniştitor ca un cântec de leagăn numai că nu îl adormea. Îi încetini respiraţia şi îl calmă. Gândul îi zbură iar la Pisica Norilor. Era acolo, departe, sărind peste piscuri cu labele ei puternice. Îi văzu ochii ca nişte bucăţi de aur îngheţate, omoplaţii alunecând ca nişte pistoane sub haina tărcată.

„Te rog, vino mai aproape! Te rog, vino la mine!"

Bătăile tobei stăruiau în aer în jurul lui. Pisica Norilor era de negăsit. Din cauză că se gândise la ea prea mult, lui Luka îi slăbiră puterile. Oricât încercă, nu reuşi să o aducă mai aproape.

Cum stătea el şi bătea la tobă, un şobolan înfometat o zbughi spre podul suspendat, se caţără pe buturugile podului în direcţia opusă lui Luka şi roase frânghia până ce aceasta se rupse.

Podul se nărui cu şobolanul care se ţinea strâns de frânghie, apoi se legănă zadarnic de partea cealaltă a defileului. Acum nu mai era cale de întoarcere pentru Luka şi nici de trecere pentru Jez.

Şobolanul se caţără până în vârf ca şi cum s-ar fi îmbarcat pe o navă şi apoi o luă la sănătoasa spre o nouă viaţă.

10
VRĂJI DE DEMULT

Katrin cea înaltă străbătu satul în lung şi-n lat. Cizmele ei roşii scârţâiau. Merse cu paşi grăbiţi până ce ajunse în faţa căsuţei cu cinci laturi. Fum negru pufăia prin hornul din mijlocul acoperişului. Katrin bătu cu putere de trei ori în uşă şi întreaga casă se cutremură.

Bucăţi de zăpadă alunecară de pe acoperiş şi se izbiră de pământ.

Bătu din nou la uşă. Uşa se deschise scârţâind. Katrin văzu faţa palidă a lui Simlin. O privi fix fără să clipească. De mic copil Katrin cea înaltă fusese campioană la privitul insistent şi nici acum nu era mai prejos. Curând, Simlin îşi plecă privirea către picioarele sale slăbănoage şi goale. Katrin cea înaltă auzi zgomote răsunătoare şi o bufnitură înăbuşită când Vaskalia căzu din pat şi îşi târî picioarele până la uşă. Vaskalia apăru lângă fiul ei. Faţa ei era zbârcită de atâta răutate.

— Cum ţi-a ieşit pâinea astăzi, căpcăuno? o batjocori ea.

Katrin cea înaltă îşi feri capul şi se strecură înăuntru. Cizmele ei stacojii striviră ceva. Katrin strâmbă din nas. Cocioaba mirosea a babă, a haine nespălate şi a lucruri care nu şi-ar avea rostul în casa *nimănui.* Katrin aşeză cutia cu prăjituri, drojdia şi untul stricate pe masa soioasă.

Ochii Vaskaliei se rotiră ca ochii unui cameleon. Ea strigă:

— Crezi că *eu* am încins brutăria? Crezi că *eu* am stricat şi râncezit untul şi drojdia? Oare am eu asemenea puteri? Ei bine, ai dreptate. Eu am facut-o.

Katrin cea înaltă deschise cutia. Vaskalia începu să saliveze, privind cu lăcomie.

— Ha-ha! Prăjiturele! Prăjiturele! Îţi accept oferta şi scuzele, şi nu îţi voi mai strica drojdia de acum încolo.

Katrin îşi înclină capul cu graţie. Vaskalia şi fiul său începură să se îndoape cu prăjituri.

— Asta să vă fie învăţătură de minte, îngăimă Vaskalia. Să nu uitaţi niciodată vrăjile de demult. Soldaţii de peste mări au adus noi vrăji. Au adus podoabe, poze mişcătoare, ace pentru oamenii bolnavi, cutii care îţi fac faţa să dispară. Când soldaţii pleacă, îşi iau şi vrăjile cu ei, dar vrăjile vechi rămân aici. Şi aşa va fi întotdeauna. De aceea, v-aş sfătui să-l ţineţi pe băiatul cel orb în casă.

Un strop de salivă cu firimituri ateriză pe bărbia lui Katrin. Ea îşi scoase batista şi îşi şterse faţa cu grijă spunându-şi în gând: „Mâine voi avea o pată portocalie în locul acesta". Vaskalia se linse pe buze cu limba ei ascuţită, adunând toate resturile şi Katrin făcu un pas înapoi să se ferească.

— Şi ei transformă tot, ei, cei de peste mare. Au făcut iarna asta mai rea cu vrăjile lor noi, cu maşinăriile lor şi cu fleacurile lor. Ar trebui să stea acasă şi să facă rău acolo.

Ceva lovi uşa. Vaskalia se repezi şi o deschise.

La început, Katrin crezu că e un gândac uriaş, pentru că avea o carapace cu aripi lungi, dar avea numai două picioare, nu şase, care păreau destul de puternice să ridice un copil. Era un vultur imens cu un cap golaş, dar cu pene în jurul ciocului.

Vulturul merse legănat până la Vaskalia şi îi trânti la picioare un iepure plin de sânge. Întoarse capul spre Katrin şi o privi cu ochi neclintiţi ca de piatră, apoi îşi desfăcu aripile şi le flutură atât de tare încât rafale de aer rece făcură flăcările să pălească.

Simlin era ghemuit într-un ungher. Nu îl plăcea pe Sfarmă-Oase. Ştia mult mai multe lucruri decât o pasăre

obişnuită şi mânca tot ce găsea până la ultima firimitură.

Vaskalia spuse cu şiretenie:

— De ce nu îl întrebi pe Sfarmă-Oase al meu dacă l-a văzut pe băiatul orb?

Se îndreptă spre un raft înalt. Katrin văzu acolo păpuşi înfăşurate în bandaje murdare, la fel ca mumiile, pline de ace. Vaskalia încercă să ajungă la ele pentru a cotrobăi după ceva, dar Katrin ajunse acolo înaintea ei, găsi un obiect care-i atrase atenţia, îl luă şi îl ridică, ţinându-l strâns să nu-i fie luat.

Vaskalia zbieră plină de mânie şi sări în sus şi în jos, lovind-o pe Katrin cu pumnii înveliţi în mănuşile negre fără degete, apoi îşi înfipse dinţii în braţul lui Katrin, dar aceasta o zgâlţâi la fel cum un terrier zgâlţâie un şoarece şi se uită în jos la ceea ce ţinea în mâini.

Era un glob de sticlă ce semăna cu pluta unei plase pescăreşti. Globul era mânjit de unsoare şi funingine. Katrin îl întoarse şi i se tăie respiraţia. Înăuntru era Luka.

El se lupta cu ceva din interiorul globului. Lovea cu mâinile, apoi se opri şi se ghemui ascunzându-şi faţa.

Vaskalia şuieră printre dinţi:

— Ce vezi? Rupe tăcerea, căpcăuno!

Katrin tăcu. Dacă i-ar fi zis vreun indiciu sau secret despre Luka, această femeie l-ar fi folosit împotriva lui.

Vaskalia luă toporul şi, holbându-se la Katrin, încercă să afle ce văzuse aceasta în glob. Lama toporului lucea în lumina focului. Pe masă erau o piatră netedă, acoperită de frunze, mănunchiuri de fructe de pădure roşii ca focul şi fâşii de coajă de copac. Vaskalia începu să ciopârţească ţinând toporul cu ambele mâini. Fructele roşietice sângerară pe piatră. Un os căzu de sus de pe o grindă, dar Vaskalia nu se opri din ciopârţit,

aşa că îl transformă şi pe acesta în mici fărâme în timp ce ochii îi jucau în cap. Amestecul mirosea a brânză stricată. Vaskalia se lăudă:

— Fiecare ingredient preţios este din grădina mea. Am mai mult de o sută de ierburi acolo.

„Face vrăji vechi. De ce? Ce are cu Luka?"

Vaskalia îi ghici pe dată gândurile lui Katrin. Ea şuieră:

— Să-ţi zic eu ceva, pentru că ştiu că vei păstra tăcerea. În familia lui Jez şi Luka există un har. El vine o dată la câteva generaţii şi *acum* a apărut. Jez, sperietoarea asta slăbănoagă, nu e înzestrat cu nimic. De ce tocmai Luka să primească darul ăsta? Ar trebui să fie rândul fiului *meu,* rândul lui *Simlin.*

În faţa privirii îngrozite a lui Katrin, Vaskalia răsuci toporul deasupra capului din ce în ce mai iute, văicărindu-se:

— Tatăl lui Luka ar fi trebuit să se căsătorească cu mine. Ia gândeşte-te ce pereche nemaipomenită am fi fost şi ce copii înzestraţi am fi avut, de s-ar fi dus vestea. Numai uită-te cu ce gură-cască m-am ales.

Vaskalia azvârli toporul. Puţin îi lipsi să-l nimerească pe Simlin. Se înfipse în perete, vibrând asurzitor. Îşi roase brăţările de aramă, apoi îşi umplu gura de salivă şi scuipă tare în foc. Flăcările explodară şi sfârâiră, şi se făcură verzi ca smaraldul.

Simlin scânci în colţul lui. „Biată fiinţă palidă", gândi Katrin. Pentru prima dată zări pe fruntea lui un semn din naştere roşu. Era în formă de scorpion ce avea coada cu acul veninos răsucită pe spate.

Vaskalia zise:

— Luka nu ştie că are acest har. Dacă descoperă că îl are şi îl foloseşte măcar o singură dată, va deveni din ce în ce mai puternic. Îl va avea pentru totdeauna şi

vieţile noastre se vor schimba. Dar *eu* am ceva ce este legat de acest har.

„Ce o fi oare?" Katrin înclină capul. „Şi unde este?"

— Ha-ha! Nu mă păcăleşti tu să-ţi spun aşa ceva, se făli Vaskalia. Este ascuns într-unul din cele mai secrete locuri.

Katrin cea înaltă privi la globul ce se afla în mâinile ei şi ridică din sprâncene.

— Familia mea foloseşte de sute de ani acel glob, spuse Vaskalia încântată. Nu suntem ţărani ca voi, oameni din popor. Pot să-l văd pe Luka oriunde ar fî.

„Minte", îşi zise Katrin, punând globul înapoi pe raft. Vaskalia spuse cu viclenie:

— Dar cu ce grijă umbli cu globul magic! Ştiu că îl vezi pe băiatul orb acolo. Dacă globul magic se sparge, oricine se află în el va muri.

Katrin cea înaltă se grăbi să ajungă la brutărie. Un bilet atârna pe uşă. Era scris cu un creion gros pe o bucată de carton maroniu dintr-o cutie, fixat cu două cuie:

NU AVEM PÂNE ASTĂSI DIN CAZA
UNOR ÎMPREJIRĂRIRELE, RELE.
NE PARE RĂU.

Lui Katrin îi mirosi a cafea. Dimitri avea nevoie de o oală plină cu cafea pentru a se linişti. Şi Katrin avea nevoie după ce fusese la femeia aceea.

Împreună trebuiau să pună la cale cum să îi găsească pe cei doi fraţi înaintea Vaskaliei.

11
TRANSFORMAREA

Urcând pe munte, Luka se împiedică înaintând prin zăpadă. Parcă ar fi călătorit zile în şir într-o pustietate alburie.

Foc de armă. Una, două, trei împuşcături se auziră în văzduh şi Luka se trânti la pământ, stând neclintit şi şuşotind:

— Te rog, Jez, stai acasă în siguranţă.

Armele amuţiră. Luka ascultă tăcerea, dar în mintea lui răsunau acele cuvinte şoptite: *„Prostule! Faţă de lopată! Lunaticule! Mama mea ştie cine eşti cu adevărat. Prostule!"*

Şoaptele acestea îl făceau întotdeauna să dea înapoi, dar acum mânia luă locul ezitării. De acum înainte *nu* va mai auzi aceste insulte. Şi-a dat seama că îşi va pierde vederea într-o zi de vară când şi-a întins mâna să elibereze un fluture galben din pânza unui păianjen. De fapt, era doar o frunză. Acum era aproape orb, dar nu era prost. De ce nu tăcea Şoptitorul şi de ce nu înceta să se mai lege de el?

Luka strigă cât putu de tare:

— Deci mama ta ştie totul despre mine, nu-i aşa, Şoptitorule? Ştie cine sunt cu adevărat, nu? Ei bine, o să-ţi arăt cine *sunt* cu adevărat. O să-ţi arăt ce pot *să devin.* O să vă arăt tuturor.

Se ridică şi bătu din picioare în zăpadă. Se învârti ca un titirez şi căzu din nou, chicotind neputincios. După ce se potoli, Luka se ridică ţanţoş. Se simţea calm şi sigur pe sine. Mânia dispăruse şi ea, lăsând în urma ei fermitate dură şi rece ca fierul. Merse voiniceşte înainte până când se simţi în siguranţă în ţinutul care părea că îl primeşte cu braţele deschise.

Luka îşi drese glasul. Se aşeză să cânte din nou la tobă. Bătăile uşoare urmau ritmul inimii. De data asta continuă până când spiritul lui se trezi la viaţă. Broboane de sudoare îi năpădiră faţa şi tot corpul.

Brusc, Pisica Norilor îşi făcu apariţia lângă el. Luka putea să îi atingă blana bogată şi albă. O mângâie. Blana era deasă şi tărcată cu cercuri negre ca şi cum picături de zăpadă topită căzuseră din copaci şi creionaseră modele pe ea. Pisica gâfaia uşor şi Luka îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz. Luka se uită lung la capul ei rotund cu urechile mici. Pe spatele fiecărei urechi era câte o pată albă în mijlocul blănii negre. Îi văzu corpul puternic şi coada groasă ca un fular şi înţelese că nu o mai vedea cu ochii minţii.

Pisica Norilor venise, în sfârşit, la el.

Îi venea să se ridice şi să danseze de fericire! Îi venea să se avânte în lumină. Viaţa lui era ca o cuşcă şi Pisica Norilor venise să îl ajute să iasă din ea. Curenţi de energie caldă adiau între ei. Băiatul strigă:

— Pisica Norilor, ia-mă cu tine! Lasă-mă să *fiu* tu şi să văd prin ochii tăi, te rog!

Luka se opri din cântatul la tobă şi stătu nemişcat. Pisica îi umpluse gândurile. Îi simţi respiraţia tăioasă şi fierbinte, şi îi văzu dinţii curbaţi. Un hârâit se auzea din gâtul ei. Se uită în ochii ei ca două pepite de aur şi simţi cum îl absorbeau, până ce uită de el. Pisica era peste tot, în stânga, în dreapta, în faţă şi în spate. Apoi Luka simţi că păşeşte de pe un versant de munte în gol. Era pierdut, dar se simţea fericit şi nu îl durea nimic. Inima i se opri. Aluneca, trecând pe lângă lucruri pe care credea că ar fi trebuit să le simtă, dar nu le simţea. Lumea întreagă se dădea din calea lui.

Luka îşi părăsi trupul. Îşi schimbă înfăţişarea şi deveni totuna cu Pisica Norilor, în sfârşit.

Alergau pe o cărare întortocheată; Luka simţi umeri puternici tremurând şi labe rotunde păşind pe zăpadă. Undeva, în apropiere, auzi o respiraţie precipitată şi profundă care devenea mai vioaie pe măsură ce urcau şi se depărtau de Prăpăstii, pe stâncile atât de abrupte, încât Luka se simţi ameţit, dar totuşi în siguranţă.

Respiraţia lui era agitată şi iute, iar când răsuflă, împrăştie un nor de cristale.

Cu un foşnet uşor, ploaia de cristale a răsuflării lui se revărsă pe stratul de zăpadă. Deci acesta era sunetul necunoscut pe care îl auzise el.

Luka putea *să vadă.* Aproape de el văzu blană deasă, cu imprimeu de trandafiri de cărbune, iar în depărtare se întindeau cerul albastru şi lanţuri de munţi cu vârfuri albe. La poalele munţilor erau răspândite pădurile împovărate de zăpadă.

Printre copaci ţâşneau animale mici mereu ocupate. În apele râurilor Luka văzu peştii strălucitori şi ochii luminoşi ai animalelor acvatice cu trupurile lor maronii şi lucioase.

Aici sus, pe versanţii munţilor, vântul vâjâia printre piscuri, intonându-şi cântecul sălbatic. Îi aducea un miros sărat şi răcoros de departe, şi Luka văzu marea prin ochii vigilenţi, o mare argintie şi violetă, mişcându-se şi apoi stând neclintită.

Cei doi ţâşniră într-o arcuire înaltă, peste un loc întunecat, peste torenţi de apă înspumată şi aterizară doar ca să alerge din nou în salturi peste pietrele îngheţate şi albe ca perlele. Nu se auzeau împuşcături, nu erau oameni, nu se lupta nimeni.

Gustul libertăţii îl făcu pe Luka să vrea să strige în gura mare. Strigătul semăna mai degrabă cu un răget.

Umblau prin zăpadă cu picioare calde şi îmblănite, care nu distrugeau crusta stratului de zăpadă, alergând

în salturi lungi peste stânci netede, de un albastru argintiu asemenea unui lac îngheţat, într-o întunecime prietenoasă. Era uscăciune. Vântul tăios nu mai bătea acum.

Limba aspră şi caldă îi curăţă faţa. Se cuibări în această peşteră, foarte înfometat, găsi un sac cu mâncare, mancă, *hap! hap!* Privi la acoperişul albastru-închis, cu stânci împodobite cu stele precum cerul noaptea. Începu să toarcă de plăcere. Obosise. Era aşa de liniştitor aici, în afara pericolului, în siguranţă. Apăru sentimentul de mulţumire.

Peste tot în jur se lăsase un întuneric profund şi nu erau umbrele înceţoşate ale vederii lui slabe. Era un întuneric liniştitor asemenea catifelei albastre pentru că această peşteră era făcută din stânci albastre strălucitoare. Luka îşi recăpătase puterile. Percepu un ritm ca şi cum degetele sale ar fi continuat să bată toba. Luka ascultă. Îşi zise că este inima pisicii şi a lui, dar se mai auzeau încă *două* bătăi ca două tamburine şi un miros puteric de pisică de parcă erau multe pisici ca Syrup şi pisoii ei, dar mai aprig.

Se simţea şi un miros de lemn ars.

Luka auzi pârâiturile şi scânteierile ramurilor.

Zidurile peşterii licăriră portocalii. Luka văzu o umbră întinzându-se pe peretele de culoarea portocalei. Era umbra unei pisici înălţându-se deasupra lui. Îşi întoarse capul şi, mârâind, se aplecă peste umbra unui băiat care stătea ghemuit lângă peretele stâncos şi îl împinse cu botul.

Ecouri străbătură peştera prin rocile poroase ca un fagure. Erau cuvinte. Cuvintele răsunară şi alunecară unul după altul ca nişte piese de domino. Erau cuvinte ca desprinse din vis care aduceau mai mult a muzică decât a vorbe, dar îi erau adresate numai lui.

„Luka! Băiat nechibzuit! Ai ales de prima dată cea mai dificilă transformare. Iepurele şi bufniţa s-au oferit să-ţi fie călăuze la prima ta schimbare, dar tu nu ai vrut. Luka a vrut-o pe Pisica Norilor. Luka a ţintit sus."

— Pentru că mi-am dorit-o pe ea mai mult decât orice, strigă Luka.

„Pisica Norilor a coborât din munţi pentru tine. Nu poate să stea prea mult de data asta. Nu te-ai gândit la ce pericol ai expus-o. Trebuie să înveţi să fii prudent şi răbdător dacă vrei să fii un şaman adevărat şi să porţi mantia..."

Umbra imensă a pisicii se mişcă pe peretele portocaliu. Traversă peştera de-a curmezişul şi trase umbra băiatului în ea însăşi.

12
ŢĂNDĂRI ŞI OASE

Vaskalia fusese ocupată întreaga seară, înfigând ace în păpuşile ei. Ochii ei se roteau, fiecare într-o altă direcţie, iar din când în când reveneau amândoi la normal şi atunci ea împungea acul adânc. Păpuşa cea nouă era una mare cu ochii negri, desenaţi cu o rădăcină din grădină, iar picioarele şi tălpile erau colorate roşu aprins, în loc de cizme. Pentru ea folosise toate acele din cutie.

Vaskalia îşi puse din nou nişte licoare din urciorul ei mare de aramă. Băutura avea culoarea purpurie a măselariţei[3] din cauza poamelor negre înmuiate la fundul vasului. Ochii îi lăcrimau şi i se făcea gura pungă. Se apucă să lucreze la o altă păpuşă, una mai mică cu burta rotofeie. Voia să-i pună o bonetă albă de brutar, dar nu găsi nimic alb în cutia ei cu mărunţişuri. Furioasă, Vaskalia scuipă faţa păpuşii grase şi se duse cu paşi apăsaţi spre pat.

Simlin auzi arcurile metalice ale patului scârţâind. În fiecare noapte mamei lui îi lua destul timp până să adoarmă. O tot auzi foindu-se, murmurând ca pentru sine: „Ţine secretul bine ascuns. Ţine-l în siguranţă..." în timp ce patul zăngănea şi se hâţâna, dar într-un final o auzi sforăind şi şuierând ca un porc. Se furişă de îndată să caute resturi de mâncare. Cotoare de măr, sâmburi de prune, bucăţi de zgârciuri, oase de copane, grăsime de pe masă, ar fi mâncat orice pentru a-şi astâmpăra foamea ce-i rodea stomacul. Mama lui mânca tot ce era mai bun.

Simlin se caţără pe perete până la grindă. Când cu o mână, când cu cealaltă înainta repede. Nu era nici o delicatesă acolo... Pipăi cu mâna şi dădu de un craniu

---

[3] Măselariţa - plantă erbacee otrăvitoare, cu frunze vâscoase şi inflorescenţă galben-verzuie (n.tr.)

îmblănit cu un bot subţire şi ascuţit. Cu degetele pipăi ochii ca de sticlă afundaţi în faţa scofâlcită. Aceasta fusese odată o vulpe cenuşie cu coada stufoasă ce alerga pe coastele dealurilor. Mai era şi o blană de vulpe albă ca zăpada, lipsită de viaţă acum. Mama lui îşi înfăşură în jurul gâtului blănurile moi ori de câte ori ieşea afară. Când Simlin era mic ochii sticloşi şi feţele ascuţite îl înspăimântau. Acum însă îi era milă de ele. „Săracele vulpi goale pe dinăuntru!"

Cum stătea el atârnat de grindă, examina păpuşile mamei lui de pe raftul înalt. Luă păpuşa-brutar şi o mirosi, sperând că miroase a pâine. Însă nu era aşa. Simlin adulmeca adesea cu poftă acel miros dulce de pâinişoare proaspete care venea dinspre casa înaltă a brutarului. Oare ce gust aveau?

Puse păpuşa la loc şi sări uşor înapoi pe podea. Văzu un schelet mic lângă un lemn uscat. Se năpusti asupra lui şi începu să îl roadă la fel cum o veveriţă roade o nucă, dar Sfarmă-Oase mâncase deja şi ultimele rămăşiţe de carne de pe os.

„Globul de sticlă..." Simlin sări pe masă întinzându-şi mâna către raft până ce reuşi să apuce globul. Picioarele i se împleticiră. Îşi recapătă echilibrul şi apucă mai bine globul. Coborî cu atenţie şi se ghemui lângă vatră, focul luminând globul.

„Mamă proastă." Ea uitase cum pusese mâna pe acest glob. Nu-i spusese adevărul femeii celei mari. Globul nu aparţinuse niciodată familiei mamei lui. Globul venise singur la Simlin. Când fusese bebeluş, Vaskalia îl ţinuse într-o cutie.

Crescând mai mărişor, reuşea să deschidă capacul. Începuse să se târască şi să meargă de-a buşilea. Mama lui îl punea înapoi în cutie apăsându-i capacul deasupra. Simlin credea că toţi băieţii mici trăiesc în cutii.

Când Vaskalia se ducea la piaţă să-şi vândă leacurile şi licorile, îl ţinea pe Simlin sub tarabă într-o cutie de lemn laolaltă cu ceapa şi guliile din grădina ei. Într-o dimineaţă, el auzise ceva rostogolindu-se pe strada pietruită. Se ridicase dintre zarzavaturi şi văzuse un glob care cobora dealul, apoi căzuse într-un şanţ şi se rostogolise de-a lungul lui ca într-un joc. Era strălucitor şi încântător, smulgându-i lui Simlin un strigăt de fericire.

Globul se opri. Şanţul era înfundat cu frunzele unui nuc bătrân care se înălţa în mijlocul satului, ferind piaţa de insecte târâtoare şi de muşte. Globul nu se putea rostogoli mai departe. Soarele scânteia pe sticlă. Vaskalia îl auzi pe fiul ei scâncind şi mişunând în cutie, şi se aplecă cu gândul de a-l înşfăca de ceafă, dar el întindea mâinile după globul care strălucea în şanţ. Uitându-se în stânga şi în dreapta, Vaskalia o rupse la fugă pe drumul pietruit, luă globul, îl dosi sub bluză ca pe un al treilea sân şi îl mască cu fularele.

— Al meu, al meu! bolborosi Simlin.

Mama lui îl lovi tare peste ureche. Îşi puse marfa în cutia cu ceapă, aruncând deasupra lui legumele, licorile şi pastilele, grăbindu-se să ajungă acasă. În cutia pe care o sprijinea de şold era Simlin care plângea şi căruia îi curgea nasul.

Simlin nu apucase niciodată să se joace cu globul de sticlă. Locul lui era sus pe raft. Încercase mereu să-l mişte şi să-l dea jos, dar Mama îl baricadase, punând nesuferitele de păpuşi în jurul lui ca să nu se rostogolească. În fiecare seară îl lua şi se holba în el cântând. Ea nu îi dădea voie lui Simlin să îl ţină în mână, dar el o făcuse în secret când Sfarmă-Oase ieşea noaptea la vânătoare, iar Mama lui dormea. Apoi se căţăra pe cei cinci pereţi şi privea în glob.

Odată văzuse un lup cu fălcile salivând. Altă dată văzuse un scorpion... dar nu îi spusese mamei lui.

Simlin începuse să bănuiască faptul că Mama lui nu vedea nimic în glob.

Apoi scuipă pe glob şi îl frecă cu mâneca. Îşi puse faţa aproape. Se vedea clar. Zări un băieţel prins înăuntru care ori dormea, ori era mort.

În spatele băiatului era o umbră. Uitându-se mai atent, observă că umbra căpătă un contur mai clar. Era o creatură mare având pieptul larg şi oasele umerilor ca nişte lame de topor. Simlin rămase cu gura căscată. Era băieţelul de la orfelinat, cel cu fratele lui cel mare şi fanfaron, care îl pălmuise la şcoală cu ani în urmă! Lui Simlin îi plăcea să stea atârnat ca un liliac de căpriorii acoperişului de la orfelinat şi să-i şoptească vorbe urâte acelui băiat: „Faţă de lopată! Lunaticule!" şi insulta lui preferată: „Prostule!"

Simlin respiră adânc, luă globul şi îl trânti cu toată puterea lui.

Globul magic se făcu bucăţi. Bucăţile de sticlă străluceau ca nişte aşchii de gheaţă. Simlin deschise uşa şi, cu paşi şovăitori, ieşi afară. Lumina zilei îi deranja ochii. Zăpada îşi pierduse acea fragilitate şi picioarele lui goale se scufundară într-un terci ca şi cum se afla într-o mlaştină cu gheaţă. Se ascunse printre nişte rugi de mure şi spionă casa întunecată din ascunzişul lui cu ghimpi.

Aşchii de sticlă străluceau pe podeaua pământie. Deodată, ele începură să se mişte. Se apropiară şi se adunară laolaltă, unindu-se la loc.

Globul magic se rostogoli pe uşă, prin grădină şi apoi departe, pe drumul ce ducea spre mare. Simlin sări în sus de bucurie. Globul de sticlă era în puterea lui, şi nu a mamei sale.

13
ZMEUL FĂRĂ SFOARĂ

Visul lui Jez cu chipul drag al tatălui lui se spulberă.

Acum, o bufniţă plana deasupra stâncilor reci ale munţilor, ezitând să aterizeze. Se aşeză pe rucsacul lui. Jez era copleşit de un alt coşmar. Era ca şi cum ar fi avut o pernă pe faţă. Auzi un zgomot, privi în sus şi observă un zmeu imens cu o faţă pictată, plutind deasupra lui.

Zmeul nu avea sfoară. Era un vultur cu faţa albă. Ceva atârna neputincios sub el. Era ceva mic. Oricât se suci şi gemu, Jez nu putu să se trezească.

În sfârşit îl trezi liniştea. Era pe o stâncă. Sub el, o apă se unduia printre pietre ca un şarpe. De-a lungul lui se vedeau şapte insule mici.

Putea să vadă clar acum pentru că, în sfârşit, nu mai ningea.

Jez îşi aminti că bufniţa îl adusese aici noaptea trecută. Nu s-ar fi descurcat singur. Unde era ea acum?

Jez merse cu grijă de-a lungul stâncii şi ajunse la gura unei peşteri. Întunericul ei părea aşa de dens încât Jez avu impresia că, dacă îşi vâră mâna înăuntru, îl poate pipăi şi îi poate simţi catifelarea. Îl ademenea, dar în acelaşi timp îl şi înfricoşa. Peştera era ca o gură uriaşă, care abia aştepta să-l înghită.

Intră înăuntru suspinând adânc. Tavanul avea o boltă ca a unei catedrale de un albastru strălucitor şi era presărat cu stele. Stalactitele atârnau ca nişte lacrimi de piatră. Din această peşteră se deschideau alte peşteri mai mici asemenea unui fagure creşă dintr-un stup. Erau toate albastre şi strălucitoare. În peşteră, pe jos, erau tăciuni aprinşi, semn că acolo fusese un foc. Jez simţi un miros vag de lemn ars, care era acoperit de mirosul mai puternic al unei vietăţi.

Auzi o respiraţie profundă, agitată şi cercetă în întunecimea peşterii. Îndată două pietre aurii se aprinseră lucind în faţa lui. Întunericul luă forma unui

leopard alb uriaş, întins lângă o stâncă. Ochii lui îl fixară pe Jez şi îl conduseră într-o lume sălbatică, fără oameni, în care totul îi era necunoscut.

„Fugi! Fugi!" îi răsună în cap o voce supărătoare. „Fugi!"

Nu putu să se mişte. Era ţintuit de această privire de parcă ar fi fost hipnotizat. Leopardul se aplecă şi împinse cu botul ceva şi apoi îi aruncă o privire lui Jez de parcă ar fi vrut să-i spună: „Ia uite ce am!" În faţa lui Jez se contura o mogâldeaţă. Sprijinit de leopard, zăcea un copil chircit şi nemişcat.

— Luka! strigă Jez şi ecoul străbătu toate peşterile de forma fagurelui. Luka! Luka!

Faţa lui Luka era palidă asemenea cenuşii rămase în vatră dimineaţa. Semăna cu Luka, erau hainele lui Luka, dar Jez ştia că Luka nu era acolo. Trupul lui era ca o haină pe care o dezbrăcase şi o lăsase acolo.

Jez îşi dorea să ia băiatul de jos şi să-l strângă la piept. Se uită pe furiş la leopard. Îi dădea flori. Era cu mult mai mare decât o pisică obişnuită şi avea labe rotunde şi imense, cu câteva pernuţe scurte şi rotofeie îmblănite. Jez ştia că acele labe care păreau a fi ale unei jucării uriaşe ascundeau gheare ascuţite şi periculoase ca nişte săbii şi mai ştia şi că sub acele buze moi avea colţi care îl puteau sfâşia în bucăţi.

Leopardul nu se deranjă să se ridice. Era atât de sigur pe sine! Îl privea fără să clipească. Muşchii mlădioşi se ondulau sub blana catifelată. Jez auzi respiraţia sprintenă a animalului de pradă.

Ochii ca pepitele de aur îl făcură pe Jez să nu se mai teamă. Făcu un pas înainte, apoi altul, se aplecă şi îşi strecură mâinile sub trupul fratelui său. Leopardul scoase un răget adânc şi îşi mişcă vârful cozii. Jez se ridică ţinându-l în braţe pe fratele său care era uşor ca

un mănunchi de vreascuri. În tot acest timp leopardul nu-l slăbi din ochi. Jez făcu un pas înapoi ca şi cum era în prezenţa unui împărat. Acei ochi cristalini erau încă aţintiţi asupra lui şi el la rându-i îşi pironise privirea asupra lor.

Jez se îndepărtă tiptil spre ieşirea din peşteră cu Luka în braţe şi se opri afară pe tăpşan clipind des din ochi. Auzi un mârâit care venea din peşteră. Se auzi un zgomot uşor, ca şi cum leopardul s-ar fi întins pe pământ. Îl auzi cum vine încet după el pe tăpşan. Îi văzu ochii palizi, nepământeni cum se schimbă la lumina zilei. Pupilele i se micşorară şi se transformară în două ace negre într-un cerc auriu.

Lătră un câine.

Revenit înapoi în lumea obişnuită, Jez privi peste marginea tăpşanului. Un câine mergea lipăind pe pietrele din râu. În spatele lui se vedeau ca în ceaţă nişte umbre gri, sfrijite. Erau *lupi.*

Undeva mai departe, pe coasta dealului, se zărea o siluetă neagră ca un băţ de chibrit, cu capul plecat, căutând urme. Cu arma la spinare şi cu mersul hotărât, hoinărea prin zăpadă pe urmele prăzii. Acest om avea de gând să ucidă.

Jez simţi că îi atinse faţa ceva străin. Căldură. Ochii lui deveniră sensibili şi se umeziră, aşa că trebui să-i închidă. Se întoarse către răsărit şi deschise ochii, dar totul se întunecă. Clipi repede. I se ridică ceaţa de pe ochi şi văzu plutind deasupra pământului o lumină aurie care ieşi la suprafaţă de sub o perdea de nori şi începu să strălucească. *Soarele.* Norii fugiră lăsând în urmă un cer atât de senin, că lui Jez i se tăie respiraţia. Îl ţinea pe fratele lui strâns în braţe cu grijă, gândindu-se că astfel căldura trupului lui se va transmite la Luka aducându-l la viaţă fără îndoială.

Către est, orizontul era brăzdat de valuri rozalii, turcoaz şi galbene, ca un vitraliu pictat în culori pale. Spre vest, cerul era de un albastru la fel de intens ca florile de genţiană care creşteau printre stâncile munţilor.

Jez simţi o schimbare uriaşă, ca şi cum pământul se învârtea mai repede ca să îşi ia revanşa timpului pierdut.

Auzi un mârâit înăbuşit. Uitase complet de leopard. Îi auzi respiraţia rapidă şi adulmecă mirosul de pisică al blănii lui.

Leopardul se ghemui, adunându-şi forţele pentru a sări. Jez observă cum îi atârna burta de pământ şi văzu cum un muşchi se încordează pe sub piele şi cum vârful cozii se zbârleşte. Apoi văzu silueta ca băţul de chibrit cum se chinuia să ridice arma pe umăr.

— Nu! strigă Jez.

Leopardul alb ţâşni. Sări cu o graţie desăvârşită, flutu-rându-şi coada precum o corabie pânza şi ateriză fără zgomot pe stânca de deasupra tăpşanului. Îi aruncă o privire lui Jez şi făpturii fără viaţă din braţele sale, iar Jez înţelese că sunt liberi să plece. O porni la drum. Zăpada topită făcuse pământul nesigur. Ajunse la râu. Şiroaie de zăpadă topită se strecurau prin pojghiţa îngheţată, stropind gheaţa cu modele de nori ce-i aminteau lui Jez de blana acelui leopard. Cărarea de pietre sclipea ca perlele albe.

Apa alerga în josul versantului formând pârâiaşe negre în zăpadă. Jez alergă la marginea pădurii. Zăpada se aşternea pe pământ cu fulgi mari şi umezi. Jez se opri puţin, cât pe ce să-şi scape fratele din braţe. Văzu sânge înroşind zăpada. Urmări cu privirea o dâră de picături purpurii care duceau la un morman de pene însângerate. „Bufniţa cu ochii cât roata carului..." Jez îşi

aminti acel vis şi foşnetul copacilor, zmeul, zgomotul aripilor puternice. Suspină adânc.

Porni din nou la drum clătinându-se când într-o parte, când în alta pe povârnişul dealului şi auzi:

— Jez! Aşteaptă!

O siluetă se lupta cu nămeţii ca să ajungă la ei.

— Dimitri! strigă Jez.

— Lasă-mă să-l văd, şopti Dimitri. Îşi puse mai întâi mâna pe fruntea lui Luka, apoi pe gât. Nu spuse nimic, dar se întoarse şi se uită spre deal.

— Priveşte! strigă Jez.

Leopardul zăpezii gonea pe deal. Blana lui tărcată i se unduia pe spate ca nişte cercuri de apă în lumina soarelui. În spatele lui alergau şapte vietăţi slăbuţe şi puţin mai încolo ţopăia un iepure.

În timp ce animalele alergau laolaltă, Dimitri şi Jez observară că urmele din zăpadă duceau sus pe munte. Dimitri strigă:

— E cineva acolo sus.

Jez şi îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a-i feri de soare.

— Uite! Departe, în faţa lor...

Jez văzu cum zăpada dispare chiar sub ochii lui, de parcă cineva cu o mantie albă o mătura din calea lor. Mantia de zăpadă se retrăgea din ce în ce mai mult.

În locul ei, acolo unde mantia de zăpadă netezise pământul apărură culorile naturii însufleţite: verde şi auriu, roşu şi brun.

— Iarna s-a dus. Suntem iertaţi, spuse Dimitri.

Jez gândi: „Pământul îşi poartă singur de grijă. Apele, pădurile şi toate vietăţile lor vor supravieţui în ciuda războiului nostru".

Leopardul dispăru. Jez simţi cum Luka se mişcă în braţele sale.

14
PERETELE INVIZIBIL

Simlin alergă după globul de sticlă care se rostogolea pe drum. Îl dureau şalele, dar globul nu-l aşteptă pentru că nu-şi dorea să fie luat prizonier şi ţinut sus pe un raft înconjurat de păpuşi pline de ace.

— Aşteaptă, glob de sticlă! Voi avea grijă de tine! strigă el.

Drumul era umed. Apa topită se prelingea dinspre munţi clipocind în şanţuri şi îmbibând pământul pe măsură ce zăpada abundentă se topea în bătaia soarelui.

— Grădina! gâfâi Simlin, alergând pe stradă.

Mama lui va dormi până la prânz şi grădina se va inunda. Îşi va ieşi din fire, dar ce putea el să facă? „Să o ajute." Cu respiraţia întretăiată, alergă pe lângă hanul care nu mai avea etaj acum. Auzise că drumul duce spre mare. Marea trebuie să fie folia aceea de metal pe care o vedea de pe clădirea orfelinatului. Dacă mergeai în partea opusă, întâlneai munţi. „Cum erau munţii când îi vedeai de aproape? Ar putea să te ocărască? Ce era marea? Era bună de mâncat?"

— Nu voi afla niciodaaaaată, se văicări el.

Nu putu să meargă mai departe. Vaskalia pusese un perete invizibil de-a curmezişul drumului. Simlin lovea cu mânie aerul cu palmele, apoi cu pumnii. Nu putea trece de acest zid. Nu putea să-l doboare. Mama lui îl construise printr-o vrajă ca să-l ţină aproape. Îşi luă avânt şi apoi lovi tare cu umărul acest perete care îl împinse înapoi şi îl trimise în stradă învârtindu-se de parcă ar fi fost un titirez pe care îl azvârlise. Lovi peretele şi sus, şi jos, alergă înainte şi înapoi, căutând o ieşire, dar de fiecare dată acesta îl împiedica să meargă mai departe.

Simlin se învârti, văitându-se şi ţinându-se de umărul julit. Vrăjile mamei sale erau puternice ca stâncile. Zări

o scânteiere. Era globul ascuns sub o ramură căzută. „Repede." Se aruncă asupra lui şi îl privi cu atenţie. Nu se vedea nimic în el acum.

„Adu-l acasă!" Era vocea Mamei. Întotdeauna îi spunea ce să facă în fiecare minut din fiecare zi. Cu inima grea ca plumbul în adăpostul coastelor, Simlin luă globul de jos şi se întoarse. Picioarele goale şi deşelate se învineţiseră de frig. Apa murdară şi rece se învolbura în jurul gleznelor firave, lăsându-i pe piele un strat de murdărie.

Vorbea cu glas tare ca pentru el în timp ce mergea prin apă făcând stropi în jur. Deodată îi veni o idee. Parcă i se lumină mintea: „Simlin, trebuie să devii puternic şi să faci vrăji. Atunci Mama te va iubi".

15
UMBRA DIN MAGAZIA DE LEMNE

— Katrin? Deschide uşa şi pune ibricul pe foc.

Se auziră zăvoarele şi uşa se deschise. Dimitri îşi întinse înăuntru braţele, în care-l ţinea pe Luka.

Jez îl puse uşor pe Luka pe masa lungă aşezată pe capre de lemn. Apoi Dimitri puse lemne pe foc, până ce flăcările se înălţară. Katrin cea înaltă troncăni pe scări şi puse ibricul pe foc, apoi coborî cu acelaşi zgomot şi se aplecă deasupra lui Luka mângâindu-i fruntea. Lui Katrin îi era teamă că străinii aceia care îi căutau pe orfani îl luaseră pe Luka. Răsuflă uşurată şi ascultă povestirea lui Dimitri, cum s-a întâlnit cu cei doi fraţi, cum a văzut lupii, mantia de zăpadă care dispărea şi leopardul alb.

— Nu, bineînţeles că nu l-am împuşcat, Katrin, izbucni el, gândindu-se: „Era cât pe ce să-l împuşc".

Katrin îşi puse degetele pe gâtul lui Luka încercând să-i simtă pulsul. Ochii ei erau ca două izvoare întunecate, plini de tristeţe, şi Dimitri nu putu să o privească. Satul nu trebuie să piardă alt fiu. Tot ce puteau să facă era să aştepte. Ceainicul fluieră şi Katrin urcă treptele bocănind până sus.

Jez se aplecă deasupra lui Luka şi şopti:

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, dar tot ce îmi doream era să te aduc înapoi şi te-am adus.

— De ce acel leopard al zăpezii nu te-a atacat, Jez? spuse Dimitri, şi de unde ai ştiut unde sunt?

Jez scutură din cap şi îşi ridică mâinile ca Dimitri să înceteze cu întrebările. Se simţea ameţit, dar era un sentiment plăcut. Se întorsese la oamenii pe care îi iubea şi la lucrurile pe care le ştia. Se întorsese la rutina lui. Luă o bucată de lemn din coşul cu vreascuri şi îşi scoase cuţitul.

Uşa brutăriei se deschise şi Imogen intră în grabă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Cum l-ai găsit, Dimitri? spuse ea.

— Jez l-a găsit, zise Dimitri. L-a salvat din ghearele fiarei sălbatice. Jez e un erou.

— Ştiu asta, spuse ea şi Jez simţi cum se înroşeşte la faţă.

Tânărul zise:

— Ştiu că sună ciudat, dar nu cred că Luka era în pericol. Leopardul zăpezii avea grijă de el. Of... cât aş vrea să se trezească!

— Sssst... Îşi va reveni acum că e în siguranţă cu noi, şopti Imogen.

Katrin cea înaltă coborî treptele cu tava de ceai. Toţi patru stăteau cu cănile în mâini, în tăcere, uitându-se când unul la altul, când la Luka, când în altă parte sau la focul grozav din şemineu. Era o tăcere preţioasă.

Mintea lui Katrin se frământa ca roata morii, clocotind de idei. Jez şi Luka ar trebui să se mute în camerele de la etajul brutăriei. Era bine. Ar fî fost în siguranţă. Dimitri ar putea să aibă grijă de băieţi (cu ajutorul ei), dar trebuie să pară că a fost ideea lui. Katrin îşi bău ceaiul şi se duse din nou sus. Deschise nişte dulapuri care miroseau a levănţică şi scoase plăpumi, pături şi perne care zăcuseră acolo nefolosite de ani de zile.

După un timp, Dimitri se duse după ea să vadă de ce nu pregăteşte masa.

Se uită la aşternuturile care erau împrăştiate peste tot, bătu din palme şi începu să râdă. Coborî scările câte două odată, dansând pe podea până la Jez, strigând:

— Ce ar fî dacă v-aţi muta amândoi aici?

— Aă?

— Sunteţi mai mult decât bine-veniţi. Ar fi ca şi cum aş avea doi fii, dar gata făcuţi. Nu va mai trebui să pierd anii schimbând scutece şi trezindu-mă în toiul nopţii!

Katrin cea înaltă coborî scările clătinându-se cu cearceafuri şi pături în braţe. Trase în jos sârmele ce atârnau din tavan şi întinse cearceafurile şi păturile pe ele ca să se impregneze cu aerul cald cu arome de scorţişoară.

— Dacă ai doi copii acum, atunci trebuie să ai şi o soţie, Dimitri, spuse Imogen cu şiretenie.

Ea şi Jez se uitară la Katrin care era ocupată netezind o faţă de pernă.

— Pot să-mi iau o soţie *cât ai bate din palme,* chicoti Dimitri. Am o iubită într-o cocioabă mică mai la deal, dar ochii ei se învârt şi mă sperii, iar buzele mi se înverzesc când mă sărută. Îndată îşi dădu seama că era mai bine să fi tăcut. Dacă Vaskalia află ce a zis despre ea? Schimbă repede subiectul. De mâine totul se va întoarce la normal. Vom coace multe pâini, chit că voi fi nevoit să folosesc pulberea aceea de drojdie. Nevoia ne învaţă, când îşi bagă dracul coada.

Îşi frecă mâinile una de alta bucuros, gândindu-se că mâine va coace tot felul de bunătăţi.

— Mai bine încălzesc cuptoarele de acum. Zăpada se topeşte în sfârşit. Râurile vor creşte şi morarul va fi fericit pentru că roata va învârti apa şi va putea să macine făina. Poate că oamenii se vor întoarce în sat şi vom avea mai mulţi clienţi.

Îşi luă roaba şi se duse afară la magazia cu lemne. Privi în sus şi văzu că cerul era presărat cu stele. Luna albă lucea în crai nou. Cerul era senin acum, fără nori aducători de zăpadă. „Va veni primăvara. Se vor întoarce rândunelele mele şi le voi vedea chipurile gingaşe."

Dimitri deschise uşa magaziei. Ce frumos mirosea a lemn de stejar, de nuc, de cireş, măr şi păr! Mmmm... cele mai bune lemne pentru brutăria lui. Respiră adânc şi îşi dădu seama că mai mirosea a ceva în magazie... Să fî trecut Syrup pe acolo?

Dimitri încarcă roaba cu buşteni şi ieşi cu ea afară.

Cum ieşi pe uşă, o umbră se strecură afară. O luă uşor pe lângă zid, strecurându-se tiptil în stradă, apoi alergă în întuneric.

Era o panteră neagră ce scăpase mai demult de la grădina zoologică din Sudul bombardat. Mişunase în jurul satului toată iarna.

Până se întoarse Dimitri să încuie uşa, pantera dispăruse în pădurea deasă.

80
DANSUL LUI LUKA

Luka zăcea nemişcat. Asculta zgomotele din brutărie. Cu puţin timp în urmă era în altă parte, ascultând respiraţia Pisicii Norilor şi clinchetul ţurţurilor de gheaţă care se dezgheţau, picătură cu picătură sunând precum cioburile de sticlă sparte. Auzise apa zăpezii topite picurând, semn că iarna lungă se lăsa în sfârşit înduplecată.

Acum auzea ibricul şuierând, zgomotul pe care îl făcea limba lui Syrup în timp ce-şi spăla pisoii şi trosnetul lemnelor pe foc. Pisoii miorlăiau, iar căţeaua scheuna în somn în timp ce visa. Simţi miros de scorţişoară, de prăjitură ce se cocea în cuptor şi de levănţică pusă de Katrin cea înaltă în aşternuturi. Se simţi iubit şi în siguranţă printre oamenii pe care îi îndrăgea.

Dimitri murmură:

— Revino printre noi, Luka! Trezeşte-te, te rog!

Luka făcuse cale lungă şi nu avu puterea să-i răspundă sau să-şi deschidă ochii. Auzi un fâsâit. Era Jez care scotocea prin rucsacul lui. Jez strigă:

— Vai! Ce bine! Luka a mâncat toate sendvişurile pe care i le-am pregătit şi toate merele.

— Am hrănit-o pe Pisica Norilor.

Dimitri şi Jez se uitară unul la altul şi apoi la Luka. Faţa lui arăta la fel, dar vorbise şi vorbi din nou:

— Era aşa de înfometată! Şi Syrup era lacomă când avea pui, nu-i aşa? Pisica Norilor are pui în burtă. Am auzit două inimi bătând ca nişte tobe. Acum se poate

duce în locurile ei retrase. Este foarte timidă. Cum m-ai găsit, Jez?

— O bufniţă cenuşie m-a adus la tine, spuse Jez. Trebuie să te odihneşti acum. S-a terminat. Vom locui aici cu Dimitri, vom fî teferi şi nevătămaţi, şi totul va reveni la normal.

Luka ştia că nu va mai fi nimic ca înainte. Ştiuse dintotdeauna că el era cel ciudat şi acum descoperise motivul: avea o putere, un har. Spiritul lui putea să intre în alte creaturi.

Lui Luka îi sălta inima de bucurie. Era secretul lui. Mai erau multe locuri şi fiinţe de văzut şi, dacă el se putea transforma aşa, la fel se putea întâmpla şi cu lumea înconjurătoare.

Simţi că Jez zâmbea la el. Deschise ochii şi Jez rămase cu gura căscată. Nu erau ochii lui Luka. Jez văzu ochii aurii ai leopardului zăpezii din lumea lor sălbatică.

Se îndepărtă de Luka, scuturând din cap. „S-a schimbat. Va trebui să fiu cu ochii pe el tot timpul. Voi avea nevoie de ajutor să am grijă de el."

— Era şi timpul, Katrin, strigă Dimitri, în timp ce Katrin tăia prăjitura cu cacao pe care o făcuse.

Era dulce şi aburindă, cu glazură cremoasă şi presărată cu nucă deasupra. După ce Dimitri mancă trei felii, Katrin îl bătu pe umăr şi arătă spre dulapul înalt.

Dimitri încuviinţă din cap. Luă scăunelul cu trei picioare, se urcă pe el şi întinse mâna în spatele ultimului raft al dulapului, tuşind din cauza prafului. Coborî cu grijă ţinând în mână scripca şi arcuşul. Îşi puse instrumentul pe umăr şi îl acordă, tresărind când auzi scârţâitul lui. Când scripca suna frumos din nou, Dimitri începu să cânte muzica rămasă captivă în sufletul lui de mult timp. Era o muzică tristă, muzică despre iarnă, cântece de dragoste, cântece de jale,

pentru oamenii dragi pierduţi pentru totdeauna, muzică pentru mare, munţi şi păduri.

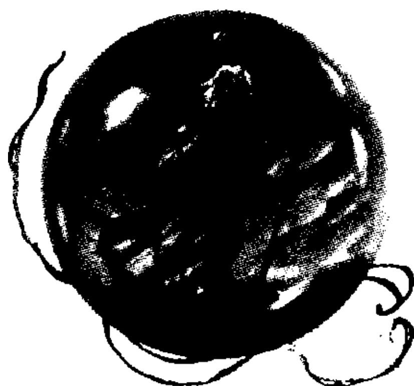
Nimeni nu vorbea. Katrin cea înaltă asculta cu ochii închişi. Jez privea îndelung focul, în timp ce muzica îi inunda gândurile. Imogen se gândea la familia ei. Muzica vorbea în locul lor, dar fără cuvinte.

Căţeaua stătea lângă foc cu picioarele depărtate, dezvăluind un pântec roz şi rotofei. Syrup ţintuise un pisoi la pământ, spălându-l cu înverşunare cu limba ei aspră, timp în care ceilalţi lingeau farfuria pe care mai erau nişte resturi de glazură de la prăjitură.

Acum când Luka îşi revenise şi primăvara bătea la uşă, Dimitri era sigur că vor veni vremurile când vor dansa din nou, dar nu în seara aceasta, pentru că erau toţi obosiţi. Chiar şi aşa, el nu putu să nu cânte un cântec vesel şi săltăreţ.

Numai Luka se ridică în picioare. Îşi întinse braţele către ei şi un zâmbet larg îi lumină faţa. Apoi începu să danseze.

PARTEA A DOUA
PRIMĂVARA

În înaltul cerului zboară un vultur, scrutând pământul cu ochi aurii.

Bărbatul cu părul de gheaţă străbate munţii.

El poartă o mantie care flutură în jurul lui.

Mantia are culorile pământului: galbenul crăiţelor, roşul coacăzelor şi verdele primăvăratic al frunzelor de fag.

Vocea lui răsună pretutindeni. Ecoul este purtat de vânt printre vârfuri de munte. „Luka, de data aceasta ai ales făptura potrivită. O iubeşti îndeajuns de mult?"

85
HOŢUL DIN ZORII ZILEI

Razele soarelui din cerul luminat se revărsau pe acoperişul brutăriei. Lumina îl trezi pe Jez. Luka îl auzi numărând: „Şapte... paisprezece... douăzeci şi unu... Când ajunse la patruzeci şi nouă – ŢUP! – sări din pat. O aromă îmbietoare îi dădu fiori. Când ajunse la şaizeci şi trei – POC! – trânti uşa de perete. Valuri de aer cald veneau din brutărie pe scări şi ajunseră în pod.

— Vrei să mergem astăzi la râu? întrebă Luka somnoros. Ştia că următoarea transformare a spiritului va avea loc lângă o apă. De data aceasta se va gândi bine înainte ca să nu mai zică omul cu părul de gheaţă că este nesăbuit.

— Da. Putem să mergem când termin treaba, murmură Jez. Acum culcă-te la loc.

Luka îl auzi pe Jez cum se îmbrăcă în grabă, părăsi mansarda şi se avântă pe scări.

Căţeaua stătea tolănită pe picioarele lui Luka. Labele ei se mişcară. Visa că alerga cu haita de lupi. Luka stătea întins, ascultând râul ce năvălea din munţi. Auzi aripile rândunelelor fremătând în timp ce zburau de pe acoperişul brutăriei pe magazia de lemne. La parter, tăvile cu pâini alunecau în cuptoare. Uşile se trântiră. Katrin cea înaltă venise la muncă. În curând, ibricul începu să şuiere.

Luka moţăia. Se lăsa dus de vise în care apărea Pisica Norilor. Luka şi Pisica Norilor porniseră la drum prin

munţi şi el privea cu nesaţ lumea prin ochii ei. Se trezi brusc la auzirea paşilor lui Dimitri şi ai lui Katrin pe caldarâm, apoi adormi din nou.

Mama lui Luka avea ochii de argint.

O văzu zâmbindu-i în visele lui scurte. O imploră să rămână, dar ea clătină uşor din cap şi apoi dispăru.

Luka se trezi transpirat.

Era cineva la uşa brutăriei. O mână răsucise mânerul uşii. Dar asta a fost tot.

Jos, în brutărie, Jez stătea la masă, gândindu-se să mai mănânce o brioşă cu scorţişoară. Luka dormea la mansardă şi micul dejun îl aştepta pe o farfurie: două felii de pâine special făcute pentru el, cu colăcei de unt galben pe deasupra.

Dimitri şi Katrin cea înaltă se duseseră la morar după făină. Prin uşa deschisă, intră o rază de soare. Se întindea pe dalele de piatră prevestind parcă zile frumoase şi sfârşitul războiului.

O umbră se strecură pe uşă, eclipsând strălucirea soarelui şi totodată şi fericirea lui Jez. Îi lăsă senzaţia aceea groaznică pe care o cunoştea atât de bine, acel sentiment înfiorător ca şi cum ar fi purtat o centură grea de care atârnau toate comorile pierdute ale copilăriei lui, minunăţii ale copilăriei făcute din plumb. Erau o adevărată povară pentru Jez. Singura comoară care îi mai rămăsese era fratele lui, Luka.

În timp ce Jez se holba la umbra de pe podea, aceasta dispăru.

Se îmbărbătă şi se îndreptă spre uşă. Nu era nimeni. Însă, când se uită în strada îngustă, văzu umbra care se îndepărta pe dalele de piatră.

Jez se aşeză din nou.

„Suntem teferi. N-a fost decât o umbră. Suntem în siguranţă aici, la brutărie, cu Dimitri şi cu Katrin."

2
ÎN OCHII VULTURULUI

— Ce e zgomotul acela? întrebă Luka, stând pe malul râului. Se aude ceva vibrând ca un motor şi tocmai ce am auzit un câine chelălăind.

Auzul lui Luka era la fel de fin ca al unei pisici. Auzi bătăile ritmate ale aripilor vulturului la fel de clare ca şi duruitul unei tobe. Auzi şi strigătul lui triumfător.

— Prostii! zise Jez zeflemisitor. Marea este departe şi nu e nici un câine care chelălăie.

— Dar eu aud un motor sus pe cer.

— *Eu* nu te aud decât pe tine sporovăind! spuse Jez. Se ridică în picioare şi începu să caşte. Îşi frecă ochii şi privi în jur. O! Soarele a împrăştiat ceaţa, în sfârşit. Pot vedea vârfurile munţilor.

— Ce vezi?

— Doar câteva capre alergând pe stânci, zăpadă şi... ia te uită!

— *Ce* e? Spune-mi!

— Sus pe cer, deasupra munţilor, se vede o pasăre aurie mare. E un vultur. Acesta era chelălăitul pe care l-ai auzit şi zgomotul ca de motor era de fapt fâlfâitul aripilor. Luka, am văzut un vultur auriu când erai mic, când călăreai un cal cu mama. Îţi aduci aminte?

Luka simţi o durere ascuţită ce îi străpunse coastele. Nu voia să-şi aducă aminte cum călărea cu mama sa, ocrotit fiind de braţele ei. Nu voia să-şi amintească

vocea ei blândă şi calmă. Jez se lăsă copleşit de amintiri:

— Da, tu erai pe cal, dar eu a trebuit să merg pe jos şi am făcut bătături groaznice pentru că pantofii îmi erau mici. Îţi aminteşti?

— Nu, nu îmi amintesc. Spune-mi, cum arată vulturul?

— E ca un înger negru poleit cu aur sau... sau ca un nor în faţa soarelui. Are gheare ca nişte cârlige în care se atârnă mieii şi porcii la măcelării. Tata spunea că ciocul şi ghearele sunt furculiţa şi cuţitul lui.

Luka nu voia să se gândească nici la tatăl său, dar Jez continuă:

— Tata spunea că parcă poartă pantaloni bufanţi de pene şi că are ochi aurii cu care vede la o distanţă inimaginabilă.

— Deci poate să ne vadă şi pe noi?

— Cred că da.

— Poate să mă prindă, Jez?

— Şi o rândunică ar putea să *te* ia în zbor. Stai la locul tău, copilandrule! strigă Jez, împingându-l pe Luka pe iarbă. Acum mă duc la o plimbare.

Luka îl auzi tropăind triumfător pe mal şi strivind iarba udă cu picioarele. Auzi şi căţeaua care îl urma gâfâind şi strigă:

— Ai grijă să nu calci pe vreo mină explozivă, Jez! Se încordă aşteptând să audă un *bum,* dar nu îl auzi. Stratul înalt de zăpadă se topise şi râul era plin ochi, iar apele învolburate curgeau către mare. Luka ascultă clipocitul râului şi freamătul vântului printre frasini. Păsările erau gălăgioase, ciorovăindu-se, bătând din aripi şi fălindu-se, iar cucul cânta neîncetat cele două sunete prosteşti ale lui.

Luka auzi pământul cutremurându-se şi firele de iarbă rupându-se când Jez veni înapoi. Odată cu tropăitul lui veni şi un miros incandescent şi înţepător.

— Vai, Jez! Ce urât miroşi! Jez îşi mirosi mâneca şi zise:

— Usturoi sălbatic.

Căţeaua scoase un lătrat ascuţit ce îl făcu să tresară şi Jez strigă:

— Taci şi stai jos!

Luka întinse mâna să o mângâie şi simţi că i se zbârlise părul de pe spate.

— Nu ai la ce să latri într-o zi atât de frumoasă, spuse el şi începu să-i fredoneze o melodie de-a lui Dimitri.

Cei doi fraţi stăteau cu faţa în sus căutând căldura soarelui după iarna lungă. Ei închiseră ochii încântaţi să simtă lumina soarelui mângâindu-le pleoapele.

Jez nu observă silueta subţire care se strecură printre copaci, iar Luka îşi fredona melodia şi nu auzi trosnetul crengilor după care aceasta se ascunsese ca să-i spioneze.

3
MOARTE ÎN CER

Jez deschise ochii şi privi printre gene la steluţele galbene împrăştiate prin iarbă. Erau flori de rostopască în bătaia soarelui.

Luka zise:

— Primăvara este foarte gălăgioasă, nu-i aşa? Nu ştiu cum oamenii pot face faţă să vadă, dar să şi audă lucruri.

Vigoarea vieţii îi străbătea corpul. El simţea că, dacă întinde mâna, poate să o atingă.

Jez se întoarse către fratele său şi îl privi. El spunea adesea lucruri ciudate, dar devenise şi mai ciudat de când se rătăcise prin ţinuturile înzăpezite. În lumina aceasta a soarelui, faţa lui Luka era mai palidă ca niciodată. Arăta ca o inimă fragilă mărginită de cârlionţi zdrenţuiţi. Pielea lui părea a fi transparentă. Venele de sub piele erau violete ca brânduşa.

Cu toate acestea Luka nu era plăpând. Avea o forţă interioară care strălucea ca şi cum altcineva era cu el, înăuntrul lui, făcându-l mai puternic. Jez se temea de acea forţă.

— Să mergem, spuse el, ridicându-se în picioare.

— Unde mergem?

— Înapoi în sat.

Jez îl luă pe Luka de braţ ca să o pornească la drum. Vulturul ce zbura în bătaia vântului îi privea cu ochii lui aspri şi galbeni. Îşi încorda ghearele şi îşi îndoi aripile mari astfel încât penele aurite se unduiră. Sub el, pe zăpadă, zbura umbra lui ca un înger al morţii fără de ochi. Trebuia să vâneze. Dacă perechea lui ar fi părăsit cuibul ca să caute de mâncare, ouăle lor s-ar fi răcit şi puii din ele ar fi murit din cauza frigului.

O ameninţare apăru la orizont. Era o pasăre mare cu capul deschis la culoare, ce plana deasupra pădurii. Se apropia de teritoriul *lui.* Probabil *îi* găsise cuibul.

Vulturul uitase de acele vietăţi de pe malul râului. Întreaga lui fiinţă se concentra asupra intrusului. Se ridică pe valul de aer ca o pânză neagră smulsă din catargul unei corăbii.

În ultima clipă intrusul îl zări şi făcu cale întoarsă. Vulturul se lăsă purtat de vânt privindu-l cum îşi croia anevoios drumul spre pădure.

Un croncănit îi atrase atenţia. Era o cioară. Ea nu *îl* observase. Vulturul îşi schimbă direcţia şi începu să zboare deasupra nefericitei ciori bătând din vârful aripilor aurii. Coborî ca lama unei ghilotine înhăţând cioara şi sfârtecând-o.

Luka, Jez şi căţeaua care gâfâia neîncetat nu aveau habar nici de moartea din cer, nici de silueta ce îi urmărea.

— Jez, mergi mai încet, strigă Luka. Ce-i cu ciripitul ăsta?

Un cântec armonios se revărsa din ceruri de parcă cineva picura argint dintr-un urcior.

— Este o ciocârlie, spuse Jez.

Luka se opri în loc, ascultând ciocârlia şi gândindu-se că în orice moment se mai poate ivi un cântec la fel de vesel.

— Imaginează-ţi cum este să fii sus pe cer ca ea, zise el.

— Şi închipuie-ţi cum e să zbori ca ea ţâşnind de pe pământ, spuse Jez cutremurându-se pentru că îşi amintise de acele avioane negre care vâjâiau deasupra satului când începuse războiul.

Unul dintre ele aterizase pe stâncile de deasupra mării ca un gândac de bălegar, apoi se înălţase cu zgomot şi dispăruse.

Cei doi fraţi se opriră lângă un tufiş de mărăcini. Era un gard viu foarte vechi, lăsat în voia sorţii pe timpul războiului pentru că nimeni nu se mai îngrijise de el. Muguri rotunzi ca perlele atârnau printre spinii de pe ramurile negre ţepoase. Jez mirosi: „ Mmmm!" Mirosul florilor era atât de suav! Jez îşi dori cu tot dinadinsul să ia câteva. El văzu o coroană de clopoţei albaştri lucind în întuneric. Culoarea era atât de intensă, încât părea ireală. Jez îşi făcu cu greu loc prin desiş, blestemând şi agăţându-se de fiecare tulpiniţă de zambilă sălbatică ce îi ieşea în cale.

— Ce tot *faci* acolo? strigă Luka. Ieşi odată!

Jez nu îl auzi. Era înconjurat de tufişuri, iar mireasma verde-albăstruie era îmbătătoare. Îşi prinse piciorul într-o rădăcină, se împiedică şi începu să ocărască planta înfăşurată în jurul gleznei. Era *iederă.* Îi înhăţase piciorul cu tentacule mici şi puternice de parcă ar fi fost un animal. Îndepărtă firul de iederă de la gleznă, se luptă cu tufişurile ca să iasă înapoi la lumina primăvăratică.

— Întinde mâna, spuse Jez şi îi dădu lui Luka un mănunchi de flori.

— Mmmm, minunat! Ce miros paradiziac! zise Luka, dar sunt lipicioase şi pline de sevă. Sper că arată mai bine decât se simt la pipăit. Ce ai de gând să faci cu ele?

— Le voi duce copiilor de la orfelinat.

Luka pufni în râs pentru că ştia că Jez vrea să-i ofere zambilele lui Imogen.

Îşi plecă faţa spre flori până când parfumul lor îi invadă toate simţurile.

— Ce nuanţă de albastru sunt aceste zambile?

— *Albastru* albastru. Violet. Mai albastre decât albastrul... Ei, nu ştiu să ţi-l descriu. Ce crezi că sunt eu? Poet?

— Nu, spuse Luka. În nici un caz.

Cei doi fraţi se îndreptară din nou spre sat, în timp ce vulturul se întoarse la cuib cu cioara prinsă în ghearele lui.

Silueta îi urmărea în continuare pe Jez şi pe Luka, ascunzându-se de privirea lor.

Ţâşni din tufişuri, culese de pe jos o floare căzută, o mirosi şi apoi tuşi zgomotos. Aruncă floarea şoptind: „Prostule!"

4
SFÂRŞITUL POVEŞTII

Jez mergea cu paşi mari prin sat, iar Luka încerca să ţină pasul cu el, ciocnindu-se de el din când în când. Căţeaua alerga pe lângă ei cu limba roz afară şi curgându-i balele.

În iarna lungă, zăpada aruncase o vrajă asupra satului pustiit de război, transformându-l într-un ţinut de basm cu castele şi turnuri. Acum zăpada se topise şi îşi dezvăluise secretul: acest ţinut era alcătuit din case năruite. Era o groapă de gunoi: scaune rupte, sticle sparte şi căni provenite din bucătăriile dărâmate zăceau printre pietre riscând să-i rănească pe copiii dornici să se joace acolo.

Jez şi Luka dispărură după un colţ. Erau încă urmăriţi. Printr-o fereastră fără geam dintr-un perete dărăpănat, se ivi faţa urmăritorului lor, Simlin. Ochii i se umeziră la lumina soarelui.

Băieţii şi căţeaua ajunseră la o uşă mare ciuruită de gloanţe. Jez luă florile din mâna lui Luka şi le lăsă pe verandă.

Îndată ce păşiră în orfelinat, copiii alergară spre Luka şi îl luară de mâini, îl mângâiară pe cap, îl îmbrăţişară şi îl sărutară cu zgomot pe obraz.

Imogen se grăbi să-i întâmpine, iar inima lui Jez stătu în loc pentru o clipă. Tânăra îl luă pe Luka şi îl învârti în aer.

— Arăţi minunat! Mă bucur că ţi-ai revenit, strigă ea. L-ai îngrijit bine, Jez.

Faţa lui Jez se îmbujoră de bucurie şi brusc privi în altă parte.

— Dar trebuie să te mai îngraşi un pic, adăugă ea.

— *Eu?* Sunt mic şi frumos, răspunse Luka.

— *Arăţi* foarte caraghios, ţipă Aidan care trebuia să fie cărat peste tot. Parcă ai intrat la apă, iar faţa ta e mai palidă ca niciodată. Dar am uitat că tu nu te poţi privi în oglindă, nu-i aşa? Se năpusti de pe scaunul său, îl apucă pe Luka de braţ şi strigă: Vino! Vrem să ştim pe unde ai umblat.

Luka întinse mâinile spre faţa lui Aidan şi îi simţi obrajii bucălaţi. Aidan zâmbea şi poate că nu punea la cale o faptă rea.

— Îţi voi povesti tot, zise el. Stai jos, Aidan.

— Pentru că nu am picioare doar asta pot să fac, spuse el, în timp ce Imogen îi punea pernuţe de jur împrejur pentru a nu cădea.

Jez aduse un scaun şi îl aşeză pe un covoraş ponosit, conducându-l pe Luka într-acolo. Copiii tropăiau pe podeaua ce scârţâia, căţărându-se unul pe celălalt şi certându-se care să stea mai aproape de Luka. Se uitau la el nerăbdători. Jez le cercetă feţele mici şi mature. Aceşti copii văzuseră aşa de multă moarte şi durere!

Din celălalt capăt al camerei se auzi un strigăt:

—*Şi eu!*

Eva se grăbi spre pătuţul de fier din colţ unde un băieţel trăgea de gratii. Avea ochii rotunzi ca ai unui iepure. Ridică mâinile şi Eva îl luă în braţe şoptind:

— Cum era să te uităm, Stefan?

El dădu din picioare până ce îl lăsă jos, apoi o zbughi de-a buşilea spre copii, se aşeză pe burtă şi se uită lung la Luka.

Ultimul copil sosit a fost Maria care surzise complet. Nişte bărbaţi dintr-o vale din est dăduseră foc canistrei cu gaz de lîngă casa ei.

Luka se cocoţă pe scaun, strângându-l cu ambele mâini şi îşi legănă picioarele slăbănoage. Acum, când venise timpul să-şi spună povestea, îl năpădiră toate sentimentele pe care le avusese în zăpadă: spaimă, bucurie şi teamă.

— Haide, Luka! Spune-ne odată, comandă Aidan, îngroşându-şi vocea. „A fost o dată ca niciodată..."

— Voiam să mă aventurez în zăpadă, spuse Luka. Mă săturasem de întuneric şi mă săturasem să mă lovesc de pereţi. Aveam vise despre alte locuri aşa că... m-am ascuns în cufărul vechi cu pături al străbunicului meu până ce autobuzul a plecat. Am ridicat capacul, m-am furişat, am deschis uşa şi...

— Şi ce era afară? strigară copiii.

— Nu are cum să ştie pentru că e orb, preciză Aidan. Nu-i aşa? Luka chiorul!

— Şi ce dacă sunt orb? Nici tu nu ai picioare. Jumătate de Aidan!

— Ochi de mentă! Ochi dulci şi fierţi! De ce ai plecat de capul tău?

— Pentru că aşa am vrut eu. Am vrut să aflu dacă e la fel de captivant precum visul meu.

— Şi a fost? ţipă Aidan, zvârcolindu-se între perne.

— Da. A fost extraordinar!

Jez văzu faţa senină a frăţiorului său şi simţi o strângere de inimă.

Luka era convingător în ceea ce spunea.

— M-am târât prin curte, povesti el mai departe. Apoi m-am gândit că e stupid să merg în patru labe ca un câine, aşa că m-am ridicat şi am mers normal kilometri şi kilometri. Cam aşa! Am ajuns la un pod suspendat şi ceva a încercat să mă arunce în Prăpăstiile Lumbului. Luka lăsă capul în jos. Când îl ridică, spuse: Nu vă spun întreaga poveste pentru că unii dintre voi se vor speria.

— Povesteşte-ne, Luka! Povesteşte-ne! strigară copiii.

— Am căzut într-o prăpastie în cel mai întunecat loc care există. Am urât asta. M-am luptat din răsputeri şi în cele din urmă am scăpat.

Pentru unii dintre copii povestea devenise plictisitoare. Michael, întins pe burtă, se zvârcoli pe covoraş, apoi se cuibări în poala Evei. Ellie îşi încrucişa braţele şi începu să se bâţâie, iar Florin legăna un cub de lemn şi şoptea:

— Poc! Poc! Eşti mort!

Faţa lui Luka se îmbujoră şi, ridicându-se în picioare, strigă cu entuziasm:

— Am urcat şi am tot urcat... şi le arătă cu braţele în aer cum făcuse. Ia gândiţi-vă ce am simţit eu atunci.

— Frig? întrebă Lisa.

— Da. Am crezut că o să îngheţ într-un ţurţure şi că o să rămân acolo pentru totdeauna.

— Apoi ce s-a întâmplat? zbieră Aidan.

— M-am jucat, zise Luka ţinându-şi respiraţia. Faţa îi încremeni. Nu mai putu să continue.

— Nu ai terminat încă, urlă Aidan, care se făcuse roşu la faţă de invidie. Încă nu ne-ai povestit ce ai găsit pe fundul Prăpăstiilor Lumbului. *Eu* cred că eşti un băiat *rău* pentru că ai plecat de unul singur.

— Nu am fost de unul singur, spuse Luka întorcându-se în direcţia de unde venea ţipătul plin de mânie. Nu ţi-a plăcut povestea, Aidan?

— Nu. Nu ne-ai spus tot, nu-i aşa? rânji el. Laşule!

— AIDAN! strigă Imogen.

Faţa lui era încrâncenată.

— Am să-ţi povestesc eu tot, Luka, bolborosi el. Mina care m-a aruncat în aer se numeşte grenadă şi a fost fabricată departe, în ţări străine. Era făcută ca să arunce în aer tancurile, dar nu a fost aşa. Mi-a retezat mie picioarele şi a împrăştiat peste tot numai schije şi mi-a ucis părinţii. E bine aşa?

Luka se simţi jenat. Sângele fierbinte îi năvăli în faţă. Cum de găsea Aidan mereu câte o amintire dureroasă?

Aidan se cocoţă pe mormanul de pernuţe. Îşi împreună braţele şi îşi ţuguie buzele a dispreţ. Cracii goi ai pantalonilor atârnau în continuarea corpului.

— Nu ai fost niciodată în cel mai întunecat loc, Luka, pentru că ţi-e frică de fantome, nu-i aşa? Mama şi tatăl meu sunt fantome şi aşa sunt şi ai tăi. Unde este tatăl tău? Dar mama ta?

În sufletul lui Luka se cuibări tristeţea. Înghiţi în sec. Aidan zbieră:

— Ţi-e frică de ei, nu-i aşa Luka? Ţi-e *frică!*

Se auzi un trosnet supărător. Tavanul se despică şi căzu o ploaie de tencuială şi moloz. Aidan dispăru. Se făcu linişte.

Imogen spuse cu vocea tremurând:

— Treceţi cu toţii în partea cealaltă a camerei!

Copiii făcură cum li se ceruse. Erau prea şocaţi ca să plângă. Se aliniară şi Imogen spuse:

— Lipseşte cineva!

— *Eu,* zise calm Luka de pe scaun, pentru că nu văd unde ar trebui să merg.

— Şi *eu* sunt încă pe perne, zise Aidan. Eva? Imogen? Luaţi-mă de aici! Mă doare capul şi am gura plină de moloz.

— Arăţi ca o statuie pe postament, Aidan, îl tachina Eva. Răsfîrându-i părul, ea îi găsi o zgârietură.

Jez stătea lângă Luka şi se abţinea să nu râdă.

— Arăt caraghios? întrebă Luka.

— Mă tem că da. Arăţi ca un omuleţ de zăpadă murdar.

Luka schiţă un zâmbet. Căderea tavanului îl speriase... dar mai rău era că auzi iarăşi acele şoapte: „Prostule! Faţă de lopată! Lunaticule! Prostule!"

— Mai lipseşte cineva! strigă Imogen. Ar trebui să fie treisprezece cu Luka. Unde e unul?

În mijlocul camerei plutea un nor de praf. Acolo era o siluetă mică plină de tencuială. *Maria.* Imogen se grăbi să ajungă la ea şi îi îndepărtă cu mâna praful de pe ochi şi gură, apoi îngenunche şi, făcând semne cu mâinile, o întrebă:

— Eşti bine?

Maria clipi şi dădu din cap.

— Ptiu! începu Aidan să scuipe cât putu de tare pentru a scăpa de praful din gură.

Curând se adunară toţi să vadă spărtura din tavan. Jez spuse:

— Grinzile ar fi trebuit înlocuite. Probabil că bomba care a căzut pe casa Evei a zdruncinat totul în jur şi de aceea au cedat.

Orfanii încuviinţară vorbele mari ale lui Jez care îi făcură să se simtă mai bine.

— În fiecare zi mă gândesc că se poate surpa podeaua sau că vechea instalaţie electrică va incendia clădirea, se văicări Imogen. Şi acum asta ne mai lipsea! Trebuie să îi adăpostesc la loc sigur. Ce aş putea să fac?

Jez se uită la faţa ei îngrijorată şi inima îi tresări. De obicei, ea era calmă şi senină ca lumina zilei.

El spuse:

— Ce *putem* să facem, vrei să zici, Imogen. Nu e numai responsabilitatea ta. Copiii sunt ai tuturor. Voi căuta lemn ca să acopăr spărtura şi...

— De ce a aşteptat acoperişul atâta timp ca să cadă? îl întrerupse Aidan. Poate că acolo sus trăieşte regele şobolanilor care e mare şi gras.

— Şşşt, Aidan, îl dojeni Imogen. O să-i sperii pe cei mici. Aidan chicoti bucuros:

— Luka? Termină povestea!

Lui Luka îi era milă de Aidan, dar el nu putea să spună nimănui cum se termină povestea lui. Era primejdios. El avea un har ascuns care îl tulbura şi îl înfricoşa.

5
PRIN GAURA DIN ACOPERIŞ

Simlin aşteptă nemişcat, ca un liliac adormit, mult timp după ce tavanul se prăbuşi. Dacă ei ar fî auzit cel mai mic zgomot, ar fi privit în sus şi l-ar fî descoperit.

Auzi fraţii certându-se. Cel mare dorea să plece. Băiatul orb încerca să găsească ceva. Simlin auzi uşa unui dulap de bucătărie deschizându-se, îl auzi pe Luka cotrobăind şi apoi totul din interior se prăbuşi pe duşumea. „Prostule!" şopti Simlin.

În sfârşit, îi auzi spunând: „La revedere". Simlin respiră adânc şi se răsuci iute ca un acrobat la circ. Îşi agăţă piciorul lung deasupra grinzii şi, atârnând acolo, se legănă domol.

Pentru că se făcuse o spărtură mare în tavan, el putu să vadă chiar mai bine. Aceşti copii fuseseră cu toţii în jurul unei mese cu excepţia unui băiat care lovea uşa cu o bucată de lemn scoţând zgomote înfundate: „Poc! Poc! Eşti mort!"

Femeile tăiau felii de măr ce semănau cu luna în creştere. Ele aduseră băuturi. Simlin văzu aburul ridicându-se deasupra cănilor. Cineva râse chiar şi dacă tavanul se prăbuşise.

Băiatul gras cu glas piţigăiat fusese cărat şi se cuibărise foarte aproape de femeia frumoasă cu părul

împletit în cozi. Un suspin ieşi din pieptul osos al lui Simlin. „Urâtul jumătate de băiat cu ochii mari şi bulbucaţi este îmbrăţişat."

Înghiţi în sec şi îşi suprimă oftatul, dar scăpă un uşor scâncet de tristeţe. *Vai!* Îşi ţinu ochii strâns închişi şi aşteptă, dur nimeni nu auzise nimic. Erau prea ocupaţi unii cu alţii ca să-l observe pe *el.*

Simlin fusese adesea acolo. El se căţărase prin exteriorul orfelinatului cu picioarele lui lipicioase ca ale unei muşte. Reuşise să scoată uşor câteva ţigle care nu erau bine fixate pe acoperiş şi să se strecoare înăuntru, încolăcindu-se de-a lungul grinzilor şi străduindu-se în continuare să mărească spărtura din tavan pentru a putea spiona; iar astăzi gaura de spionat devenise ea însăşi mai mare.

Aceasta era preocuparea favorită a lui Simlin, să spioneze, în special pe cei de aici şi să scuipe. El învăţase asta de la Mama lui care nu îi observase niciodată lipsa de acasă...

Auzi femeia frumoasă spunând:

— Hai să mergem la o plimbare şi să admirăm primăvara. Putem să găsim flori. Deschide uşa, Florin, şi, *te rog,* încetează să mai tragi în noi.

Eva îl cără pe băiatul leneş fără picioare către uşă.

— Sunt deja flori peste tot pe podeaua din antreu, strigă cu glas piţigăiat băiatul leneş şi fără picioare. Unele albastre, fără codiţă şi catifelate.

Simlin auzi picioarele lor păşind grăbite, uşa închizîndu-se şi grinzile scârţîind. Apoi, linişte. Era *singur.*

Simlin se agăţă strâns de grindă şi înaintă cu braţele întinse ca şi când ar fi fost la trapez. Atârna bălăngănindu-se înainte şi înapoi, şi se holba în interiorul orfelinatului.

O rază de soare pătrundea de la o fereastră de sus. Simlin vedea particule de praf rotindu-se în raza de soare, toate aurii. Se uită prin cameră cu nostalgie. Nici urmă de miros de Mama *acolo* jos. Nici funingine groasă, nici bucăţi de cartilaje sau de schelete pe podea. Doar scăunele şi pătuţuri, ceşcuţe şi farfurii, jucării, cuburi de lemn, triciclete şi ursuleţi de pluş.

Dacă Mama l-ar fi avut pe băiatul orb în locul lui, Simlin ar fi locuit acum cu femeile frumoase şi cu jucăriile.

El îşi ridică trupul şi se încolăci după grindă cu repeziciune ca o şopârlă. Două păsărele zburară ciripind deasupra capului său. Îşi făcuseră un cuib pentru puişori, căptuşit cu puf moale, în care erau patru ouă albe împestriţate. Simlin le înhaţă şi le puse în buzunar pentru a le mânca mai târziu. Ajuns afară pe acoperiş, se întinse şi se uită cu admiraţie în jurul său la natura gătită în haine de primăvară.

Băiatul orb nu va putea niciodată să vadă toate astea.

6
DORINŢE RELE

Luka stătea pe un scaun în curte, bucurându-se-de soarele după-amiezii. Jez era la orfelinat vorbind cu Imogen. Dimitri verifica cu atenţie noii lui saci cu făină. Auzise de păţania unui brutar din oraş aruncat în aer de o bombă ascunsă în făină. Acel brutar făcea pâine pentru armată, dar nu poţi fi întotdeauna destul de prevăzător.

Luka răsuci toba în mîinile sale şi simţi figurinele încrustate în lemn. Pielea netedă era strâns întinsă pe tobă. Bătu uşor în tobă. Sunetul acestei tobe din dulapul de bucătărie era mai profund decât al celeilalte tobe pe care i-o bătuse imaginara Pisică a Norilor. Acum el nu-şi mai putea aminti unde se află acea tobă.

Îi căzu ceva pe mână. Se opri din bătutul tobei, cercetă în jur, dar nu găsi nimic. Se întâmplă din nou, uşor, pe faţă, sărind ca o minge minusculă. Încă una. Acum mai multe, ca nişte picături de ploaie, dar nu umede.

Încetară. Luka îl auzi pe Dimitri trebăluind pe afară şi sunetul deschiderii unei cutii de tablă. Îi veni miros de vopsea. Brutarul începu să cânte şi să ţopăie.

— Nu îmi amintesc când te-am auzit ultima oară cântând, Dimitri, spuse Luka.

Brutarul râse:
— Aproape că nu-mi mai amintesc nici cuvintele. Ascultă rândunelele care intră şi ies din magazia de lemne. Cântă mai bine decât mine. Îmi plac. Dar cuiburile lor sunt într-o stare de plâns după iarna trecută, aşa că le căptuşesc cu noroi.
— Aa... deci asta era, spuse Luka. Ele mă stropeau cu noroi.
— Dar eu nu m-aş supăra pe ele, interveni Jez din uşă. Hei, Luka, te cheamă Katrin în casă.
Luka îşi luă toba şi intră.
— O, nu, ce-i asta? spuse Dimitri. Apoi aruncă un buchet de flori ofilite agăţat de soneria uşii. Este un buchet aducător de ghinion. Este o vrajă la mijloc... Degetarele vrăjitoarei... măselariţă... Vaskalia a fost pe aici.
El aruncă buchetul jos, îl strivi sub cizmă, răsucind călcâiul până când acesta se prefăcu într-o pulbere galbenă. Îşi luă pensula şi începu să vopsească în albastru toată uşa în timp ce şiroaie de sudoare îi brăzdau faţa tuciurie.
Jez îşi plecă privirea spre praful galben care simboliza ura Vaskaliei. Acest lucru schimbase totul şi un nor de tristeţe plutea peste întreaga brutărie. Jez dorea să risipească şi să alunge această stare, aşa că respiră adânc şi spuse:
— O să fie cea mai grozavă uşă din sat, Dimitri. Mi-aş fi dorit să pot să fac acelaşi lucru şi pentru orfelinat. Sărmanii copii!
— De ce nu o convingi pe Imogen ca să-i aducă mâine la micul dejun! zise Dimitri.
— Cum, *pe toţi?*
— Da, *pe toţi.* O să o rog pe Katrin să facă brioşe.

În dimineaţa următoare, Dimitri îl lăsă pe Jez să facă ordine în brutărie, iar el dădu o ultimă mână de vopsea albastră pe uşă. Se retrase un pas pentru a o admira.

— Albastră ca zambilele, zise el cu satisfacţie.

Luka coborî mai târziu şi, punând toba pe masă, o atinse cu dragoste. Katrin cea înaltă începu să-i pregătească micul dejun. Luka ascultă cum sfârâie untul în tigaie şi cum apoi sunt sparte două ouă de marginea unui castron. Mai auzi granulele de sare, râşniţa de piper rotită doar pe jumătate şi telul bătând ouăle în castron. Acesta zornăi. Ouăle bătute se prelinseră sfârâind în untul fierbinte.

Pâinea pufăi când cuţitul lui Katrin o străpunse. Mirosul proaspăt îl făcu pe Luka să saliveze. Auzi cum untul moale se împrăştie, cum capacul borcanului se deşurubează răspândind aromă de gem de mure.

Pisica Syrup îi sări pe genunchi. Luka simţi ace uşor curbate înţepându-i piciorul când o pereche de pisoi săriră lângă ea. O limbă aspră îi linse mâna. Luka mângâie pisica şi pisoii, întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, cu mişcări din ce în ce mai iuţi. Simţi torsul domol al pisoilor şi pe cel profund al lui Syrup în tot corpul ei. Luka chicoti imaginându-şi că pe genunchii lui e cuibărită Pisica Norilor. *Ea* i-ar netezi pielea cu limba ei mare şi aspră.

„Pisica Norilor..." Luka zâmbi în timp ce îşi amintea de timpul petrecut cu ea. Această iarnă lungă acoperise totul. Acum viaţa îşi reluase cursul, iar Luka îşi recăpătase forţele aşteptând următoarea lui transformare, indiferent care va fî ea.

Katrin cea înaltă aşeză pe masă farfuria cu ouă şi pâine prăjită. Luka mancă încet. Chiar şi după ce termină de mâncat rămase în lumea lui de vis. Katrin îi

puse un prosop pe umeri şi începu să-i taie părul, lucru pe care voia să-l facă de acum câteva zile.

Luka stătu în visare până când auzi copiii venind.

El îl auzi pe Aidan urlând:

— Ce lipicios e!

Toţi ceilalţi copii trecuseră în vârful picioarelor pe lângă uşa de un albastru lucios îndreptându-se spre micul dejun pregătit anume pentru ei. Aidan însă se întinsese din braţele Evei şi, zbierând, şi-şi pusese ambele mâini pe uşa proaspăt vopsită.

Dimitri spuse scrâşnind printre dinţi:

— Mare noroc ai, Aidan, că mai am o sticlă de diluant în magazia de lemne. Acum va trebui să vopsesc uşa din nou.

Se întoarse şi plecă.

— Nu fi obraznic, Aidan, rosti scurt Eva, iar Luka înţelese că Aidan se strâmba în spatele brutarului furios.

O auzi pe Katrin cum mătura cârlionţii de pe jos, iar apoi auzi făraşul zdrăngănind când a fost lăsat la uşă pentru a fi golit mai târziu.

Katrin tăie o pâine şi oferi fiecărui copil, cu excepţia lui Aidan, câte o felie mare să o înmoaie în castronul cu miere.

— Dă-mi şi mie nişte pâine, grăsano! ţipă Aidan.

— Dar ai mâinile pline de vopsea, zise Imogen.

— Te urăsc, zise el, scuipând-o.

— Poartă-te frumos. Întinde mâinile, zise Dimitri.

Luka simţi miros de diluant şi auzi cum Dimitri îi şterge mâinile lui Aidan în timp ce acesta îi striga vorbe de ocară.

— Aşa, zise Dimitri. Acum arată-i-le lui Katrin şi, dacă ea consideră că sunt destul de curate, poţi să mănânci.

Luka simţi mânia lui Aidan. Katrin, pare-se, considerase că acesta avea mâinile destul de curate din moment ce Aidan era aşezat la masă, cocoţat pe un sac cu făină înfulecând pâine cu miere dulceagă şi lichidă. Katrin copsese brioşe rotofeie şi le presărase cu glazură de zahăr care curgea pe toate părţile. Erau câte două pentru fiecare. Dorea să-i răsfeţe pc copii, fiind mereu cu teama în suflet că acei trei oameni s-ar putea întoarce după ei.

Luka mancă ambele brioşe cu zahăr chiar dacă înfulecase şi ouăle prăjite cu pâine.

— Ce e cu tine, Imogen? Nu ţi-e foame? întrebă Jez.

Ea se întoarse către el, iar ochii ei mari căprui îl făcură pe Jez să se emoţioneze.

— Chiar nu ştiu cum voi putea să mai îngrijesc copiii ăştia, zise ea. Nu prea mai sunt bani pentru mâncare. Îţi mulţumesc că ne-ai reparat spărtura din tavan.

Dimitri rupse un colţ de pâine şi spuse:

— Cei care ne-au târât în război ar trebui să ne recompenseze pentru tot răul pricinuit. Îşi înmuie pâinea în miere şi continuă: Au uitat de noi. Se aşteaptă să ne descurcăm singuri.

Aidan vociferă cu vocea-i piţigăiată:

— Dar cum putem noi să ne descurcăm singuri, domnule brutar? Noi nu avem părinţi, nu avem bani, Maria nu aude, Luka nu vede. Pe unii nu-i ajută mintea şi unii nu au nici picioare.

— Trebuie să existe o cale de a câştiga bani mai mulţi, bolborosi Dimitri cu gura plină.

— Domnule brutar, ţipă Aidan, îţi curge miere pe toată bărbia! Ce *scârbos!* Ai fost brutar dintotdeauna?

— Nu, zise el. Timp de câţiva ani am fost marinar şi am cutreierat mările. O vreme mi-a plăcut. Cu cât stai mai departe de munte, cu atât îl vezi mai clar. Îşi şterse

mierea cu dosul palmei şi adăugă: Am ceva economii puse deoparte, dar copiii au nevoie de mult mai mult.

— Vreau să le cumpăr nişte paturi bune şi să le arunc pe acelea vechi şi ruginite, zise Imogen. Avem nevoie de un scaun cu rotile pentru Aidan, un aparat auditiv pentru Maria şi tu Ellie ai nevoie de o rochiţă nouă. Toţi aveţi nevoie de pantofi, cărţi, hârtie şi creioane colorate... dar cum vom putea să le avem?

— Tu eşti îndemânatic, Jez. Întotdeauna se poate încerca ceva. Ai putea să sculptezi obiecte şi să le vinzi, sugeră Luka.

— Cred că aş putea să sculptez în lemn, căzu pe gânduri Jez, dar mai am o idee. Cândva am văzut ceva pe care aş putea să-l sculptez... Când ai fugit, Luka, pe unde ai plecat?

Luka oftă.

— Pe uşa din spate, prin curte şi apoi pe deal.

— Şi după aceea?

— Jez, eu nu văd. *Tu* ai venit după mine. De ce nu-ţi aminteşti drumul?

— Păi *uiţi* că totul era acoperit de zăpadă şi că totul arăta la fel?

— Chiar aşa?

— Vrei să mă înfurii? Ce s-a întâmplat în Prăpăstiile Lumbului?

Luka îşi întoarse capul spre şirul de cuptoare şi nu mai scoase o vorbă. Dimitri zise:

— Nu-l mai cicăli atâta, Jez!

Jez îşi aminti ce îi spusese Imogen: „Când simţi că eşti mânios, numeşte şapte lucruri preferate". Se gândi: „Ei îi plac florile, deci: zambile, rostopască, flori de nu-mă-uita, piciorul-cocoşului, iederă..." De data aceasta însă Jez nu se calmă. Nu mai voia să-şi termine micul dejun. Sentimentul de spaimă îi reveni în stomac. Ceva

spectaculos se întâmplase cu Luka. Ce să fi fost? Oare se va mai întâmpla din nou?

7
UN COŞ CU CIREŞE

În afară de Aidan şi Luka, toţi ceilalţi copii adormiseră cu faţa în firimituri.

Aidan stătea cocoţat pe sacul cu făină, iar Luka visa cu ochii deschişi.

— Nimic nu mai este cum trebuie în ţinutul ăsta, zise Eva. Aţi auzit de ceasul vechi din oraş? Acela cu figurine care se învârt la miezul nopţii? S-a înţepenit. A rămas numai Moartea cu coasa, Boala şi oameni războindu-se.

Eva începu să tremure.

— Viaţa înseamnă mult mai mult de atât, zise Dimitri, apoi se ridică şi se întinse.

Imogen îi şopti Lisei la ureche:

— Trezeşte-te!

Lisa se foi şi zâmbi. Apoi Imogen o bătu uşor pe umăr pe Maria. Fetiţa sări şi fără să deschidă ochii trase un ţipăt.

— Eu nu *vreau* să plec, înştiinţa Aidan.

— O să te duc eu cu Katrin, zise Dimitri şi îl coborî de pe tronul lui de saci mângâindu-l şi râzând: Poznaşule mic!

— Mă ierţi?

— Numai de data *asta,* mormăi Dimitri.

După ce plecară toţi, Luka îşi încolăci mâinile pe masă şi puse uşor capul pe tobă.

— De ce nu te duci la culcare? întrebă Jez.

— Cred că o să mă duc, spuse Luka, urcând stângaci scările. Jez începu să facă curat. Şterse cuptorul, adunând în căuşul mâinii firimituri şi făină.

Auzi un zgomot pe treapta de la pragul uşii şi se opri. O umbră se furişă uşor spre cărarea pietruită.

Căţeaua mârâi, apoi se strecură către uşă şi se opri cu o labă ridicată şi cu ochii ţintă la silueta lătăreaţă din pragul uşii.

— Nu-mi spune că brutarul ăla leneş şi bun de nimic e plecat! zise Vaskalia cu ironie.

Vulpi negre atârnau în jurul umerilor ei. Aveau boturi lungi şi ochi sticloşi. Blana lor era murdară. Vaskalia îşi înfăşurase şi capul în eşarfe, lăsând doar o crăpătură pentru ochii ei cât roata carului.

— Cheamă câinele la tine, se rugă ea.

Jez pocni din degete şi căţeaua se strecură înapoi la el.

— Am bătut drumul ăsta ca să-i aduc sărmanului băiat orb nişte bunătăţi. I-am adus un coş plin cu cireşe. Ştiu că îi plac. Ia-le, sperietoare de ciori!

Îi întinse coşul lui Jez. Era acoperit cu o cârpă murdară, dar un miros dulce venea dintr-acolo şi Jez îşi linse buzele.

— Nu ai de gând să mă inviţi înăuntru? întrebă Vaskalia.

— Nu mai avem pâine şi în plus nu e brutăria *mea.* Jez se ruga în gând să se întoarcă Dimitri mai repede. Vaskalia îşi duse mâna la gură ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret şi spuse:

— Dimitri ar vrea ca tu să mă pofteşti în casă. Este unul dintre admiratorii mei. Vrea să mă ceară în căsătorie, dar nu are curaj.

Ar fi vrut să râdă, dar teama îl făcu pe Jez să pufnească ca şi cum s-ar fi înecat. Vaskalia îl cercetă cu privirea ei saşie. „Vrea să-mi ghicească gândurile", îşi zise Jez, care simţi fluturaşi în stomac de *spaimă.*

Ea zise cu viclenie:

— Ştii pe cine *am văzut?*

Jez îşi întoarse privirea spre stradă, dar nu se putu mişca. Ea îl privi fix în ochi şi spuse:

— Am văzut-o pe mama ta.

— Unde?

— În oraş, mai sus de piaţă, lângă castel, pe o străduţă şerpuită, la fereastra unei case înalte de lemn.

— Mama mea nu mai este şi oricum n-o *cunoşti!* strigă Jez.

— Ba da, am cunoscut-o cu mult timp în urmă. *Era* mama ta. I-am văzut mâna. Îţi aminteşti?

Desigur că Jez îşi amintea mâna mamei lui. Era una dintre primele lui amintiri.

Fusese vina lui. Când era mic, Jez fusese ispitit spre plita cuptorului de nişte norişori de abur şi de o aromă delicioasă de fructe. Mama lui trebăluia şi se întorsese la timp să îl vadă cum se întindea spre oala cu gem. O luase repede ca să nu ajungă la ea şi se stropise din greşeală pe mână cu gemul purpuriu.

Micuţul Jez, speriat de strigătele ei, începuse şi el să plângă. Mama lui zâmbi, îl linişti şi îşi băgă mâna în apă

rece. După aceea, de câte ori observa arsura roşie şi încerca să o sărute, ea îl asigura că era mai bine.

Jez o ura pe această femeie pentru că spusese că o văzuse pe mama lui. O *ura* din tot sufletul. Mama lui nu mai era.

— Ia te uită cine e aici! Vaskaliiia! mârâi Dimitri, care ajunse acasă cu Katrin cea înaltă. Ce cauţi aşa departe de casă? Spiritele rele îţi vor coborî pe horn acum că eşti plecată.

— Fiul meu este acasă. Va avea grijă de bordeiul meu, spuse ea cu vocea tremurată, apoi îşi roti unul din ochi către Jez.

— Nu mai avem pâine, doamnă, izbucni Dimitri.

— Nu vreau pâine, zise ea, fluturându-şi genele scorţoase către Dimitri. Am venit să-i aduc nişte bunătăţi băiatului orb. I-am adus cele mai bune şi mai coapte cireşe pe care le aveam. Toate sunt pentru el!

Îi întinse din nou coşul lui Jez. El făcu un pas înapoi, scuturându-şi capul şi Katrin cea înaltă luă coşul. Faţa Vaskaliei se înroşi de mânie. Nu era chip să treacă de Katrin cea înaltă şi spuse cu dispreţ:

— Mă aşteaptă treburi urgente acasă, apoi ieşi în stradă, împiedicându-se de făraşul de la uşă care era plin de cârlionţii rebeli ai lui Luka. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Jez şi apoi plecă.

Katrin cea înaltă îşi aduse lingura de lemn cu mâner lung şi mare, ridică cu mare grijă cârpa ce învelea coşul şi se încruntă. Era primăvară, mult prea devreme pentru cireşe. Erau rotofeie şi lucioase ca nişte gândaci, presărate cu zahăr. Katrin se aplecă deasupra coşului şi mirosi.

Observă că se mişcă ceva în mijloc. Cât ai bate din palme, Katrin se ridică şi aruncă la loc cârpa pe coş.

Ce era de făcut? Mormanul ăsta de otravă nu ar putea fi ars. Îşi aruncă ochii pe coastele dealului şi dintr-odată îşi dădu seama că găsise ceea ce căuta în depozitul de lemne. Se strecură prin gaura din zid şi începu să sape. Îngroparea acestora era singura soluţie.

După câteva minute, Katrin se sprijini de sapă şi privi în jurul ei. Suspină când văzu că sub fereastra din spate a brutăriei crescuseră nişte floricele galbene. Ieri nu fuseseră acolo.

Erau *flori de cruciuliţă* care cresc numai unde urinează vrăjitoarele. Katrin cea înaltă şi-o imagină pe Vaskalia stând pe vine pe proprietatea lui Dimitri şi urinând fluvii de răutate ca un râs care îşi marchează teritoriul şi îi veni rău de la stomac.

Luna mai era neprielnică pentru leacurile şi descântecele vechi, dar Katrin cea înaltă găsise remediul. Ea îngropă coşul şi puse pământ deasupra lui cu lopata. Nu ar fi putut să răzbată nimic afară. În seara aceasta va presăra sare peste pământ şi împrejur ca să se cureţe locul. Peste o zi, două va planta un tufiş de mărăcini şi flori de nu-mă-uita aproape de brutărie pentru a-i proteja pe Dimitri şi pe cei doi fraţi.

Şi nu trebuia să uite să şteargă pata de scuipat portocaliu de lângă pragul uşii.

Vaskalia era pitită undeva şi aştepta. O văzu pe Katrin când începuse să sape şi se furişă spre uşa brutăriei. Cu degetul mare şi degetul arătător luă nişte păr de-al lui Luka din făraş. Ascunse bine buclele negre sub vulpile moarte şi străbătu în grabă satul, cu capul în jos şi cu umbra târându-se în spatele ei. Nu voia să fie văzută. Nişte săteni o ocărâră şi cei mai curajoşi dintre ei aruncară cu verze după ea. Îi ura pe aceşti oameni. Era satul *ei.* Se născuse în casa cu cinci pereţi, şi nu va

pleca în veci şi nici nu va renunţa să îl revendice pe băiatul orb.

Pe drumul care ducea spre mare, Vaskalia văzu un fum gros ridicându-se deasupra casei ei. Străbătu grădina cu paşi apăsaţi, deschise uşa şi ţipă:

— Nu mai pune atâtea lemne pe foc, papă-lapte! Un foc mic e de ajuns ca să îi împiedicăm să coboare pe horn.

Simlin fugi în colţul camerei, trântind o farfurie. Îşi ridică mâinile, acoperindu-şi faţa. Oare va observa ea tigaia pe care o folosise ca să gătească ouăle pestriţe luate de pe acoperişul orfelinatului? O curăţase bine cu o piatră ponce.

Vaskalia era însă preocupată de alte lucruri. Păpuşile ei priveau ţintă în jos la mâna ei cu mănuşă fără degete care ridicase globul de sticlă privindu-l cu ochii ei saşii.

— Nu văd nimic! Nimic! se văicări ea. Unde a dispărut? Se întoarse mânioasă spre Simlin. De ce m-am ales cu tine în loc? Eşti o mare dezamăgire.

Semnul din naştere al lui Simlin se făcu portocaliu aprins. Mama lui spunea că acest semn era o creatură numită scorpion care are o coadă cu care înţeapă. Spunea că stă pe pietre fierbinţi sau pe chipurile copiilor foarte urâţi. Semnul se înroşea când lui Simlin îi era teamă de mama sa ori când era furios pe ea. „Nu îţi spun nimic. Am fost afară şi l-am văzut pe băiatul orb. Nu îţi voi spune că îl văd în globul de sticlă uneori. Acesta este secretul lui Simlin."

Auzi zgomotul arcurilor când se trânti în patul ei şi fâşâitul aşternuturilor când se înveli. Simlin o văzu cum ascunde ceva sub pernă. De abia aşteptă ca ea să adoarmă, dar era greu să-şi dea seama când doarme pentru că în micuţa casă cu cinci pereţi se auzeau tot timpul zgomote.

Focul din mijlocul podelei şuiera ca un dragon în timp ce mistuia buştenii verzi şi umezi. Se auzea forfotă de sus de la grinzi unde vulturul Sfarmă-Oase stătea de obicei. Îşi întinse aripile mari şi bătu din ele ca şi cum ar fî scuturat o haină.

Simlin auzi scârţâitul arcurilor de la pat. Mama lui se răsucea pe salteaua ei groasă. O auzi cum îşi rodea în somn brăţările de cupru din jurul încheieturii şi scuipa, iar apoi izbucneau explozii de flăcări verzi în foc. Vaskalia sforăia şi fornăia.

Simlin se gândi la copiii de la orfelinat, la băuturile aburinde, la cornurile cu mere şi la râsetele lor. Se ghemui lângă foc cu braţele în jurul genunchilor şi începu să îşi sugă degetul mare. Adormi mulţumit.

La un moment dat, în noapte, fu trezit de un scârţâit. Ceva mare era târât pe podea zguduind-o. Simţi vibraţii în tot corpul. Vaskalia dădea ordine bombănind:

— Pune-l aici! Dedesubt...

Simlin îşi ascunse faţa între genunchi. Puţin mai târziu, auzi tropăit de copite îndepărtându-se de casa cu cinci laturi. Simlin adormi din nou tresărind din când în când.

8
DISPĂRUT ÎN NEANT

Luka se furişă din mansardă până la uşa brutăriei şi se aşeză pe scara de la intrare. O auzise pe acea femeie vorbind despre mama sa. Vocea ei suna ca un ferăstrău care taie o bucată de lemn. Se răsucea ca un cuţit în rană. Băiatul suferea. Mama lui fusese dusă departe. Ea nu voise să plece, deci şi ea suferă.

Luka nu putea îndura lucrul acesta.

Trebuia să afle dacă acea femeie spunea adevărul.

În dimineaţa următoare, devreme, Luka se strecură afară din pat. Jez dormea. Dimitri încă sforăia ca o armonică în dormitorul lui de sub mansardă.

Era înainte de a se crăpa de ziuă, o vreme în care lumea nu era tulburată de către oameni. Nimic nu este bătut în cuie. Este o vreme în care lumile se întrepătrund.

Era momentul potrivit pentru o transformare şi el ştia ce transformare va urma.

Luka bâjbâi pe scări până jos. Îi chiorăia stomacul de foame, dar ştia că nu trebuie să mănânce micul dejun într-o asemenea zi. Trebuie să aibă judecata limpede şi să fie pregătit.

Răsuci cheia uşii din spate cât putu de încet. Nimeni nu trebuia să fie părtaş la ceea ce se va întâmpla.

Luka găsi scaunul şi îl duse în grădină. Îşi aduse toba de pe masă. Se cocoţă pe scaun. Se apucă să bată toba cu vârfurile degetelor şi rândunelele începură să ciripească şi să scoată triluri. Luka se gândi să cânte şi el ca ele.

Le auzi zburând. Oare cum e să zbori?

Dimitri îi descrisese rândunelele pentru că erau păsările lui preferate. El îi spusese că aveau mereu feţe zâmbitoare. Luka îşi imagină cozile lor ca nişte steguleţe şi corpurile lor cu pene mătăsoase, albastre pe spate precum cerul noaptea, iar sub guşă trandafirii ca zorii zilei.

Luka stătea în picioare cu braţele întinse, apoi le îndoi în spate ca pe nişte aripi.

Oare cum se vede lumea prin ochii unei rândunici? Dimitri spunea că ochii lor sunt rotunzi şi vioi încercuiţi cu galben, iar feţele lor roşii. Ochii lor erau mari pentru nişte făpturi aşa de mici, aşa că vederea lor era bună.

Luka va privi prin acei ochi şi îşi va folosi puterile pentru a o căuta pe mama sa.

Se aşeză din nou. Îşi luă toba şi începu să bată un ritm încet şi calm, dar stăruitor, asemenea ritmului pulsului lui. Cântă neîncetat până intră în transă. Ritmul ticăia odată cu bătăile inimii lui. O stare de bine îi invadase mintea şi corpul.

Puse toba jos şi aşteptă.

Simţi un curent de aer. Păsările zburară pe lângă el. O rândunică îi dădea târcoale. O aripă îi atinse obrazul. El ştia că ea era liderul care conducea alte păsări deasupra oceanelor şi ţinuturilor ciudate pentru a reveni aici în fiecare primăvară. O pasăre miraculoasă.

Luka se concentră şi îşi lăsă gândurile să alunece ca atunci când se contopise cu Pisica Norilor. El uită să mai respire, uită de foame, de brutărie, de orfelinat, de mama lui şi chiar şi de Jez.

Spiritul lui Luka părăsi corpul. Nu mai exista aer, lumină, nu se mai auzeau nici un sunet şi nici o respiraţie. Nu mai exista nimic şi el se lupta să iasă din neant.

„Sunt pierdut. Sunt pe moarte?"

Ca un costum gol, corpul lui Luka stătea pe scaun în curtea brutăriei, în timp ce spiritul lui dispăruse în neant. Devenise *Spiritul Cerului.*

Luka era liber acum. Zbura cu rândunica. Pâlpâitul nevăzut al vieţii care era chiar Luka se contopise cu pasărea, zburând cu ea şi văzând prin ochii ei. Ei zburau foarte sus, unde aerul era rarefiat şi translucid în bătaia soarelui. Dedesubt, pământul licărea.

Luka îşi aduse aminte de o păturică pe care o făcuse mama sa. Era făcută din petice colorate. Îi plăcea să o pipăie şi să simtă fiecare material: pânza tare de cânepă, catifeaua moale, lâna fină, bumbacul aspru şi mătasea uşoară. Mama sa le cususe una lângă alta cu aţă verde cu cusături arcuite ca nişte poduri. Lui Luka îi plăcea să urmărească cu degetele şanţurile lăsate de cusături.

Odată Jez îşi pusese pătura pe umeri ca o mantie somptuoasă şi colorată.

De la această înălţime pământul părea ca o mantie făcută din petice. Erau mai multe culori: verdele

mohorât al unei păduri ai cărei copaci îşi scuturaseră zăpada, verdele proaspăt al livezilor şi ţinuturilor păduroase, rozul florilor şi mugurilor din tufişuri şi purpuriul macilor de pe câmpurile cu iarbă lucioasă. Culorile erau proaspete şi vii. Soarele era mai aproape primăvara. Lumina lui clară mângâia pământul.

„Undeva acolo se află mama."

Zburară deasupra satului. Acea casă aplecată într-o parte ca şi cum s-ar fi răsturnat era brutăria. Luka văzu lucarna[4] de pe acoperişul înclinat. O pată roşcată umbla în sus şi în jos pe stradă, adulmecând şi căutându-l pe el.

Se vedea şi orfelinatul. În acoperiş era o gaură mare.

Zburară deasupra unei căsuţe cu cinci laturi în formă de pentagon. Din horn se strecura un fum negru înecăcios. „Oare cine locuieşte acolo?"

Un stol de gâşte trecură în zbor pe lângă ei, formând un vârf de săgeată pe cer şi ţipând frenetic. Luka le observă gâturile puternice şi drepte, şi simţi mirosul corpurilor împodobite cu pene în timp ce rândunica zbura mai sus decât ele. Gâştele se îndepărtară şi odată cu ele şi hărmălaia lor.

O ciocârlie urcă în zbor, apropiindu-se de ei. Urcă din ce în ce mai sus, cântând atât de tare încât gâtul îi vibra sfidător. Lăsase în urma ei o panglică argintie de cântec descătuşată în aer. Luka vru să prindă cântecul şi să îl păstreze aievea.

Se gândi: „E semn bun. Înseamnă că o voi găsi pe mama teafără şi nevătămată".

Undeva jos, în depărtare se zăreau un bărbat şi un cal care arau. Brazdele întoarse erau maronii şi

---

[4] Lucarnă – fereastră mică, amenajată în acoperişul unei construcţii, în scopul luminării şi aerisirii podului sau a încăperilor aflate la nivelul podului (n.tr.)

lucioase; uscate de razele soarelui, deveneau roz ca penele de pe guşa unui piţigoi.

În cer, norii navigau ca nişte goelete[5]. Cerul se întindea de la o linie a orizontului la alta. Cum putea ceva să fie atât de *imens?*

În spatele lor se înălţau munţii, fiinţe de demult cu părul alb şi cu picioarele verzi-albăstrui. În mintea lui Luka răsună vocea lui Dimitri: „Cu cât stai mai departe de munţi, cu atât îi vezi mai bine".

De aici de sus lumea se vedea paşnică. Nu se auzeau focuri de armă, nu se vărsa sânge şi nu exista teamă. Aici, sus, Luka înţelese că avea puterile acestea pentru a-i ajuta şi pe alţii, nu numai pe sine.

Luka şi rândunica dansau pe cer zburând şi ascunzându-se printre nori. Ei erau dansatorii cerului, singurii care ştiau paşii de dans.

---

[5] Goeletă - navă cu pânze având două pină la şase catarge (n.tr.)

9
GÂNDURI NĂVALNICE CA MORILE DE APĂ

Jez stătuse treaz aproape toată noaptea gândindu-se la mama sa. Era întotdeauna prezentă în gândurile lui. Acum se frământa ca moriştile de apă ale morarului. Revăzu în minte faţa îndurerată a mamei în remorca maşinii care se îndepărta pe drum, acum mulţi ani în urmă.

Ochii ei nu-i dădeau pace. Erau şterşi şi deschişi, nici albaştri, nici verzi şi nici căprui. Tatăl lui Jez spunea că aveau culoarea frunzelor de măslin, dar Luka zicea că erau din argint.

În acest război dispăruseră mulţi oameni din senin. Jez nu voia să se gândească unde fusese dusă mama lui sau ce se întâmplase cu ea. Era convins că nu o va mai vedea niciodată şi încerca să nu se mai gândească la asta, dar acum Vaskalia îi răscolise amintirile.

Îşi îngropă faţa în pernă şi plânse până adormi.

Când se trezi, avea dureri de cap. O suliţă de lumină străbătea prin lucarnă luminând patul lui Luka. Era gol. Se pare că Luka se trezise deja.

Jez coborî în grabă scările. Dimitri şi Katrin cea înaltă stăteau la masă cu ceştile şi ibricul de ceai în faţa lor.

— De ce nu m-aţi trezit? ţipă Jez.

— Ia-o mai uşor Jez, spuse Dimitri, zâmbind. Am considerat că ai nevoie să mai lenevești puţin.

Dimitri rânji când îi văzu părul ciufulit ca al unei sperietori şi se întinse să i-l mângâie.

— Arăt caraghios? mormăi Jez. Katrin poţi să mă tunzi şi pe mine când ai timp?

Katrin încuviinţă din cap şi îi turnă ceai într-o ceaşcă.

— Şi trebuie să mă şi bărbieresc, zise el, pipăindu-şi bărbia ţepoasă. Ai cumva un brici vechi, Dimitri?

— Da. Ţi-l voi da ţie.

Dimitri căscă, întinzându-şi braţele mici şi puternice deasupra capului. Jez se gândi: „E bine de el. Pieptul lui e ca un butoi şi braţele lui sunt musculoase".

— Luka e afară? întrebă Jez.

Dimitri ridică din umeri.

— Nu e sus?

Jez o zbughi în grădină. Îl găsi pe frăţiorul lui stând pe scăunel cu ochii închişi. Îi şopti:

— Luka! LUKA! şi apoi îl bătu pe umăr. Luka nu se mişcă. Jez fu cuprins de panică.

— Dimitri! Katrin! strigă el. Nu pot să-l trezesc. Dimitri veni în grabă afară. Îl privi atent pe Luka şi, sperând să îl mai calmeze pe Jez, zise:

— Lasă-l să se odihnească.

Îl duseră pe Luka în patul lui. Katrin îşi puse mâna pe fruntea lui şi văzu că este rece, apoi îl apucă de încheietura mâinii. Încă avea puls, dar foarte slab.

— Ce este de făcut? şopti Jez, trecându-şi mâna prin păr.

— Îl vom lăsa să-şi revină, spuse Dimitri. Ceea ce i s-a întâmplat când a fost plecat de acasă l-a făcut

vulnerabil. Tot ce *putem* fa ce este să îl lăsăm să se odihnească. Haideţi să ne vedem de treburile noastre şi să îl lăsăm în pace.

Katrin cea înaltă îl fixă cu privirea.

Dimitri îşi târâi picioarele pe podea.

— Nu te uita aşa la mine, Katrin! Desigur că îl vom păzi. Este vulnerabil şi ştiu pe cineva care ar profita de asta, aşa că Jez, ori tu, ori eu trebuie să fim în brutărie tot timpul.

În ciuda îngrijorării care îl cuprinse, Jez zâmbi.

— Sunt sigur că Katrin cea înaltă este capabilă să o înfrunte pe Vaskalia, zise el.

10
VIZIUNI

Simlin se ghemui la fereastra casei cu cinci pereţi. Trase perdeaua cu nasul şi o văzu pe mama sa mergând cu paşi greoi prin grădină. Ea îşi puse mâna cu mănuşă streaşină la ochi şi privi la cer. La ce se uita? Se vedea ceva mic acolo. Era ceva zburător. Părea o pasăre ce pleacă iarna în ţările calde.

Vaskalia dispăru. Imediat Simlin fugi spre raftul cu păpuşi. Băiatul orb apăruse din nou în globul magic. Stătea pe un scaun. Nu se mişca. Altceva se mişca. Era curbat ca un arc. Zbura pe cer ca o semilună.

Simlin se uita cu gura căscată. „Minunat! Minunat! Ooo!" Simlin îşi dădu seama că semiluna era de fapt o pasăre. Coada ei era ca o furcă cu două vârfuri.

Băiatul orb plecase cu ea, dar corpul lui stătea pe scaun.

Auzi un foşnet. Sfarmă-Oase era cocoţat pe grindă. Capul lui dezgolit era înclinat într-o parte. Se uita la Simlin şi la globul magic.

Simlin îi scoase limba, apoi se uită în glob. Pasăre zburătoare, băiat zburător. Ce norocos! E sus pe cer în locuri necunoscute şi vede lucruri noi.

Scuipatul ajunse înaintea ei, sfârâind în flăcări şi provocând o mică explozie verde. Simlin se sperie grozav şi sări ca ars.

Dă-mi-l! ţipă ea. E al meu. Nu ai nici un drept să te uiţi ăn el.

Simlin puse capul în piept pentru a-i arăta că îi pare foarte rău. Poate dacă face imediat ce îi spune, nu îl va pedepsi. Îi dădu Mamei globul magic şi aşteptă, sperând că arăta ca un mieluşel şi că o va impresiona.

— Ce ai văzut? pufni ea. Spune-mi, găgăuţă!

Îl lovi tare în tâmplă.

Îl duru. Unde îl pocnise îi amorţise urechea. Dacă i-ar fi spus, ea ar fî ştiut că el poate să vadă ce se întâmplă cu băiatul orb şi l-ar întreba neîncetat, aşa că tăcu.

— Îţi spun eu cum stă treaba, zevzecule! ţipă ea. Fratele cel mare s-a dus în oraş să-şi caute mama aşa că mezinul e lipsit de apărare.

Simlin ridică din umeri gândindu-se: „Confundă fraţii".

— Băiatul cel mare ţine la frăţiorul lui şi îl protejează aşa cum te protejez şi eu pe tine.

Simlin se încruntă. Nu-i plăcea ce auzea. Simlin credea că într-o zi mama lui va ţine la el sau chiar că îl va iubi numai că acest lucru nu se întâmplase.

Cu coada ochiului văzu o clădire conturându-se în globul magic. Era de un roşu-închis ca o rană cicatrizată pe care el o jupuia când nu avea ce să mănânce. Pasărea zbura pe lângă ea ţinând băiatul orb şi invizibil înăuntrul ei.

„Şi Mama nu poate să-i vadă."

Simlin se gândi că nu este cu nimic mai prejos decât un prostănac orb. Putea să facă ceva deosebit. Putea să vadă băiatul în glob. Simlin scoase un sunet ca un grohăit de porc. Nu mai făcuse acest zgomot niciodată şi îi plăcu.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine? urlă Vaskalia, trăgându-l de ureche.

Îl duru aşa de tare că scânci.

— Pasăre. Pasăre mică. Pasăre cu spatele albastru şi coada ca o furculiţă.

Vaskalia încetă să-l mai tragă de ureche şi începu să îşi roadă brăţările de aramă de la mână. Ochii începură să i se învârtă în timp ce plănuia ceva numai de ea ştiut. Scuipă în foc şi privi îndelung la flăcările verzui-deschis, apoi privi în sus la pasărea ghemuită pe grindă şi şopti:

— Sfarmă-Oase! Trezeşte-te, dragul meu! Zboară în noapte! Ai ceva de făcut.

Sfarmă-Oase sări pe podea şi se mişcă greoi spre uşă. Până să plece, se uită urât la Simlin peste umăr.

Simlin se gândi: „Ţine la Sfarmă-Oase mai mult decât la mine. M-am săturat! M-am săturat!"

Vaskalia îşi făcea de lucru pe lângă oala ei aflată pe foc. Turnă nişte lichid maroniu într-un castron.

— Ia nişte supă bună şi caldă, dragul meu prostănac, spuse ea. Eşti un papă-lapte deştept pentru că ai văzut pasărea cea mică.

„Papă-lapte deştept? Dragul meu prostănac?"

Cuvintele acestea îi răsunară lui Simlin în cap. El luă castronul, îl ridică şi începu să bea supa caldă. Se întrebă dacă nu cumva îl hrănea doar pentru că voia să afle tot ceea ce văzuse în globul magic. Şi ce dacă ar fi fost aşa?

11
CASTELUL ROŞU-SÂNGERIU

În aer pluteau nori de praf. Luka stătu un moment pe gânduri, înainte de a-şi da seama că ceea ce vedea sub el era oraşul. Parcă era cu susul în jos. Ce straniu i se părea! Se vedeau clădiri distruse, de culoarea făinii ude, fără acoperişuri, scări interioare prăbuşite şi podele deformate. Balcoanele se agăţau de pereţi, în mijlocul unui loc pustiu se întindea un crater mare. Părea că un meteorit se prăbuşise pe pământ cu viteza fulgerului.

— Cred că a fost o bombă foarte mare, îi spuse Luka rândunicii.

„Am văzut-o în oraş." Vocea Vaskaliei îi răsuna în minte lui Luka. În pustietatea asta gri ar putea să fie mama lui, în acest loc necunoscut, printre străini.

Oraşul se schimba pe măsură ce zburau mai aproape de centrul lui. Casele încă în picioare erau vechi, cu grinzi ce traversau frontoanele[6] şi acoperişurile.

„La etajul unei case înalte de lemn..." Oare ea chiar era acolo?

Un tanc cu şenile mari trecu pe o alee, măturând totul în cale. Casele se cutremurau. Luka văzu oameni care mergeau grăbit cu capetele plecate. Un camion plin cu soldaţi înainta cu greu pe un drum plin de gropi. Soldaţii îşi ţineau puştile sus, de parcă erau nişte suliţe.

Prin centrul oraşului curgea râul mare. Se despărţea în două, formând o insulă, iar apoi se unea din nou. Pe această insulă se înălţa un castel construit din piatră de culoarea sângelui.

Rândunica se lăsă în jos şi zbură deasupra râului.

— Nu avem timp! strigă Luka, dar rândunica nu-l ascultă şi coborî foarte aproape de râu, cu ciocul deschis, atingând uşor apa şi sorbind-o.

Luka îşi dădu seama cât de însetată era pasărea. Se întoarse şi zbură de-a lungul râului prinzând insectele de deasupra apei cu ciocul, ca şi cum ar fi avut o plasă de pescuit. Luka era conştient într-o oarecare măsură de aripile aspre şi de picioarele sale subţiri şi îndoite.

Acum că avea stomacul plin, rândunica zbură drept înainte de-a lungul râului, către castelul roşu-sângeriu.

— N-o vom găsi acolo, spuse Luka, dar pasărea îl ignoră şi plană deasupra unui pod mobil unde erau aliniaţi ostaşi.

Ei purtau uniforme de campanie în nuanţe maronii şi cenuşii. Rândunica zbură în sus şi dădu ocol castelului

---

[6] Fronton - element de arhitectură, alcătuit dintr-o cornişă curbă sau frântă, care se găseşte deasupra intrării unui edificiu, deasupra unei uşi etc. (n.tr.)

pe sub creneluri[7]. Prin ele atârnau mici bocceluţe care semănau cu umbrele închise, chipuri îmbătrânite şi ridate ca spiriduşii. *Lilieci.*

Rândunica zbură pe sub podul mobil şi intră printr-o boltă într-un tunel plin de apă maronie şi urât mirositoare. Duhnea. Luka văzu mocirlă verde pe ziduri pe unde apa rece se scursese de sute de ani. Auzi cum un şobolan gras căzu în apă. Ba mai rău, auzi oameni plângând.

— Nu-mi place aici, insistă el, dar rândunica nu-l ascultă şi zbură mai departe.

Cu puţin deasupra apei, se aflau ferestre care aveau gratii ruginite. Printre gratii apăru o mână şi, când rândunica trecu prin dreptul ei, aceasta încercă să o înşface de coada bifurcată. Rapidă ca o săgeată, pasărea zbură din calea ei în direcţia opusă. Înconjură turnurile castelului zburând aproape de zid. Lui Luka nu îi plăcea zidul acesta. Piatra sângerie şi groasă absorbea totul înăuntrul ei. De partea cealaltă a zidului nu se auzea nimic.

Băiatul şi rândunica zburară mai jos, într-o curte interioară a castelului, spre o fereastră săpată adânc în zid. Fereastra avea un pervaz mare, iar sticla groasă era galbenă din pricina vechimii şi a fumului de ţigară, şi era înţesată de pânze de păianjen.

Rândunica începu să mănânce micii prizonieri captivi în pânzele de păianjen: afîde[8] şi musculiţe.

---

[7] Crenel - flecare dintre deschizăturile înguste, făcute din loc în loc, în partea superioară a parapetului unui turn de apărare, a unui castel sau a unei cetăţi medievale, prin care se aruncau proiectilele asupra inamicului, (n.tr.)

[8] Afid, afide - subordin de insecte cu două perechi de aripi asemănătoare, membranoase (n.tr.)

De partea cealaltă a geamului îngălbenit, se aflau nişte bărbaţi care stăteau în chip straniu în jurul unei mese lungi şi lustruite ce reflecta lumina slabă a zilei ca şi cum ar fi fost un lac. Deasupra ei, un fum albastru de la trabucurile, ţigările şi pipele lor plutea în aer.

Erau îmbrăcaţi divers în ţinute de ceremonie, costume şi uniforme de campanie, fiind *comandanţi de război.*

Pe peretele cel mai îndepărtat, Luka văzu o strălucire metalică de la un mănunchi de chei.

În capul mesei stătea un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de culoare deschisă. Pe pieptul lui străluceau nasturi de aur. Epoleţii de la umăr străluceau la rândul lor. Capul lui era enorm, chel şi deformat. Îşi ridică picioarele şi le puse pc masă. Cizmele lui erau la fel de maronii şi lucioase ca şi castanele ce creşteau în castanul lui Jez. Luka se gândi: „Nu este de prin părţile locului".

Conducătorul chel îşi aruncă o privire rapidă către fereastră şi înapoi cu vigilenţa unei vulpi. Militarii se foiau pe scaunele lor. Acum liderul se uita în toate părţile. Luka ştia că el încerca să ghicească ce gândeau ceilalţi.

Rândunica luă o ultimă insectă din pânza lipicioasă, apoi zbură departe de castel până ce ajunse într-o piaţă.

Două femei stăteau în spatele unei tarabe. Chipurile lor erau imobile ca şi cum pielea le era întinsă asemenea celei de pe toba lui Luka. Pe taraba lor se aflau câţiva cartofi şi nişte verze tăiate în două. Miezul lor era colorat în nuanţe de la galben-deschis până la verde-închis ca şi culorile unei hărţi. Dintr-odată apărură trei băieţi cam de vârsta lui Jez care trecură în fugă pe lângă tarabă şi înşfăcară legumele îndesându-le

sub haine. Femeile strigară la nişte soldaţi care stăteau rezemaţi de un jeep. Soldaţii dădură din umeri. Unul dintre ei râse şi îşi întinse braţele larg, ca şi cum ar fi spus: „Şi ce-i cu asta?"

Luka şi rândunica zburară şuierând din piaţă, către o străduţă îngustă, foarte aproape de ferestrele înalte. „Pe un drum şerpuit, la ultimul etaj al unei case înalte de lemn."

Luka se gândi: „Aici trebuie să fie mama".

12
CHIPUL DIN OGLINDĂ

Strada distrusă era atât de inegală, de parcă ar fi fost ridicată de cineva şi scuturată. Una dintre uşile de la intrare era întredeschisă. Următoarea uşă lipsea cu desăvârşire. Ferestrele erau micuţe, iar camerele de dincolo de ele, joase şi întunecate.

Prin prima fereastră, Luka văzu o cameră plină de cutii lungi de lemn. Una dintre ele era desfăcută şi Luka observă că era plină cu arme.

În camera de sus a următoarei case se găseau două paturi mici acoperite de cuverturi împletite şi viu colorate. Pe ambele paturi erau aşezaţi ursuleţi. Cu

toate acestea, Luka avea sentimentul că în această cameră ordonată nu mai dormeau copii.

Cea de-a treia mansardă era plină de vechituri. Se vedeau o valiză ponosită şi un scaun de nuiele rupt. Nu genul de cameră în care mama sa ar fi locuit.

Următoarea fereastră era deschisă. O draperie din plasă se unduia uşor peste pervaz.

Luka simţi miros de parfum.

În fundul camerei, se zărea reflecţia unei oglinzi ovale. În faţa ei stătea o femeie care îşi ridica părul peste braţ, trecându-şi peria uşor prin el. Peria aluneca peste păr ca şi cum femeia ar fi făcut vrăji. „Chipul ei se vede în oglindă", dar era mult prea departe şi Luka nu putu să îi vadă imaginea reflectată.

— Mama mea avea părul lung, îi spuse Luka rândunicii. Avea pometţii bine conturaţi, iar tenul ei era închis ca al lui Jez, buzele arcuite de parcă ar fî zâmbit tot timpul, ochi argintii şi o cicatrice pe mână.

Femeia simţi că era privită. Se uită în oglindă, apoi puse peria jos, se întoarse şi merse până la fereastră.

— Mamă!?! şopti Luka.

Femeia păşi spre lumină. Ochii ei erau umbriţi de tristeţe. Sub ei avea cearcăne fumurii de oboseală, iar de la gură porneau în jos riduri ca şi cum nu ar fi zâmbit niciodată ca să le facă să se estompeze.

Ea deschise fereastra şi mai mult şi se întinse pentru a atinge cu vârful degetului spatele lucios şi albastru al rândunicii.

Nu avea nici o cicatrice pe mână. Luka fu copleşit de un sentiment de dezamăgire. Senzaţia era atât de apăsătoare încât avu impresia că se vor prăbuşi amândoi. Femeia oftă. Se retrase şi închise fereastra.

Mai era doar o singură casă pe acea stradă. Era pustie. Se părea că toată lemnăria fusese pusă pe foc în

timpul iernii. Scândurile podelei fuseseră smulse. Lipseau şi uşile.

— Hei! Putem să zburăm încă o dată în jurul castelului? Nu am ajuns până în vârf. Acolo poate fî un indiciu... *Te rog,* o imploră Luka.

Rândunica zbură până în vârful castelului. Acolo, pe un turn trona Moartea cu coasa în mână. În jurul ei stăteau ghemuite siluete înfiorătoare: un bărbat cu o armă în mână, o femeie plângând cu un copil pricăjit în braţe, un schelet şi nişte copii speriaţi de o siluetă ce mânuia un par. În spatele lor se afla un ceas mare.

— Nu sunt oameni adevăraţi, zise Luka. Sunt făcuţi din lemn înnegrit la foc. Dar unde sunt *celelalte* figurine? Cele vesele?

Limbile ceasului erau blocate la miezul nopţii şi figurinele înspăimântătoare rămăseseră afară pentru a bântui oraşul. Timpul se oprise în mijlocul războiului, durerii, foametei şi furiei. Luka era sigur că sunt şi alte figurine de pe timp de pace înăuntru, dar care nu pot fi văzute de oamenii din acest oraş.

— Haide să mergem acasă, spuse Luka.

Rândunica dădu un ocol castelului şi apoi porni la drum de-a lungul râului. Dintr-odată fură înghiţiţi de un nor negru vâjâitor.

— Of, Jez, ce mi-ar fi plăcut să fiu acasă cu tine! spuse Luka cu regret în timp ce se loviră de un roi de diavoli cu cozi de ace zburând de colo-colo cu aripile lor în formă de seceră. Rândunica nu se sperie, ci se mâhni, fiind nevoită să îşi croiască drum printre mulţimea de lăstuni care se grăbeau să ajungă la cuiburile lor. Aceştia dispărură la fel de repede cum apărură.

Alt stol agitat venea repede în urma lor. Deasupra râului mişuna un nor de puncte negre. Norul vibra în

timp ce se deplasa spre ei. Punctele aveau aripi. Scoteau sunete aproape imperceptibile.

— Vin liliecii care au pornit în rondul de seară, strigă Luka. Este mai târziu decât îmi imaginam, rândunico. Nu ar trebui să fim afară după căderea întunericului.

13
ŢESTOASA DIN RAI

Katrin cea înaltă era încă la brutărie. Voia să îl vegheze pe Luka în seara aceasta. Jez stătea lângă patul lui Luka, de asemenea, frământându-se, imaginându-şi acea centură cu efigii din metal.

Dimitri încercă să îşi ascundă îngrijorarea în preajma lor. Era convins că îl va găsi pe bătrânul doctor în hanul aflat pe drumul ce ducea către mare. L-ar putea ruga să îl vadă pe Luka.

— Mă duc la han să beau un păhărel, zise el, coborând treptele. Nu stau mult.

Katrin cea înaltă avu o idee. Cum Dimitri nu se putea opri doar la *un* păhărel, ea îl conduse pe Jez până jos ca să îl însoţească.

Dimitri mergea cu paşi mari pe drumul către mare, cântând în bătaia razelor lunii, iar Jez mergea gârbovit lângă el. Prin iarba deasă de pe marginea drumului, ieşiseră din nou la suprafaţă trandafiri sălbatici de culoare roz ca nişte scoici şi flori mai bătrâne, de culoarea fildeşului, încâlcite precum gulerul de dantelă al unei rochii. „Lui Katrin cea înaltă i-ar veni bine un guler făcut dintr-o asemenea dantelă pe gâtul ei rumen", gândi Dimitri.

Simţi miros de fum. Se apropiau de casa cu cinci pereţi şi hornul de tablă. Dimitri se opri din cântat.

— Nu mi-e frică de tine, Vaskalia, spuse el nu prea tare. Perdelele se mişcară şi Dimitri îl apucă pe Jez de cot ca să grăbească pasul.

O umbră trecu pe deasupra lor şi acoperi lumina aurie, apoi ceva vâjâi pe lângă faţa lui Dimitri şi se prăbuşi pe drum.

— Cine azvârle cu bolovani? mormăi el, ridicându-şi pumnii în gardă.

Nu văzu pe nimeni şi orice ar fi fost acea umbră dispăruse acum. Dimitri se aplecă şi se uită la bolovan. Avea patru picioare mişcătoare şi o faţă ca a unui dinozaur în miniatură, întoarse bolovanul şi îl aşeză în picioare.

— Hei! Salutare, ţestoaso, chicoti el.

— Ai văzut vulturul acela uriaş? strigă Jez, privind în sus. Biata ţestoasă! Vulturul acela te-a aruncat ca să ţi se spargă carapacea şi să te poată mânca, nu-i aşa?

Broscuţa ţestoasă clipi din ochii ei mici. Dimitri oftă. O ridică şi spuse:

— Cred că ţi s-ar potrivi numele de Alfonso şi apoi o vârî în buzunarul paltonului. Dimitri se întrebă dacă ţestoasele se înţeleg bine cu pisoii.

În seara aceasta, hanul era plin şi zgomotos. Jez se simţi stingher deoarece nu cunoştea aproape pe nimeni. Dimitri nu mai văzuse atât de mulţi oameni la un loc de luni de zile. Îi cunoştea pe majoritatea dintre ei. Era morarul, cizmarul, bărbatul care avea livezi de meri şi cireşi, păstorul de măgari, Peter, şoferul de autobuz, un cioban şi un tâmplar din satul vecin.

— Cât mă bucur să vă văd pe toţi, strigă el. Ei, iată-l şi pe omul pe care voiam să îl întâlnesc cel mai mult.

— De ce vrei să mă vezi? spuse doctorul. Privi ironic la burta lui Dimitri şi adăugă: Mmmm... o problemă legată de greutate? Te-aş sfătui să stai departe de prăjituri şi brioşe o vreme. Katrin mai are grijă de tine?

— Da şi sunt încântat, zise Dimitri. Îmi face multe prăjituri. Hai să-ţi fac cinste cu o băutură.

Când hangiul puse băuturile pe tejghea, Dimitri spuse:

— Vreau să îţi cer părerea despre Luka... ştii... băiatul care e aproape orb? Este fiul lui Gabriel şi al Evangelinei. E cel care a fugit de acasă. Acesta este Jez, fratele lui care l-a găsit şi l-a adus acasă.

— Ce băiat curajos! spuse doctorul, luând mâna lui Jez şi strângând-o. Ce s-a întâmplat?

— Se întâmplă ceva ciudat cu Luka, răspunse Jez.

— Ce vrei să spui? Are febră? Are frisoane?

— Nu.

— Atunci nu pricep de ce vă îngrijoraţi, zise doctorul.

— Astăzi... el era... cam absent. A căzut într-un somn profund.

— Poate că e doar obosit, zise doctorul. Foamea, frământările şi iarna lungă şi crudă i-au slăbit puterile.

Dădu pe gât băutura şi comandă alta. Jez scutură din cap – una fusese de ajuns pentru el. Ceea ce băuseră era prea dulce şi prea tare. Voia să meargă acasă. Încăperea începu să se încălzească şi mai mult, vocile deveniră mai gălăgioase, iar vocea lui Dimitri era cea mai puternică dintre toate.

— Trăim aici, văzându-ne de treaba noastră, făcând pâine, de ani buni şi uite ce se întâmplă! strigă el.

— Ce se întâmplă?

— Ştii şi tu foarte bine, morar prost ce eşti! urlă Dimitri. Oamenii aflaţi de o parte a muntelui s-au certat cu oamenii de pe cealaltă parte. Se certaseră pentru o stâncă pe care stăteau caprele lor pentru că ambele părţi şi-o revendicau. Începuseră să se lupte şi se aliaseră cu militarii. Unul dintre ei a ajuns şef. S-a instalat în castel şi şi-a luat o maşină mare şi lucioasă. Acest comandant militar priva de libertate pe toţi cei pe care nu-i plăcea.

— Apoi alt tiran a venit la conducere, oftă doctorul. Şi mai mult război, şi mai multe maşini. Recolta a fost compromisă şi oamenii au început să se învinuiască reciproc şi să se certe.

— Militarii au răscolit satele. Au început să se lupte între ei, strigă Dimitri. Toată vrajba, resentimentele şi suspiciunile au fost reaprinse şi toată lumea se lupta cu toată lumea. Nimeni nu ştie cu adevărat de ce.

Jez îi asculta. Ceea ce spuneau părea o nebunie. „Vrajbă şi resentimente, şi suspiciuni..." Jez îşi aminti cu înfrigurare de Vaskalia.

14
GHEARA URIAŞĂ

Simlin stătea într-un ungher pe întuneric sorbindu-şi supa. Oase de aripi de liliac i se înţepeniseră în gât şi fu nevoit să bage degetul şi să le scoată. Totuşi, supa era caldă şi suficientă cât să-şi astâmpere foamea. Se gândi cu jind la biscuiţii şi cornurile cu măr ale orfanilor şi la chicotele lor. Oare i-ar da şi lui o bucată de biscuit?

Simlin aştepta. Focul se stinse. Sfarmă-Oase nu se întorsese. Mama sa plecase. Ea ar putea să-l certe dacă focul s-ar stinge de tot, deoarece astfel duşmanii şi

spiritele rele ar putea coborî pe horn fără să fie arşi şi omorâţi. De aceea, băiatul încropi un foc mic.

Nu ştiai la ce să te aştepţi de la mama sa. Niciodată nu ştiai ce urmează să facă. Simlin ştia acum că mama sa nu-l va iubi niciodată.

Se târî de-a buşilea către patul de elefant al mamei lui. Avea mirosul ei. Mirosul ei era sărat ca acela al vântului care bătea tot drumul până acolo sus, dinspre mare şi care era ca de varză stricată. În seara asta se mai adăugă un miros. Era miros de flori uscate. El văzu cutia de pudră albă, rujul unsuros de culoare roşie şi un lichid galben lipicios într-o sticlă.

Îşi strecură cu băgare de seamă mâna pe deasupra patului şi nimeri sub perna pietroasă. „Acolo"...

Îşi trase mâna înapoi şi privi smocul de păr negru, cârlionţat, curat şi moale.

„Trebuie să fie părul băiatului orb. Mama va face o păpuşă băiat, cu bucle de păr adevărat şi va înfinge în aceasta ace în puncte dureroase."

Când îşi trase mâna înapoi, Simlin simţi o durere ascuţită pe propria piele. *Au!* Se holbă în jos la o tăietură în mâneca sa şi privi cum sângele roşu aprins izvora şi răsărea prin urzeală ca şi cum ar fi fost un model ţesut. Îşi duse mâna la gură şi începu să sugă locul sângerând. Făcuse oare mama sa o păpuşă Simlin? „Te rog, nu..."

Se sprijini de pat şi clipi nedumerit.

O gheară străpungea salteaua de pe pat. Simlin nu mai văzuse niciodată o gheară atât de mare. A cui era? Ce avea de gând Mama să facă cu ea? Gheara nu fusese acolo dintotdeauna.

Cu gura încă pe rana sângerândă de pe braţul său, Simlin se retrase cu genunchii îndoiţi, până când spatele său atinse peretele şi nu mai putu înainta.

Continuă să se holbeze la acea gheară. Cu o mişcare bruscă, aceasta se retrase.

Simlin stătu lipit de perete toată seara. Nu îndrăzni să aţipească. Orice era sub acea saltea ar fi putut să iasă afară şi să vină după el.

15
PURTĂTORUL DE CUVÂNT

Jez era plictisit. Oamenii încă vorbeau la nesfârşit despre ceea ce pornise războiul. Ce confuz era totul!

— Eu nu am ştiut niciodată de ce se războiesc ei, se plânse un fermier, dar cineva a aruncat podul în aer, iar eu nu am mai putut să-mi duc animalele la târg.

— Oricare dintre ei putea fî un duşman, spuse Dimitri. Se suspectau între ei fie pentru felul în care se rugau, fie pentru că unii mâncau carne de pasăre, iar alţii carne de porc, dacă se spălau pe cap vinerea sau

duminica, ori dacă forma ochilor lor era diferită de cea a familiilor din satul din valea următoare.

— Apoi, toţi străinii au venit cu avioanele, răcni proprietarul livezii, speriind toţi bătrânii şi făcând un curent care a măturat toate fructele din pomi. La naiba cu ocupanţii! *Încă* mai sunt lupte şi se aud împuşcături.

— Şi jafuri.

— Şi bombe.

— Şi nu este nici curent electric, nici poştă, nici şcoli ori alimente, sau medicamente pentru spitale.

— Într-o zi nu a fost nici chiar pâine. Urmă o clipă de linişte.

— Aia nu a fost din cauza războiului, recunoscu Dimitri. Am avut o problemă cu drojdia şi de aceea îmi cer scuze din toată inima. Dar chiar şi atunci a fost din cauza certurilor din drum. Vechi vrajbe, gelozii şi vorbe. Pământului nu-i pasă de noi. A mai fost şi acea iarnă teribilă.

— Ne-am făcut-o cu mâinile noastre, murmură morarul. Pământul ne-a pedepsit.

— Ascultaţi-mă! zbieră Dimitri, urcându-se pe masă. Iată-ne blocaţi în acest sat distrus care era odinioară atât de înfloritor şi ospitalier. Copiii satului sunt orfani, într-o şcoală care stă să se dărâme pe ei şi pe care ocupanţii nu au reparat-o *deloc.* Ba mai mult, ei au bombardat chiar şi străvechiul nuc.

— Nu, nucul a pierit din cauza îngheţului, explică proprietarul livezii.

Cârciumarul înaintă unduindu-se printre mese cu tăvi de băutură pe fiecare braţ. Dimitri luă o băutură în fiecare mână, iar Jaz gândi în sinea sa: „O, te rog nu mai bea, Dimitri, Katrin s-ar putea supăra pe tine..."

Şi-ar fi dorit ca Dimitri să meargă acasă, dar brutarul îşi turnă lichidul din ambele pahare pe gât apoi le

aruncă în foc. Tropăi şi bătu din picior încât masa se legănă.

— Ne vom reclădi vieţile, urlă Dimitri.

— Da, da, veni strigătul celorlalţi, ceea ce făcu ca vechiul han să se zgâlţâie din toate încheieturile.

— Vom cere să ne dea cele trei B-uri.

— Care sunt alea trei B-uri, brutarule? urlă Peter, şoferul de autobuz, râgâind ca o broască uriaşă.

— Bani, bărbaţi şi bunuri! zbieră Dimitri.

— Bani, bărbaţi şi bunuri! urlară cu toţii.

Goliră paharele dintr-o sorbire, apoi aruncară paharele în foc.

— Vă rog, nu faceţi asta, nu-mi pot permite, îi rugă hangiul.

— Să bem pentru oraş, băieţi, zbieră brutarul cu faţa roşie, ridicându-şi pumnii în faţă, dansând şi unduindu-se ca un boxer.

Urmă o lungă pauză, apoi bătrânul doctor spuse:

— Eu nu sunt şşşigur că ei ne vor aşşşculta pe noi. Ne vor lua drept nişte fazani-ţărani gălăgioşi din munţi.

Se aşternu liniştea. Doar focul se mai auzea trosnind şi şoferul de autobuz râgâind.

— Noi ar trebui să avem un... ăăă... turnător de cuvânt adică... ăăă, un purtător de cuvânt, un lider care să vorbească în numele nostru, spuse doctorul. Bău îndelung, plescăindu-şi buzele, pe când ceilalţi aşteptau înclinându-se respectuos. Eşte timpul să avem un purtător de cuvânt. Înainte, toate satele aveau unul.

— Deja avem omul potrivit pentru asta, râgâi Peter.

— Nu, nu avem, strigă Dimitri, bălăngănindu-se pe masă.

— Ba da, avem, spuse Peter. Te avem pe tine. Tu eşti purtătorul nostru de cuvânt. Cine e de acord ca Dimitri să fie cel care ţine discursuri?

— Uraaaa! strigară ei, ridicând mâinile în aer. Îl vrem pe Dimitri!

Se îmbulziră spre Dimitri, îl apucară de picioare, îl dădură jos de pe masă şi îl purtară pe braţe în jurul hanului.

Lui Jez îi era atât de cald încât simţea că va exploda. Îşi dorea ca toată lumea să se oprească din ţipat şi din ciocnit pahare.

— Dimitri, hai să mergem, stărui Jez. Katrin cred că vrea să se ducă acasă şi eu va trebui să o înlocuiesc şi să am grijă de Luka.

— Lasă-l în pace, băiete, strigă cineva. Katrin va înţelege. Ar trebui să îşi vadă lungul nasului.

Dar Jez nu putea să mai suporte nici o secundă în plus hanul cu aerul încins şi plin de fum, aşa că strigă:

— Ne vedem mai târziu, purtătorule de cuvânt! Apoi se grăbi să plece.

Oamenii îl cărară pe Dimitri în jurul hanului împleticindu-se, dar triumfători. Dimitri începu să se întrebe dacă nu cumva visează.

— În ce m-am băgat? Sunt un brutar, nu un afurisit de politician. Puneţi-mă jos, băieţi! Trebuie să mă trezesc devreme.

El căzu pe podea şi începu să bâjbâie căutându-şi paltonul. Se încruntă când simţi o greutate în buzunar. Băgă mâna, scoase acel lucru şi se uită de aproape cu atenţie.

Un chip micuţ şi ciudat îl privea.

— Este timpul să mergem acasă Alfonso, mormăi Dimitri către broscuţa ţestoasă şi se pierdu în noapte cu mersul său stângaci.

Dar ce se auzea? O voce îl striga încet pe nume:

— Dimitri! Dimitri!... Vino încoace. Am ceva pentru tine. E ceva ce vrei.

16
CAPUL DE FANTOMĂ

La căderea amurgului, băiatul şi rândunica încă zburau departe de oraş.

— Arată altfel faţă de pământul deasupra căruia am zburat de dimineaţă, spuse Luka. Întunericul nopţii îl întrista. El ştia că, odată ajuns acasă în corpul lui, din nou nu va mai vedea şi încă nu îşi găsise mama. Am vrut s-o găsesc de dragul lui Jez, rândunico, şi mai ales pentru binele meu.

Rândunica era dornică să ajungă la cuibul ei. Îşi adună ultimele forţe să-şi îndeplinească această dorinţă. Era obosită, dar nerăbdătoare. Plutea ceva rău în aer. Nu mai adia nici vântul, iar întunericul părea că îşi ţine respiraţia, aşteptând să se întâmple ceva.

— Eşti sigură că suntem pe drumul cel bun? zise Luka, gândindu-se iar cât de diferită era lumea de sub ei.

Luna nu se vedea. Pământul dispăruse. Luka nu văzu nici un contur şi nu percepu nici o mişcare. Se puteau afla oriunde. Rândunica coborî mai jos şi pământul începu să se întrezărească. Luka îşi aruncă ochii asupra unor nori mici şi luminoşi în întunericul nopţii şi îşi dădu seama că erau bobocii albi ai gardurilor vii.

Rândunica se înălţă din nou pentru a nu se lovi de copaci. Luka auzi *bătăi de aripi* care fâlfâiau zgomotos şi ritmic în aerul dens. Păreau să se apropie cu hotărâre.

— Nu te îngrijora, micuţă pasăre, o linişti Luka pe rândunică. Probabil că este o bufniţă care oricum nu poate să ajungă până aici.

Cerul era înţesat de nori. O parte din ei răspândeau o lumină galbenă-verzuie. Această lumină misterioasă se strecura din cc în ce mai mult spre marginile norului cenuşiu ca o aureolă. Încet-încet, prinse contur luna. Luka o văzu strălucind pe penele de pe capul rândunicii şi luminând ceva ce se apropia de ei.

— E un cap de fantomă! Un cap fără corp! strigă el. Lumina lunii pieri, dar chipul străveziu continuă să zboare către ei. Luka observă că era unit cu un corp cu aripi înguste şi ascuţite. Creatura îşi îndreptă privirea către ei. Luka văzu că avea ochii fîoroşi, încercuiţi cu alb, iar privirea îi era de gheaţă. Observă un cioc

încovoiat şi simţi un curent de aer cald mişcat de bătăile neobosite ale aripilor. Era un uliu.

Luka simţi că rândunica era înspăimântată, dar el avea o rezervă mare de forţă pe care putea să i-o transmită micii păsări. Puterea spiritului băiatului şi neînfricarea lui o îndemnară pe rândunică să meargă mai departe. El îşi transpuse mintea şi toate gândurile în corpul mic al păsării. „Zboară! Zboară spre casă! Salvează-te!"

Dar rândunica era atât de obosită!

Pasărea cu cap de fantomă deschise ciocul şi scoase un sunet înfiorător.

Luka recunoscu acel sunet. Îşi aminti cu groază, foarte limpede însă, de ceea ce îl atacase pe munte înainte de a cădea în Prăpăstiile Lumbului.

— Zboară mai repede! Zboară mai sus! Putem să facem asta! Putem! insistă Luka, dar speranţa lui se stingea.

Se temea că rândunica epuizată ar putea să moară din cauza efortului. Numai cu câteva zile în urmă ajunsese din călătoria sa de mii de kilometri peste mare.

Sub ei fâlfâia din aripi acea pasăre cu cap de fantomă. Nu voia să renunţe până când nu îi sfâşia în bucăţi.

Luka se gândea la un mod de scăpare, dar durerea era mistuitoare, iar lupta fără speranţă. Dădeau greş. Pierdeau din înălţime, din viteză şi îşi pierdeau şi puterile.

Rândunica bătu din aripi şi se înălţă în zbor. Luka simţi cum îi îngheaţă inima de frică. Tot ce putea să facă era să zboare cât mai sus ca uliul care îi pândea să îi piardă din vedere.

Departe, jos, Luka zări lumini difuze şi mici ca nişte licurici. Ele dispărură aproape toate odată. „Sunt lămpi şi lumânări din satul meu. Acolo sunt orfelinatul şi brutăria, dar, dacă încercăm să coborâm până acolo, ne va prinde uliul. Mergi tot aşa, rândunico! Îndreaptă-te spre munţi!"

Luka văzu înaintea lor un înger negru plutitor. Era maiestuos. Zbura către ei. Avea o aureolă în jurul corpului. Venea din ce în ce mai aproape de Luka şi de rândunică, pironindu-i cu ochiul lui întunecat.

— E un vultur auriu! Nu avem nici o şansă! Vom fi sfâşiaţi de amândoi, strigă el.

Vulturul se îndrepta încet către ei şi rândunica firavă se clătină din cauza valului de curent făcut de zborul acestuia. Luka văzu ochii limpezi şi aurii ai vulturului.

De fapt, vulturul nu îi fixase cu privirea pe ei, ci pe pasărea cu cap de fantomă de sub ei.

Vulturul se năpusti în jos ca o săgeată spre uliu. Cele două păsări se înlănţuiră şi se luptară părând a fi o singură pasăre cu două ciocuri, patru aripi şi patru gheare.

Rândunica, dezorientată, zbura când încolo, când încoace printre nori de pene. Era ca şi cum un uriaş şi-ar fi sfâşiat pernele cu cuţitul, învăluindu-le într-o furtună de fulgi şi pene. Stropi strălucitori de sânge cădeau pe pământ. Aripile fâlfâiau într-un zgomot aproape surd, ciocurile jupuiau carnea, iar Luka auzi scâncetul vulturului şi ţipătul înăbuşit al păsării cu cap de fantomă.

Între cele două păsări se afla rândunica neajutorată.

Dimitri nu văzu cine îl striga.

17
CUM DE STRĂLUCEŞTE GRĂDINA TA?

Dimitri nu văzu cine îl striga.

— Dimitri? Vreau să îţi fac o propunere. Este o chestiune de viaţă şi de moarte... Vino în grădina mea.

Dimitri îşi dădu seama că ajunsese la casa cu cinci pereţi. Văzu acea siluetă îndesată şi auzi foşnete şi plesnituri în timp ce Vaskalia dispărea în tufişurile încâlcite de plante înalte. El nu se gândi prea mult şi se duse împleticindu-se după ea. Un crin ce se clătina îl bătu uşor pe umăr. O frunză cu vârful ascuţit îl zgârie pe mână. Gângăniile îi pişcau genunchii şi un fluture de noapte catifelat şi gras se ciocni de faţa lui.

Dimitri clipi către o floare care părea că-l priveşte cu jind. Avea o stamină portocalie luminoasă care se curba ca limba unui cameleon. Se simţea ameţit. Dacă ar fi leşinat în grădină, nimeni nu ar fi ştiut vreodată unde era. L-ar fi mâncat plantele.

— Ce?

Stelele căzuseră în grădina Vaskaliei. Ierburile şi frunzele lungi erau stropite cu mici luminiţe care străluceau şi îi făceau cu ochiul. Câteva luminiţe erau chiar deasupra unor ciuperci negre lipicioase.

Vaskalia se întoarse în fugă către locul unde Dimitri se legăna îngreţoşat. Faţa ei bătea în verde. Culese una din micuţele steluţe, îi înşfacă mâna şi i-o puse în palmă.

— Dar de ce a dispărut? întrebă el.

— Pune-o jos şi priveşte-o, râse Vaskalia.

Dimitri o aruncă înapoi pe o frunză. Luminiţa verde reapăru.

— Doamna Licurici străluceşte pentru a-şi chema adevărata dragoste, strigă Vaskalia.

Zâmbi apoi cu şiretenie către el, fluturându-şi genele. Dimitri văzu că acestea erau acoperite cu negru şi că obrajii verzui erau pudraţi intens. În mintea sa obosită el şi-o imagină pe Katrin cea înaltă cea cu pielea

îmbujorată de soare şi vânt. Ar fi dat orice să vină Katrin să-l salveze.

— Dar de ce sunt *toate* în grădina ta?

— Creaturile magice se simt atrase de mine, croncăni ea. Am şi o alee cu plante. Aş putea să-mi aduc licuricii să facă lumină la un festival de vară. Nu şi aceia de pe ciupercile negre desigur, se confesă ea, aruncând un mic punct luminos de pe o ciupercă, deoarece aceştia au fost deja otrăviţi.

Vaskalia se strecură în apropierea lui. Nici chiar mirosul florilor de noapte nu putu să acopere mirosul stătut al trupului ei nespălat.

— Vara este timpul să ne alegem iubiţii, Dimitri.

— Atunci, te rog, nu mă alege pe mine.

— Mi-am ales iubitul cu mult timp în urmă. L-am ales pe tatăl lui Luka, Gabriel. Dar el m-a refuzat. Apoi, *ea* l-a furat. Acea Evangelina, acea străină, acea stricată.

— Era din cealaltă parte a muntelui, asta-i tot, scrâşni Dimitri, şi apoi el s-a însurat cu *ea,* Vaskalia, nu cu tine. Sunt ani şi ani de-atunci, aşa că încetează, te rog!

Dimitri se simţea ca şi când ar fi putut să-i smulgă furia în bucăţi mari lipicioase şi să le arunce cât mai departe. Ceva îl înţepă în picior. Încercă să se tragă deoparte, dar ea îl înşfăca de cot şi şopti:

— *Eu* aş putea să-i asigur lui Luka adăpostul perfect.

— El e fericit locuind cu mine.

— Dar eu îi înţeleg harul. Din trecutul său înnegurat vine o putere grozavă. Eu ştiu lucruri despre familia sa pe care nimeni altcineva nu le ştie. El este în pericol locuind cu tine.

— Minţi, strigă Dimitri atât de tare încât florile se traseră înapoi.

— *Eu* aş fi mama perfectă pentru Luka, insistă ea. Viaţa sa scurtă va fi plină de pericole. Numai eu ştiu ce

este de făcut. *Şi* aş putea face ca acest lucru să merite efortul din partea ta.

Ea şoptea chiar în urechea lui Dimitri. Grădina începu să se învârtă prinzându-l în hora ei. Dimitri se învârtea în cerc, mereu, mereu, neputincios împreună cu flori de vis şi luminiţe, şi parfumuri ameţitoare, şi întrebându-se de ce oare nu era nici o *pasăre* în grădină.

Auzi cuvintele Vaskaliei ca şi cum ar fi venit din depărtare. Ea vorbea de promisiune şi plăcere. Lumina verde îi ilumina faţa, făcându-i ochii multicolori ca opalul şi strălucind pe buzele ei întunecate.

— *Hai,* Dimitri! Eu aş putea să o fac pe Katrin cea înaltă să se îndrăgostească de tine nebuneşte, cu pasiune, în aşa fel încât ea nici să nu ştie ce a lovit-o. Cu numai o vorbă aş putea să o fac să uite totul despre „Cum-l-o-chema" care a plecat la luptă. Gândeşte-te la asta. Eu voi prepara licoarea de dragoste numărul douăzeci şi trei, câteva hapuri în ceaiul ei, un descântec sau două, cincizeci de ace înfipte într-o păpuşă de-a bărbatului ei şi ea este a ta Dimitri, ea este a ta. Şi eu mă aleg cu băiatul orb.

Dimitri simţi că-i vine să vomite. Alungă nişte molii de pe gura sa şi îşi scarpină braţul. Preţ de o clipă capul său se limpezi, iar coşmarul păru să se oprească. Atunci, strigă:

— Ascultă-mă! Eu nu-l voi trăda pe Luka. El o are pe Katrin cea înaltă, pe Jez şi pe mine să-l îngrijim. De ce nu te ocupi de propriul copil în schimb? Au! Inspiră brusc, umflându-şi pieptul şi încordându-şi burta ca şi cum ar fi fost înjunghiat. Au! Altă durere îi lovi tâmpla stângă.

Văzu cinci feţe ale Vaskaliei, fiecare schimonosită de răutate.

— O să-ţi pară rău că m-ai refuzat, Dimitri Founari, ţipă ea.

18
ŞOARECII CHIŢAITORI ŞI URSUL MORMĂITOR

Dimitri intră cu zgomot pe uşa brutăriei.

— Daţi-mi o cafea, repede, se răsti el la Jez. Îşi scoase haina şi era aproape să o agate în cârligul din perete, când se opri. Se gândi preţ de o secundă, apoi scoase din buzunarul hainei sale ţestoasa Alfonso, pe care o aşeză pe duşumea. Se învârti împrejur, încruntându-se. Nu mi-ai pregătit încă nimic pentru copt, tună el. Tu ştii că mie îmi place ca totul să fie gata chiar în secunda în care cobor scările.

Jez evită să-i spună că încă nu era timpul. În schimb, zise:

— Luka încă nu s-a trezit.

Dimitri rămase tăcut. Stătea cu spatele la Jez. Îşi freca stomacul cu o mişcare circulară ca şi cum ar fi încercat să obţină sunetul ciocnirii paharelor. Începu să se plimbe în sus şi în jos cu mâinile în buzunare. Jez turnă apă pentru cafea. Aşteptă ca zaţul să se aşeze şi să dea savoare băuturii.

— Mă bucur că ai salvat ţestoasa, zise Jez. Priveşte, pisoii lovesc cu lăbuţele carapacea ţestoasei. Ar vrea ca aceasta să iasă afară şi să se joace împreună. Poftim cafeaua.

Dimitri căscă întinzându-şi braţele deasupra capului.

— Cum de eşti aşa de musculos? spuse Jez, încercând să-l facă să iasă din pasa proastă în care era. Braţele tale par aşa de puternice! Ale mele arată aşa de slabe...

Dimitri se întoarse şi privi spre Jez ca şi cum nici nu ar fi ştiut cine era acesta. Apoi, ceva parcă se şterse de pe faţa lui şi spuse:

— Îmi pare rău, eram la kilometri distanţă. Şi îmi pare rău că am fost prost dispus. Am întâlnit-o pe Vaskalia pe drumul de întoarcere de la han. Sau, mai degrabă, ea m-a întâlnit *pe mine.*

— Atunci aşa se explică pata portocalie de pe obrazul tău?

— Mmm... poate. Dimitri îşi duse mâna spre pata de polen de pe obrazul său. Dar Luka este în siguranţă cu mine.

— Ce vrei să spui?

— O, am să-ţi explic cândva.

Dimitri se învârtea în jurul lui Jez cântărindu-l din ochi.

— De ce eşti tu aşa deodată îngrijorat de felul cum arăţi? N-are nici o legătură cu acea femeie drăguţă de la orfelinat, nu-i aşa?

Jez îşi cufundă bărbia în piept pentru a ascunde roşeaţa din obraji.

— Eu îmi doresc doar să am un corp mai puternic.

— Nu este nimic în neregulă cu corpul tău. Toţi ne dorim să fim altcineva. Tu nu crezi că şi eu aş vrea să fiu la fel de înalt ca tine, Jez? Nu crezi că şi eu aş vrea să mă uit la Katrin de sus *în jos,* şi nu de jos în sus? Singurul mod de a fi mai înalt este să stau pe un scaun şi să am pe cap pălăria mea de brutar.

— Ăsta-i alt lucru de care sunt nemulţumit; părul meu este *nefolositor,* spuse Jez, încercând să-şi netezească părul zburlit. Arăt ca un arici.

— Cel puţin tu mai *ai* ceva păr.

— Cel puţin tu ai muşchi adevăraţi.

— Aha, mormăi Dimitri, sorbindu-şi cafeaua. Am un secret, Jez.

— Spune-mi-l, te rog.

— Bine. De vreme ce mi-ai făcut o cafea atât de bună, o să-ţi spun. Puse jos ceaşca de cafea şi, cotrobăind prin dulapul de bucătărie, murmură: Acum unde le-oi fi pus oare? Reveni clătinându-se, cărând

nişte greutăţi şi punându-le pe duşumea, alături de Jez. Iată, spuse el. Acum, ridică una din greutăţi.

Jez se holbă la părţile lucioase ale bucăţii negre de metal din faţa sa. Se aplecă spre aceasta. Dimitri strigă:

— Nu! Îndoaie-ţi genunchii, altfel o să te doară spatele. Urmăreşte-mă!

Genunchii lui Dimitri scârţâiră ca un chiţăit de şoarece atunci când îşi îndoi picioarele. Atinse podeaua, se cutremură ca de frig şi înşfacă ambele greutăţi.

— Uau, e nemaipomenit! exclamă Jez. Cât de departe poţi merge?

Din cauza dinţilor încleştaţi de efort, Dimitri nu putu să răspundă. Broboane de transpiraţie îi apărură pe nas, iar venele de pe fruntea sa deveniră albastre, proeminente.

Ţinu greutăţile lipite de piept, preţ de câteva secunde, scuturându-se şi gemând prelung. Apoi, mormăind ca un urs, le ridică deasupra umerilor pentru o fracţiune de secundă.

— Stai, opreşte-te, Dimitri! Îţi vor ieşi ochii din cap. Dimitri se aşeză pe duşumea trăgând cu greutate aer în piept.

— Nu am mai făcut asta de ceva timp. Pfui! Dar ăsta-i lucrul care mi-a făcut muşchii ăştia, Jez.

— Ridicând acele fiare?

— Se numesc greutăţi, nu fiare.

Jez îngenunche lângă el studiind greutăţile.

— De unde le-ai luat?

— De la morar. El are o mulţime de greutăţi pentru a-şi cântări făina. Fierarul a sudat două din ele unindu-le cu o tijă de metal astfel ca eu să le pot mânui. El a făcut asta bineînţeles la recomandarea mea.

— Bineînţeles.

Va trebui să le foloseşti în fiecare zi. Dimineaţa şi seara.

— Le voi folosi, le voi folosi! strigă Jez. Cu siguranţă ele te-au transformat într-un om sănătos şi puternic. Dimitri... deşi nu e treaba mea... dar de ce tu şi Katrin nu... adică vreau să spun că voi amândoi formaţi aşa un cuplu fericit.

Dimitri se ridică şi îşi făcu el însuşi de lucru cu cele necesare activităţii de dimineaţă, adică cu făina şi drojdia. Jez aduse vasul cu seminţele albăstrui de mac şi vasul cu ulei întrebându-se dacă nu cumva spusese ceva rău.

În cele din urmă, Dimitri zise:

— Deoarece Katrin cea înaltă nu este liberă.

— Ce înseamnă că nu este liberă?

— Katrin a fost măritată. La începutul luptelor, soţul ei – numele lui era Karl – a înşeuat calul, l-a încărcat cu alimente, pături, puşca şi ceva muniţie, şi a sărutat-o pe Katrin luându-şi la revedere. Apoi a încălecat şi s-a alăturat luptătorilor pentru libertate din pădure.

— Şi?

— Câteva săptămâni mai târziu, calul s-a întors acasă. Singur. Katrin nu şi-a mai văzut soţul de atunci. Îşi ţine calul pe câmp, lângă casă. Dimitri oftă şi ochii i se umplură de lacrimi. De-atunci, ea nu a mai scos nici un singur cuvânt.

Jez nu ştiuse nimic despre trecutul lui Katrin cea înaltă. Nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi *avut* un trecut. Katrin doar luminase brutăria, zâmbind, făcând prăjituri şi răsfăţând copiii. Cât de puţine ştia el despre vieţile oamenilor!

19
ATAC ÎN PICAJ ASUPRA BRUTARULUI

Dimineaţa următoare, devreme, rândunelele zburau în cercuri deasupra grădinii lui Dimitri ca şi cum acesta aruncase un pumn de ancore albastre, de oţel în înaltul cerului. Câteodată, ele plonjau atacându-l pe brutar încât acesta trebuia să poarte pălărie, ceea ce i se părea stânjenitor, deoarece lui îi plăcea să simtă mângâierea soarelui pe porţiunea cheală a capului său.

El stivui lemnele în roabă şi le duse înăuntru. Le aşeză bucată peste bucată în coşul pentru lemne, apoi se întoarse spre Jez.

— S-a trezit Luka?

— Nu. Nici nu s-a mişcat. Doarme de multă vreme. Lasă-mă să te ajut, Dimitri!

— Sunt sigur că tânăra Imogen te place cu sau fără muşchi.

— Nu-i nimic de făcut în privinţa lui Imogen, replică Jez, roşind. Eu doar... ei bine, mie îmi place să fiu în formă şi pregătit pentru orice.

Fără să vrea Dimitri se gândi la acea faţă vicleană, verde.

— Vei fi *nevoit* să fii pregătit pentru orice, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că există o povară pe care familia ta trebuie să o poarte. Şi s-ar putea mai mult ca sigur ca şi tu să porţi o parte din ea. Dimitri îşi făcu singur de lucru punând coajă de scorţişoară la pisat, bodogănind: E timpul, am făcut câteva checuri cu scorţişoară...

— Încetează să mai schimbi subiectul, Dimitri. *Te rog,* ce ţi-a spus Vaskalia seara trecută?

— Bine. Vaskalia vrea ca Luka să locuiască cu ea.

— Numai peste cadavrul meu, urlă Jez.

Se repezi de-a lungul brutăriei şi lovi cu sete cuptorul. Se roti şi se holbă la Dimitri ca şi cum *acesta* era duşmanul său.

— Vaskalia pretinde că ştie totul despre familia voastră. Chestiuni pe care nimeni dintre noi nu le cunoaşte... Şi mi-a promis nişte lucruri. Dimitri îşi ţinu răsuflarea exact ca atunci când Vaskalia îi şoptise secrete la ureche. Îşi dădu seama că îl privea cineva şi se întoarse cu o privire vinovată pe faţă. Katrin, m-ai speriat.

Ea se îndreptă spre masă, luă o cană în palme şi se uită iscoditor la Dimitri parcă adresându-i o întrebare. El ştia că ea auzise absolut totul.

— Nu, Katrin, nu am lăsat-o pe Vaskalia să-mi facă acea licoare. Cel puţin, nu până acum, spuse el.

Katrin puse cana înapoi pe masă. Privi în ochii lui Dimitri îndelung, iar faţa lui se înroşi treptat devenind stacojie ca o prună. Katrin urcă scările să facă nişte ceai şi atunci Jez şopti:

— Dimitri ce se întâmplă? Ce ţi-a promis Vaskalia?

— Ea a zis că poate să o facă pe Katrin să se îndrăgostească de mine cu pasiune dacă i-l dau pe Luka.

— Te rog, spune-mi că nu ai fost de acord.

Dimitri se prăbuşi peste masă. Jez văzu lacrimi în ochii lui şi simţi o împunsătură de durere. Dimitri era aşa de puternic şi jovial... Oare ce l-ar fi putut face să plângă astfel?

— Mi-e ruşine să spun, dar am fost tentat şi *încă sunt...* O iubesc pe Katrin. Doresc să-şi împartă viaţa cu mine. Dar...

— Dar?

— Vă iubesc pe amândoi, băieţi. Şi, ce crezi, Katrin m-ar mai iubi vreodată dacă ar şti că v-am trădat? Voi sunteţi ca şi copiii mei. Vaskalia ştie că nu va obţine nici un ajutor din partea mea.

Jez îşi puse braţele în jurul micuţului brutar şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Katrin ţine la tine orice ar fi. Eşti aşa un tip de treabă! Poate te va iubi şi fără intervenţia Vaskaliei.

Şi gândi: „Te rog să nu-ţi schimbi niciodată gândurile. Şi te rog să n-o laşi vreodată pe Vaskalia să-l ia pe Luka sub puterea ei".

20
ÎN ZĂPADĂ

După teribilele ţipete şi altercaţii ale păsărilor învrăjbite, liniştea munţilor era profundă.

Luka se trezi în lumina argintie care se strecura printre stânci. Afară, cerul azuriu se ivea printre piscurile golaşe. Mai jos, o adâncitură ca un bol era plină ochi cu zăpadă.

Troienele se puseseră în mişcare. Făpturi albe, cu urechi lungi se alergau în cerc. Ca la un semnal nevăzut, acestea se întorceau şi alergau în cealaltă direcţie. Sute de iepuri ţopăiau la soare lăsând dâre în zăpadă.

Dar sus în crăpăturile munţilor, rândunica lui Luka nu se mai mişca. Luka nu o mai simţea respirând.

— Ai extenuat biata pasăre.

Vocea era purtată peste tot de vântul care bătea printre vârfurile munţilor. Cuvintele răsunau, iar ecoul lor le făcea să pară aidoma notelor muzicale. Luka adulmecă mireasma de ienupăr ars şi de lemn de mesteacăn, şi atunci ştiu că era omul cu părul de gheaţă, omul din visele lui.

— Ai ales bine, Luka. Însă te porţi încă prea aspru. Băiat nesăbuit! I-ai riscat viaţa.

— Nu am vrut asta.

— Tu nu gândeşti cu mintea *ei.* Asta este ceea ce trebuie să facă un şaman. I-ai extenuat trupul plăpând şi i-ai secat toată energia. Acum s-ar putea să nu mai poată zbura vreodată înapoi spre casă.

— Dar vulturul a venit să ne salveze, strigă Luka.

— Vulturul *nu* a venit să te salveze *pe tine.* Vulturul a venit să-şi apere cuibul şi adăpostul de o pasăre care zbura prea aproape de teritoriul său. De ce ar trebui să aibă vulturul grijă de oameni?

Luka suspină:

— Nu am găsit-o pe mama.

— Nu, dar poate că ai găsit alte lucruri.

— Dar la ce e bun harul acesta dacă nici măcar nu o pot aduce pe mama înapoi?

Nu primi nici un răspuns. Luka privi îndelung scobitura muntelui. Iepurii se jucau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru un moment auzi urletele şi văicărelile corului de lupi. De ce nu putea el să îl vadă pe acest om cu părul de gheaţă? El trebuia să fi fost. Luka simţi că vocea aceea îl desconsidera. Îl făcea să se simtă lipsit de valoare.

Vocea se auzi din nou. Era mai blândă şi venea dinspre altă parte a muntelui.

— Luka, tu ştii că eu te veghez, dar nu pot să fac mai mult decât să îţi ofer sfaturi. Sunt un şaman de demult. Tu devii un Băiat Şaman. Acest dar este pentru toată lumea, dar grăieşte prin tine. Foloseşte-l căci altfel îl vei pierde. Învaţă cum să îl foloseşti şi vei readuce satul tău la viaţă. Unii oameni te pot ajuta, iar alţii vor acest har pentru a face rău şi tu eşti mereu în pericol din cauza lor.

Cuvintele răsunară în ecou unul după altul ca într-un joc de domino.

— O vezi pe Pisica Norilor? Ia-ţi putere de la ea.

Pe muntele opus, Pisica Norilor stătea într-o spărtură în stâncă, căptuşită cu blană. Doi pui mici se rostogoleau în culcuşul călduros, lovind-o încet pe mama lor cu labele mari şi pufoase. Pisica Norilor deschise gura şi căscă. Ea merse de-a lungul stâncii.

Luka îi privi omoplaţii alunecând sub blana ei bogată. Pisica Norilor se opri. Îşi întoarse capul mic şi rotund şi se uită îndelung peste prăpastie, cu ochii ei ca pepitele de aur şi cu pupilele rotunde. Ştia că el este acolo. Luka se simţi atras de acei ochi.

— Te rog, nu lăsa rândunica să moară! o imploră el. Cum privea el în ochii Pisicii Norilor, parcă un sentiment de siguranţă îl năpădi, încălzindu-i corpul.

Rândunica plăpândă începu să respire lin. Gâfâia. Pieptul ei micuţ palpita. Păsărica îşi deschise ciocul. Era atât de slabă! Se puse pe picioarele mici şi ciudate, îşi întinse aripile şi începu să îşi cureţe penele de un albastru cobalt. Era pregătită pentru a pleca spre casă.

— Dar înainte de plecare, micuţă pasăre, spuse Luka, trebuie să mănânci şi să bei apă ca să îţi recapeţi forţele.

21
NORII DE BEZEA

În această dimineaţă, Katrin cea înaltă se îndreptă spre muncă fără eşarfa sa. O pală de vânt îi sălta părul castaniu. Norii de pe cer erau pufoşi ca albuşurile de ou pregătite pentru bezele, iar Katrin simţea că are arcuri sub tălpi şi poftă să zâmbească. Totul va fi mai bine.

Se întrebă dacă nu fusese prea dură cu Dimitri cu o zi în urmă.

Deschise uşa brutăriei. Franzelele erau aliniate pe tăvi, gata de a fi băgate la cuptor. Dimitri şi Jez se agitau fără rost în preajma lor.

Katrin îşi ascunse zâmbetul când trecu pe lângă ei şi urcă scările să facă ceaiul.

Jez şi Dimitri se relaxară ascultând jetul apei umplând ceainicul, ceştile şi bolul de zahăr aşezate pe tavă.

Apoi auziră strigătul lui Katrin. Nici un cuvânt, doar un strigăt de bucurie.

Luka se trezise.

Deodată dorea să meargă la orfelinat să-şi spună povestea copiilor.

— Sigur că ai voie, zise Jez cu un zâmbet larg.

*

Jez se uită la copiii strânşi în jurul lui Luka. Ochii lor erau tulburi şi adumbriţi. Acei ochi văzuseră atât de multe lucruri, făcându-i neîncrezători, dar în această dimineaţă străluceau în aşteptarea povestirii lui Luka.

„Ei meritau să asculte povestea lui Luka şi să fie fericiţi pentru un timp, gândi Jez. Ce păcat că e numai o poveste!"

— Şi despre timp, de asemenea, strigă Aidan, târşindu-şi fundul printre perne. A trebuit să aştept *o veşnicie* pentru a asculta o poveste nouă. Unde ai fost în tot acest timp?

— Am fost în înaltul cerului, cu o rândunică. Şi a fost ca şi cum aş fi dansat, strigă Luka, aruncându-şi braţele în lături şi înălţându-şi faţa către tavanul orfelinatului. Am fost dirijorul cerului. Rândunica şi cu mine am dansat printre nori. Pe deasupra norilor, pe dedesubt, împrejurul lor şi pe cerul albastru, albastru. Am văzut pământul departe dedesubt, arăta ca o pătură mare peticită cu păduri şi câmpuri, un cal şi ape strălucitoare. Am văzut satul şi brutăria *şi* orfelinatul. Toate sunt atât de mici!

— Pe mine m-ai văzut, Luka? strigă Lisa, sărind în sus şi în jos.

— Nu, mi-e teamă că nu te-am văzut. Poate erai încă în pat, Lisa.

— Ce ai văzut acolo sus? întrebă Ellie.

Luka îşi lăsă capul pe-o parte. O ciocârlie. A ţâşnit drept în sus, vuuum! Era aşa de mică, dar cânta un cântec atât de puternic, aş spune asemănător cu felul în care obişnuia să ne cânte Eva. Un cântec cu triluri, care urca spre cer.

Făcu o pauză, iar Aidan începu impacientat să bată toba cu vârful degetelor pe braţul scaunului în care stătea. Luka îl auzi, dar în acelaşi timp putea auzi şi altceva, de asemenea. Acele şoapte, din nou. *Papă-lapte, idiot, cap sec...*

— Rândunica a fost drăguţă să te ia şi pe tine, nu-i aşa? întrebă Ellie.

— Da, a fost, spuse Luka încetişor. Şi a fost cea mai bună dintre toate păsările cerului.

— Bam, bam, bam! Bum, bum! strigă Florin, apăsându-şi obrazul cu bucata de lemn pe care o aţinti apoi spre Luka, astfel încât acesta îşi trase capul speriat.

— Dar ai văzut şi ceva pinguini acolo sus? întrebă Daniela.

— Nu. Nici unul. Dar am văzut lăstuni. Şi lilieci.

— Era pe-acolo şi vreo pasăre mai mare? întrebă Ellie.

— Da. Era un vultur. Avântându-se şi planând asemenea unei corăbii negre cu aur de jur împrejur. Aripile sale băteau ca nişte tobe mici şi era tot atât de mare ca o barcă de călătorie. Acesta ne-a urmărit, spuse Luka, tremurând.

Nu spuse mai mult. Ar fi putut să-i sperie pe copii. El nu dorea să-şi amintească acea luptă înfiorătoare.

— Nu vă speriaţi de vultur copii, spuse Imogen, este doar o poveste, dar vocea ei era nesigură.

Îşi furişă privirea spre Jez, dar nu ar fi vrut să-i întâlnească ochii.

Atârnând cu capul în jos agăţat de grinzi, Simlin şuieră ameninţător: „Idiotule! De ce nu a fost şi Sfarmă-Oase în povestea ta? Mama îl trimisese afară la vânătoare. Pun pariu că l-ai văzut".

— Luka, îl mustră Aidan. De ce ai zburat în înaltul cerului cu o rândunică?

Luka îşi sprijini capul în mâini. Aidan îi punea întotdeauna întrebări la care el nu ar fi vrut să-i răspundă.

— Hai, te rog! insistă Aidan.

— Căutam pe cineva.

— Pe cine? L-ai găsit? Poate era tatăl tău...

— Încetează, Aidan, îl apostrofă Eva. Eşti la fel de rău precum un câine de vânătoare.

Luka nu-şi găsi cuvintele. Îi venea să plângă. Acea şoaptă pătrunzătoare nu dispăruse încă şi, dacă mama sa chiar fusese în oraş, el tocmai ratase şansa de a o găsi. Dăduse greş. Nu dorea ca Jez să ştie pe cine căutase el pentru că ar fi foarte dezamăgit că Luka nu o adusese acasă.

Aşa că doar clătină din cap.

„De ce îi spusese oare femeia aceea lui Jez că o văzuse pe mama noastră în oraş?" Din nou auzi vocea şamanului spunând: „Alţii îţi vor darurile tale... "

Luka dormi până târziu dimineaţa următoare. Merse să se aşeze la soare, ascultând rândunelele, şi se întrebă de ce nu o visase pe mama sa. De obicei, el privea în sus în ochii ei argintii când se trezea, dar nu şi astăzi. Însemna asta ceva rău? Îşi încordă faţa împotriva altei dureri pe care Aidan i-o stârnise. *Tatăl.*

Luka nu s-ar fi gândit niciodată la tatăl său. El nu voia să-şi amintească de faptul că *avea* un tată.

Uşa brutăriei se deschise brusc.

— Hei! Iată-mă! strigă Jez, ţâşnind în curte.

Luka îl auzi cum îşi scoate cămaşa aproape sfâşiind-o, apoi îl auzi gâfâind, tropăind, rostogolindu-se şi afurisind din cauza exerciţiilor care acum aveau loc în fiecare clipă liberă. Se auzeau zgomot de greutăţi izbite de pământ, precum şi gemete, şi înjurături pe măsură ce Jez încerca să le ridice.

Luka chicoti la auzul văicărelilor lui Jez, apoi auzi voci vesele afară în stradă, clicul zăvorului de la poartă şi ciorovăiala copiilor pe trotuarul de vizavi. Vocea Evei se auzi cu autoritate:

— Aşteptaţi, cu toţii. Nu mai împingeţi!

În timp ce căută cu stângăcie să-şi tragă cămaşa pe el, Jez îndrugă, bâlbâindu-se:

— Bu... bună, Imo.

— Nu speriaţi rândunelele, gălăgioşilor, spuse Luka, deoarece una dintre ele este foarte obosită.

— Marele şef Luka, scrâşni Aidan. Lasă-mă jos, Eva!

— Noi am ieşit afară pentru o plimbare. Aşa că ne-am gândit că am putea să-ţi facem o vizită, spuse Imogen. Apoi îi şopti lui Jez: Câţiva oameni au trecut pe la orfelinat. Nu vreau să audă copiii.

Luka o auzise deja.

— Ce oameni?

Jez o conduse în brutărie, unde Katrin şi Dimitri stăteau la masă cu ceştile de cafea în faţă.

— Doi bărbaţi şi o femeie. Au încercat să pătrundă în forţă, dar Eva a tras zăvorul.

— A trebuit să fac asta. Ei chiar voiau să intre, spuse Eva. Spuneau că vor să ia câţiva copii pentru a-i duce în case şi familii noi.

— Mie nu mi-au trezit nici un pic de încredere, strigă Imogen. Jez, au spus că se vor întoarce.

— Vă voi construi o casă sigură, făgădui Jez. Până una-alta, vă voi monta mai multe încuietori şi...

— Şi ai face mai bine să repari gaura din acoperiş, spuse Luka.

Jez se holbă în jos spre el.

— Tu nu ar trebui să tragi cu urechea, Luka. Şi apoi, nu aveai cum *să vezi* o gaură în acoperiş decât dacă ai fi fost deasupra orfelinatului.

Jez îşi muşcă buzele. Povestea lui Luka plutea pe deasupra vieţilor lor. Apoi Jez spuse hotărât:

— Dacă *este* vreo gaură în acoperiş, am s-o astup.

— Trebuie să merg la oraş, aşa că o să-ţi cumpăr unelte de acolo, anunţă Dimitri.

— Dar de ce te duci?

Dimitri îşi plimbă ceaşca de cafea de colo-colo, amestecându-i zaţul şi zise:

— Am de gând să cumpăr o furgonetă. Îmi trebuie o camionetă, să fac livrările. Katrin a început să coacă plăcintele cu brânză din nou. Afacerea s-a relansat. Oamenii încep să se întoarcă în sat. Şi mai este ceva ce ar trebui să ştiţi cu toţii.

Îşi împinse ceaşca din faţa sa şi îi privi drept în faţă: Am fost ales ca Purtător de Cuvânt.

Luka îşi făcu loc spre Dimitri şi-i strânse mâna. Apoi spuse:

— Asta înseamnă că trebuie să mergi la întunecatul castel roşu şi să ceri ajutor. Şi să repari Ceasul din Turn.

— Cum se face de ştii tu despre castel, Luka? îl întrebă Dimitri.

Dar Luka ignoră întrebarea şi zise:

— Când vei fi Purtătorul de Cuvânt vei mai cânta? Vreau să dansez. Şi vreau ca tu să cânţi din nou, Eva, cu minunatul tău glas.

— Poate am să mai cânt... spuse Eva cu îndoială.

Pe Jez începu să-l doară stomacul. Se simţea de parcă încă ar mai fi purtat centura sa grea de amulete de plumb. Cum îşi putea Dimitri permite să cumpere o dubită? Îi dăduse oare Vaskalia bani? Şi Luka începuse să vorbească ciudat din nou, crezându-şi poveştile, ca şi cum acestea ar fi fost adevărate. Jaz simţi cum faţa îi devine rece ca gheaţa şi albă ca varul de frică; se simţi ca o migdală care-şi leapădă coaja maronie în supă fierbinte.

Buzele lui Luka se răsfrânseră uşor în acel mic zâmbet secret care-l înnebunea pe Jez, ca şi cum acesta ar fi plecat undeva fără el, undeva într-un loc periculos şi misterios.

22
BANDA DE FANTOME

Simlin alergă iute ca un iepure înapoi de la orfelinat. Casa cu cinci pereţi mirosea îmbietor a friptură, ceea ce-l făcu să-şi dorească să mănânce, să mănânce şi iar să mănânce.

Cu siguranţă, de astă dată, nu mai era de la supa de liliac.

— Aa, iată-te, copilul meu! spuse Vaskalia, cu o voce plăcută, pe care el nu i-o recunoştea. Ghiceşte ce am pus în tocană?

Simlin mirosi, clipind din ochi.

— Cred că morcovi portocalii, roşii, cartofi şi ceapă, verzituri şi...

Mamă-sa spuse mai departe:

— E plină ochi de ierburi bune şi condimente. Boabe verzi de piper şi sare din mare.

Puse un polonic de tocană într-un bol făcut dintr-o simplă carapace de ţestoasă.

Simlin strănută din răsputeri. Scorpionul de pe fruntea sa îi produse mâncărime, dar burtica îi chiorăia aşa de crâncenă, încât nici nu-i păsă de scorpion. Întinse mâinile după bol.

În mijlocul tocanei lipicioase, era o uriaşă bucată de carne. Să fi fost o găină? Simlin văzuse găini rătăcind mândre şi încrezătoare prin împrejurimile satului în primăvara asta. Nu-şi amintea să fi mâncat vreodată măcar una. Ar putea fi ăsta Sfarmă-Oase?

Simlin înşfacă bucata de carne din castron şi îşi înfipse dinţii în ea. Mmm! Nicicând nu gustase ceva atât

de gustos. Degetele sale alunecară pe bucata de carne unsuroasă, dar le va linge mai târziu.

Mamă-sa urmărea cu capul dat pe o parte cum Simlin rupea bucăţele de pasăre de pe os şi bea din castron.

— Mai vrei? îl întrebă ea.

— Da.

Urmară alte două castroane pline. Dar când ea îl întrebă încă o dată, Simlin scutură din cap. Deodată se simţi foarte rău. Ea îl înşfacă de încheietură.

— Dar noi avem nevoie să te îngrăşăm, să te facem puternic.

Îşi azvârli capul pe spate şi începu să râdă încât guşa îi tremura dintr-o parte în alta. Simlin auzi acea notă înaltă în vocea ei care însemna *rănire.* El văzu acea străfulgerare ca de amnar în ochii ei. Semnul scorpionului începu să-l mănânce din nou, îngrozitor. Mamă-sa încetă să mai râdă şi-l privi. Simlin o plăcea mai mult când aceasta îl ignora. Dar el trebui să o întrebe:

— Pentru ce? De ce să mă faci mai puternic?

— Ai nişte secrete faţă de mine, nu-i aşa, Simlin? Ei bine, şi eu la rândul meu am câteva faţă de tine.

Sări peste pat, împiedicându-se. „Oh, nu. Gheara."

Vaskalia se încordă mormăind şi cu mâinile ei mici porceşti apucă şi ridică salteaua de pe partea ei. Se auzeau trosnete, pocnete şi se simţea un miros ca de peşte stricat.

— Priveşte Simlin, cârâi ea. Priveşte ce este dedesubt. Simlin crezu la început că salteaua era aşezată pe o enormă fantomă.

El văzu o piele imensă de care atârnau peste tot rămăşiţe de vieţuitoare moarte. O piele răsucită de şarpe, cu un model aducând cu pietrele de caldarâm. Două aripi prelungi. Un cioc. Dinţi galbeni ca pietrele

funerare. O pereche de carapace goale. Ceva ce nu mai văzuse până atunci, un sac pestriţ cu tentacule care se bălăngăneau. Un peşte plat cu orbitele ochilor goale. Un os de hering cu ţepi ca nişte franjuri. Erau darace, bucăţi de lanţ ruginit, un cuţit curbat precum şi o coadă soioasă de pisică.

La capătul cel mai de sus al pielii erau coarne de cerb de care atârnau fâşii de catifea.

Şi mai era acea gheară uriaşă...

— Iată mantia şamanului, mârâi Mama. Aceasta este mantia spiritului de schimbare care dansează înăuntrul şi în afara creaturilor, înăuntrul şi în afara oamenilor, de asemenea. Oricine o poartă aşa va fi Puternicul. Ea lovi uşurel pielea cu dragoste şi şopti: Stăpâneşte o bandă de fantome, are o suită numai a ei. Toţi cei care au purtat-o vreodată vor merge pe urmele noului şaman.

— Morţi? bâigui Simlin.

— Morţi *şi* vii îl vor urma pe noul şaman, cârâi ea. Şi indiferent cine poartă această mantie va fi cel mai puternic dintre toţi.

Simlin dori să se despice pământul în două să alunece înăuntru şi să dispară. Îşi scutură capul atât de straşnic încât crezu că dinţii o să-i sară afară din gură. „Nu eu. Eu nu-mi doresc să port vreodată această piele împuţită." Sări în lături şi se chirci într-un colţ, plănuind cum să procedeze, atât de alb la faţă că mamă-sa nu ştia ce-i putea trece prin minte.

„Acel copilaş orb cu puterea de a fi o pisică mare şi pasăre. .. cum putea el să facă toate astea?"

23
DIN VREMEA CÂND KATRIN CEA ÎNALTĂ ERA FETIŢĂ

Katrin cea înaltă puse tava cu prăjiturele în formă de fluture în cuptor pentru a le rumeni. De dimineaţă, bătuse ouăle cu suc de lămâie pentru brânza cu lămâie. Acum ea începuse să frământe aluaturile pentru plăcintele ei cu brânză. Mâinile cu degete subţiri şi fine se mişcau cu iuţeală prin unt şi făină.

Ea auzi păsările şi se opri să privească prin fereastra mică. Rândunelele se agitau mişcându-se cu agilitate în şi în afara magaziei de lemne. Pisica Syrup se rostogolea pe spate şi visa să prindă una. Pupilele ochilor ei verzi se îngustaseră ca un vârf de săgeată în lumina soarelui. Pisoii ei se jucau năpustindu-se asupra umbrelor. Orfanii se jucau în curte. Katrin adăugase încă un zăvor în partea de sus a porţii de la intrare, deoarece nu uitase cum veniseră acei trei străini. Copiii se căţărau urcând şi coborând dintr-o veche căruţă ţigănească pe care Dimitri o găsise abandonată pe drumul către mare şi pe care îşi pusese în gând să o vopsească şi să o decoreze cu steluţe aurii, flori şi ornamente.

Afară în grădină, Katrin o urmărea pe Lisa care încerca să convingă căţeaua neascultătoare să îi aducă înapoi beţele aruncate de ea. Aidan stătea în roaba lui Dimitri. De acolo el dirija pe oricine cu vocea lui autoritară şi din când în când ţipa:

— Plimbă-mă, Eva!

Maria stătea cu broasca ţestoasă în poală, lovindu-i uşor carapacea, în timp ce Erin încerca să o facă să

mănânce roşii. Florin se furişa prin grădină scoţând sunete diverse, rostogolindu-se şi apucându-se de gâtlej.

Katrin cea înaltă îl vedea pe Luka stând rezemat de perete. Asculta sporovăiala celorlalţi copii, dar el nu se amesteca în poveştile lor. Ea înţelese că mintea lui era în altă parte.

Când era mică, mama ei îi spusese lui Katrin o poveste despre cineva pe care îl numea şaman. Lui Katrin îi plăcuse povestea. Ea nu văzuse însă niciodată un şaman. Până acum.

Mama lui Katrin îi spusese atunci:

— Un şaman poate să-şi conducă spiritul său să intre într-un alt corp, într-un urs sau bivol sălbatic, sau chiar într-un vultur.

— Şi într-o furnică?

— Da, chiar şi într-o furnică. El poate să împartă puterea creaturilor.

— Când pot să văd şi eu un şaman? Curând? Ce creatură va fi aleasă cea mai puternică? insistă micuţa Katrin, deoarece în acele vremuri ea nu se prea putea opri din vorbit.

— Poate într-o zi, draga mea, îi răspundea mama ei. Uneori într-o familie se naşte un şaman, fiu sau fiică. Acest lucru însă poate aduce necazuri familiei. Şamanul se află printre noi în vremuri de restrişte. El călătoreşte cu puterea creaturilor sale şi aduce înapoi viaţă pentru oricine. Când moare, îşi lasă glasul în munţi pentru a-l călăuzi pe următorul şaman.

Mama ei îi spuse că un şaman era un povestitor înnăscut, plin de talent, care iubea pământul şi energia sa. Uneori oamenii erau invidioşi pe puterea sa. Dar mama lui Katrin o avertizase că nu era sigur niciodată că şamanul îşi va folosi darurile sale numai în slujba

binelui. Circulau povestiri de o extremă cruzime despre şamani din cealaltă parte a muntelui.

Aşadar, un şaman era o fiinţă periculoasă, în mod special atunci când era un copil fără mamă.

„Exact ca Luka. Un băiat nesăbuit."

Katrin cea înaltă se încruntă privind în jos în bolul cu aluat deoarece mama ei nu îi spusese că în familia lui Gabriel se născuse un şaman. Katrin înţelesese că Luka este şamanul. Darul fusese adus de vânt printre munţi precum o ceaţă deasă. Katrin căpătase puţin din acesta, destul însă pentru a-l vedea pe Luka în bolul de sticlă, cu acel leopard de zăpadă aşteptându-l în apropiere. Ceva asemănător, din nefericire, trăiseră şi Vaskalia şi fiul ei slăbănog. Dar Luka era plin de acest dar. Orb fiind, el ar putea să se întoarcă spre interior atent la viaţa sa spirituală. El nu ar mai fi distras de lumea de fiecare zi, iar ochii săi ar vedea dacă li s-ar da posibilitatea.

Katrin cea înaltă se simţea apropiată de Luka. De acum înainte îl va veghea şi se va asigura că Dimitri îl va proteja ca un tată. Katrin zâmbi în timp ce se gândea la Dimitri. Cu siguranţă, *acesta* nu avea nici un dar spiritual. Katrin nu credea nici că Jez ar avea această înzestrare, dar ei erau cu toţii acolo pentru a-l iubi şi sprijini pe Luka.

PARTEA A III-A
VARA

Omul cu părul de gheaţă se plimbă pe marginea râului. Somoni sar peste pietre şi o ştiucă aşteaptă în penumbră. Urşii se leagănă deasupra cascadei, iar o vidră doarme pe mal în josul râului.

Omul cu părul de gheaţă spune:

„Luka, tu eşti un şaman acum. Eşti plin de daruri.

Dar alţii le vor dori pentru ei înşişi.

Fii atent însă, există mai multe mantii de şaman".

1
VRĂJI MALEFICE

Luka alergă afară în arşiţa verii chiar spre calul nărăvaş care venea cu zgomot în josul străzii. Calul se cabră ocolindu-l pe Luka şi scoţând scântei din caldarâmul care mirosea a praf de puşcă. Îşi acoperi capul cu mâinile strigând:

— Ho, Jir, ho!

Jez alergă cu paşi mari afară din brutărie, strigând:

— Ai fi putut fi ucis, băiat nesăbuit.

— Prostii, spuse Luka.

Stătea pe vârful degetelor picioarelor şi vorbi cu calul până când încetă să mai tremure.

— Ai evadat de la Katrin, nu-i aşa? Cal rău ce eşti! Apoi începu să danseze. Îşi pocni degetele şi începu să cânte: Voi merge la Marele Castel Roşu. Eu voi merge la Marele Oraş Rău.

— Nu sunt sigur că te voi lăsa să mergi, bodogăni Jez.

— Trebuie să mă laşi, Jez. Dimitri are nevoie de susţinerea mea pentru a le cere ajutor generalului şi celorlalţi comandanţi de război.

— Dimitri seamănă cu un gangster în vechiul său costum în dungi, râse Jez, apoi devenind din nou serios, spuse:

— Luka, să-i stai aproape fiecare clipă. Acolo vor fi bandiţi şi soldaţi, şi...

Jez se opri. Îşi aminti de Vaskalia.

„Castelul Roşu va fi periculos pentru Luka, dar nu atât de periculos ca faptul de a rămâne aici."

Jez şi Dimitri se luptară să aducă jucăuşul cal de munte între dârlogii căruţei ţigăneşti; Dimitri strigă:

— Grăbeşte-te, Peter!

— De ce mergem noi cu această căruţă şubredă? mormăi Peter.

— Pentru că tu ţi-ai răsturnat autobuzul ca să eviţi o capră, iar acum acesta nu mai merge, îi replică Dimitri.

— Încetaţi să vă mai certaţi voi doi, spuse Luka.

Jez îl ajută să urce în căruţă tocmai când Katrin cea înaltă, plecată în urmărirea calului fugar, se apropie gâfâind. Îşi ridică braţele pentru o îmbrăţişare de rămas-bun.

Luka stătea înghesuit între Dimitri şi Peter, în timp ce căruţa se îndepărta gonind către ieşirea din sat. Îşi ridică faţa către soare şi auzi păstăile de seminţe coapte plesnind de căldură. Pământul uscat se crăpa sub roţile uriaşe. Căruţa săltă peste o groapă din drum şi Luka sări în sus chicotind prosteşte.

— Au, protestă Peter. Ar trebui să mă laşi pe mine, brutarule. Cunosc drumul ăsta ca pe propriul buzunar.

— Katrin mi-a împrumutat *mie* iapa, spuse Dimitri. Este deci responsabilitatea mea.

— De unde a luat ea calul ăsta? întrebă Luka. Şi este un *el,* nu o *ea.*

— Nu fi obraznic, Luka, spuse Peter. Toată lumea ştie că eşti ciudat. Eşti la fel de ciudat ca toate poveştile alea vechi.

Luka deveni tăcut. Da, *era* diferit, şi asta îl făcea să se simtă foarte singur.

Apoi simţi că era apăsat în jos, iar Dimitri îi şopti:

— Trecem pe lângă casa Vaskaliei. Apleacă-te să nu fi văzut.

Luka simţi că este acoperit cu ceva. Judecând după mirosul de tutun stătut, cu jacheta lui Peter. Luka

rămase nemişcat. Ascultă ritmul copitelor calului şi simţi tensiunea celor de o parte şi de cealaltă a sa, până când Dimitri ridică jacheta aspră de pe el şi spuse:

— Poţi să te ridici din nou. Nu poate să te mai vadă acum.

Luka îşi ridică mâinile spre faţa lui Dimitri. Îi atinse fruntea şi sprâncenele ca nişte omizi păroase şi simţi faţa lui Dimitri încreţindu-se cu un zâmbet.

— Katrin cea înaltă ar putea să o învingă pe Vaskalia *oricând,* spuse Luka. Aşa crede Jez.

Dimitri nu era aşa de sigur de acest lucru. Katrin cea înaltă era puternică, iar puterea ei venea din bunătate. Dimitri nu credea că ea ar putea să se confrunte cu vrăjile şi făcăturile din vechile magii ale Vaskaliei. Forţa *acesteia* venea din răutate. Aşa că spuse:

— Stai cu cei care te iubesc, Luka. Eşti în siguranţă cu mine în următoarele două zile şi tu mă poţi ajuta să găsesc cuvintele potrivite la Castelul Roşu.

— Este ceva ce trebuie să cumpărăm pentru festivalul de vară?

— Nu cred, spuse Dimitri. Tot ce avem nevoie este muzică, mâncare şi pe noi înşine. Acum, că o să ajungem la Castelul Roşu, te rog, nu mai cădea în una din transele tale.

Luka îşi întoarse faţa într-o parte şi zâmbi. *Transe...* aşa vedeau ei, aşadar, călătoriile spiritului său. Cum ar putea el să le explice darurile cu care fusese înzestrat?

În dimineaţa aceasta fusese doar el însuşi, călătorind cu Dimitri şi Peter prin dulceaţa ţinuturilor de ţară cu parfum de fân şi trifoi uscându-se la soare. Se gândi cu tristeţe lu micile animale ucise de cosaşi, nagâţii şi iepurii care cuibăriseră pe sol.

Când se vor întoarce de la oraş, el ar putea să-şi dea frâu liber spiritului său din nou. De data asta se va

gândi cu mare atenţie ca să nu pună în pericol făptura înzestrată cu putere. Avea de gând să-l facă fericit pe Jez căutându-i lucrul perfect pentru a fi sculptat.

Peter începu să-şi răsucească o ţigară. Cotul său ascuţit îl împungea pe Luka în coaste.

— Cine a trăit în această căruţă ţigănească înainte s-o găseşti tu, brutarule? întrebă Peter.

— De unde să ştiu eu? Era abandonată. Am reparat roţile şi am vopsit-o. I-am agăţat o potcoavă de cal deasupra uşii şi chiar i-am atârnat o căpăţână de usturoi pentru a îndepărta spiritele rele.

— Oricine-ar fi trăit în această căruţă şi-a îngropat umbrele dedesubt, zbieră Peter. Aşa procedează ele de fapt. La noapte, umbrele lor vor ieşi la iveală şi ne vor înhăţa.

— Simt miros de sărat, Dimitri, spuse Luka.

— E marea. Drumul se bifurcă în curând. În stânga spre oraş, iar în dreapta spre mare... este un tractor pe drum înţesat cu oameni până sus.

— Sunt foarte tăcuţi, spuse Luka.

— Sunt refugiaţi. Îţi pot spune asta după ochii lor. Struni calul şi strigă: Urări de bine tuturor, încotro vă îndreptaţi?

Omul care ţinea mâinile pe volan ridică din umeri şi răspunse:

— Noi vrem să mergem acasă în satul nostru, dar nu prea a mai rămas nimic la care să ne întoarcem.

Luka sesiză disperarea din glasul omului şi zise:

— De ce nu mergeţi în satul nostru, în susul drumului? Acolo se află o brutărie bună.

— Îţi mulţumim. Poate că o să mergem, spuse omul.

— Să nu mai inviţi pe oricine în satul nostru, ciudatule, sâsâi Peter.

— Dar de ce n-aş face-o? întrebă Luka.

— Din cauză că tu nu ştii cum sunt ei sau ce magii rele ar putea aduce. Înşfacă hăţurile de la Dimitri şi urlă: Mişcă mârţoagă, mânca-te-ar lupii!

Calul înspăimântat îşi aruncă copitele în sus nechezând. O porni la trap în josul drumului spre oraş, trăgând căruţa cu laturile strălucitor vopsite şi cu cei trei pasageri emoţionaţi în ea.

2
CINEVA LA FEREASTRA, CEVA LA UŞA

Simlin privi pe fereastră până când calul şi căruţa colorată se îndepărtară agale şi dispărură din vedere. Vaskalia sforăia pe salteaua ei unsuroasă. Focul de lemne ardea trosnind în mijlocul podelei, răsucindu-se într-un fuior de fum ca o spirală, spre tubul îngust al coşului şi în lături răspândin-du-se în aer.

Simlin încercă să dea la o parte perdeaua, dar se înţepeni în mâna sa la fel ca o pânză de păianjen, aşa că o îndepărtă cu putere spre peretele de lemn.

„Steluţe galbene şi flori pictate pe un butoi strălucitor pe roţi. Ai putea să dormi în interiorul acelui butoi. Brutarul şi Peter Autobuz... aşaa, dar unde este băiatul orb?"

Simlin se îndreptă cu paşi iuţi spre poliţă, se ridică la nivelul ei şi cotrobăi printre păpuşile de înfipt ace, după globul magic, globul de sticlă. Îşi apropie faţa de el. Ori de câte ori îl vedea pe băiatul orb în interior era acolo şi o altă creatură cu el. Una care avea oasele umerilor tot atât de mari ca lamele de topor. Alta se mişca precum o formă de lună albastră întunecată. Astăzi nu era nimic.

Hăiatul orb trebuie să fie acasă cu certăreţul de frate-său ori poate la orfelinat cu femeia aceea frumoasă şi *biscuiţii...* Simlin îşi linse buzele cu o limbă ascuţită. Îşi frecă stomacul. Se îngrăşase arătând ca un bol în partea din faţă, din cauză că mumă-sa îl tot îndopase. Îi ţinea maxilarul cu forţa şi îi turna tocana, asemenea unui râu cleios, drept în gâtlej.

— Te îngraş, tocmai pentru a fi gata pentru festivalul de vară, Simlin, în aşa fel ca tu să fii pregătit să porţi mantia de şaman, spuse ea cu vanitate.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă.

Cine ar putea să fie? Era oare cineva de la butoiul strălucitor pe roţi?

Pauză. Poc, poc, poc, poc. Mai tare.

Simlin strecură globul magic în pantoful scâlciat al mamei sale. Se holbă spre uşă. Ceva se prelingea pe sub uşă, pe podeaua pământie. Se lăţi într-o mică băltoacă. Simlin adulmecă. *Sânge.*

3
LUKA ÎŞI DEZVĂLUIE SECRETUL

Calul de munte tropăia de-a lungul drumului. Dimitri cânta din răsputeri, iar Luka se simţea mândru de a fi împreună cu bravul Purtător de Cuvânt şi fremăta de speranţă.

Poate că mama sa *era* în oraş. Dimitri ar fi putut-o observa grăbindu-se în josul străzii.

Dar, cum orele trecuseră pe nesimţite şi roţile căruţei cu coviltir huruiau, spiritul lui Luka se retrase încetişor. Cântecul lui Dimitri se stinse. Peter sforăia atingându-şi cu zgomot dinţii cu limba.

Luka îşi aminti ceea ce văzuse prin ochii rândunicii: castelul roşu ca sângele şi liderii cu capetele rase. Ceasul de miazănoapte unde timpul fusese oprit, bântuit pe vecie de plânsetul femeii, omul care ţintea cu arma, copiii înfricoşaţi, lihniţi de foame şi Moartea cu glugă şi coasă.

Luka oftă. Simţi mirosul frunzelor şi sevei rămurelelor tăiate, şi auzi vântul foşnind în copaci. Se grăbeau acum de-a lungul drumului din pădure, iar umbrele erau reci şi pline de ură.

Luka ascultă cu atenţie. Oare să fi fost bătaia vântului? Să fi fost vulturul care-l atacase în Prăpăstiile Lumbului şi-l urmărise atunci când era întrupat în rândunică?

Peter se trezi şi trase un vânt.

— S-ar putea să fie bandiţi înapoia acelor copaci, murmura el.

— Încetează să te vaiţi şi să mormăi atât, omule, îl repezi Dimitri.

— Cum ţi-e vrerea, brutarule. Eu am plecat. Peter intră de-a berbeleacul în coviltir. Dimitri spuse:

— Nu-ţi fie teamă, acest cal se va mişca iute ca fulgerul dacă vrem noi asta. Îşi bătu apoi, cu gentileţe, ceva pe partea dreaptă. Şi mi-am adus arma cu mine.

Luka însă percepu un tremur de frică în vocea sa.

Calul se opri şi necheză cu teamă. Peter ieşi târâş din coviltir, urlând cu mânie:

— Mişcă, mârţoagă, *mănca-te-ar lupii!* Unde e un băţ?

— Nu-l lovi, ţipă Luka, sărind din căruţă jos în drum. Bâjbâi până la gâtul încordat al calului asudat şi îşi plimbă mâna prin coama lui neregulată.

— Eşti în siguranţă cu noi, Jir, şopti el.

Luând între palme nasul catifelat, suflă în nările calului. Acesta se calmă. Luka apucă strâns cureaua căpăstrului apoi se puseră din nou în mişcare.

— *Ăsta-i* felul în care trebuie să te porţi cu un cal, spuse Dimitri.

Apucă mâinile lui Luka şi-l trase înapoi pe banchetă. Luka ascultă tropăitul vioi al copitelor calului şi se întrebă cum ar fi să fii cal. Visă cu ochii deschişi că aleargă tropăind din copite, cu coama şi coada în bătaia vântului. Simţi un fior de energie străbătându-i trupul. Mergeau la oraş pentru a pune lucrurile la punct pentru toată lumea. Se gândi la Imo, Eva şi la orfani, şi la micul Stefan în pătuţul său, dar cel mai mult se gândi la răutăciosul Aidan. Aidan iubea povestirile lui Luka, dar numai pentru că-l făceau pentru un timp să uite de propria durere.

Se gândi la casa sa de la brutărie şi zâmbi.

— Dimitri, totul va fi bine la castel, strigă el. Tu nu eşti numai brutarul nostru. Tu eşti purtătorul nostru de cuvânt! Tu eşti eroul nostru, de asemenea!

Când Luka începu să simtă gustul prafului pe limbă, ştiu că erau aproape de oraş.

— Este un deşert de cratere de bombe şi moloz, spuse Dimitri. Iată scheletul unui bloc de apartamente încă în picioare asemenea unei cutii de ouă goale. Nu e nici ţipenie de om împrejur.

— Asta pentru că sunt cu toţii morţi, se văicări Peter.

— Nu, nu sunt morţi, spuse Luka. Oamenii sunt înăuntru. Spre seară, soldaţii trag cu armele lor spre crenelurile castelului şi fiecare intră în casa lui.

— De unde ştii tu, ciudatule? întrebă Peter cu suspiciune. Luka nu îi răspunse.

— Eu am plecat din nou înăuntru în casa *mea,* spuse Peter şi Luka îl auzi târându-se înapoi în coviltir.

Dimitri spuse:

— Are dreptate, Luka. De unde ştii *tu?* Tu nu ai mai fost în oraş. Când te scufunzi în acele somnuri adânci ce se întâmplă *de fapt?*

— Îmi transfer mintea în trupul altor creaturi, spuse Luka. Cu cât exersez mai mult, cu atât reuşesc mai bine. Sunt puternic şi pot să văd. Alerg de-a lungul poalelor munţilor cu Pisica Norilor. Zbor către oraş întrupat în rândunică. Am văzut astfel castelul roşu-sângeriu.

Luka se aşteptă ca Dimitri să râdă de el cu neîncredere. În loc de asta, el spuse:

— Auzisem vechi povestiri despre spirite întrupate. Nu am crezut niciodată că voi întâlni unul. Chiar crezi că tu eşti un şaman?

— *Ştiu* că sunt. Nu-i pot spune lui Jez pentru că nu m-ar înţelege şi ar fi îngrijorat din cauza mea. Te rog, păstrează nccretul, Dimitri!

— Nu-i voi spune, Luka, dar mulţumesc că mi-ai spus mie. Dimitri îi strânse mâna lui Luka, dar simţi totodată

cum i se cuibăreşte frica în minte. Acum, în sfârşit, înţelegea de ce Vuskalia îl dorea pe Luka.

— Mai bine am face un popas aici pentru noapte, spuse el, strunind calul.

Luka sesiză din nou acel tremur de frică în vocea sa.

— Ce se va întâmpla cu calul în timp ce noi vom dormi?

— Îl vom priponi în aşa fel să poată ajunge la fân şi la apă.

— Calul nu va mai fi acolo în zori, avertiză Peter, încercând să iasă înapoi pe banchetă. Va fi în oala cu tocană a cuiva, iar părul lui îndesat într-o saltea.

— Dar mai taci odată, domnule Gură-Spartă! strigă Dimitri.

Nimeni nu se odihni bine în acea noapte.

4
CEASUL DIN TURN

În dimineaţa următoare, ajunseră în oraş. Luka simţea că acesta se închide în jurul lor. Nu se auzea nici un cântec de păsărele, iar o rafală de armă automată îl făcu să tresară.

— Hei, ţăranilor din căruţa ţigănească, spuse batjocoritor o voce. Unde crezi că mergi, grăsane?

Luka îl simţi pe Dimitri lângă el întins ca o coardă şi pe Peter de cealaltă parte tremurând ca un jeleu. Crezu că aude acel cuvânt: *Idiot.* Oare îl urmaseră şoaptele şi aici?

Vocea încetă.

— Vagabonzi, spuse Dimitri. Au plecat, cred, dar Luka încă simţea că îi priveşte cineva.

Jez avea dreptate. Oraşul *era* un loc periculos.

— Priveşte castelul, strigă Peter. Într-adevăr este la fel de roşu ca sângele.

— Este locul unde îşi ţin prizonierii, spuse Luka.

— Ce prizonieri? Eu nu vreau să-i eliberez.

— Dar mai taci din gură, Peter, spuse Dimitri. Acum, noi trebuie doar să simţim pulsul locului.

— Deja *am simţit* pulsul locului, brutarule, şi nu prea-mi place, mormăi Peter. Eu o să-mi caut câteva piese pentru autobuz şi am plecat acasă repede.

— Nu vii cu noi la castel? întrebă Luka.

— *Nu.* Vezi toate acele figurine înţepenite în jurul Ceasului din Turn? Nu este o petrecere. Este Doamna Moarte cu coasa sa ascuţită şi Doamna Foame, şi Doamna Nebunie bătându-şi copii. Se spune că în fiecare noapte acele statui alunecă în josul turnului şi

aleargă în jurul oraşului prinzând oameni pe care îi iau cu ei. Nu vreau să fiu de faţă când se întâmplă astfel de lucruri.

— Dacă te-ar lua, nu am mai asculta acum văicăreala ta, îl repezi Dimitri. Am ajuns la parcul de maşini.

Pe măsură ce se apropiau, Luka simţi mirosul petrolului. Auzi paşi care se apropiau cu precauţie de căruţa lor.

— Bună dimineaţa, spuse Dimitri. Vreau să cumpăr o furgonetă.

Luka auzi replica morocănoasă a omului de la garaj:

— Iată, asta este.

— Oh, dar aveţi doar una?

— Dar suntem în vreme de război, omule de la ţară, sau nu ai observat?

— Încearcă-o, Dimitri, şopti Luka, apucându-l de braţ în timp ce coborau de pe bancheta căruţei.

— Vreau să fac un drum de probă, te rog, spuse Dimitri. Luka auzi clinchetul cheilor, apoi omul spuse:

— Nu a mai fost condusă de luni de zile. S-ar putea să nu pornească.

Luka îl auzi încercând să potrivească o cheie şi înjurături când aceasta nu se potrivea. Omul încercă o legătură întreagă de chei. În cele din urmă, auzi o cheie întorcându-se şi o uşă deschizându-se. După trei încercări nereuşite, motorul bolborosi şi reveni la viaţă. Cotrobăiră şi se căţărară peste tot împrejurul maşinii. Luka se înghesui şi apăsă arcurile cu un băţ.

— Este perfectă, spuse Dimitri. Aici în spate este loc pentru tăvile de pâine şi pot să pun perne peste scaunele astea ca nişte găleţi vechi.

— Dar îi va plăcea culoarea lui Katrin? întrebă Luka în timp ce se căţărau în camionetă.

— Da, este albă, spuse Dimitri. Albă cu portocaliu.

— Partea portocalie este ruginită, zise batjocuritor Peter. Aşteaptă-mă să caut şi eu componente pentru autobuzul meu.

Luka îl auzi cotrobăind primprejur. În cele din urmă, Peter găsi ceea ce căuta şi mormăi:

— Iată! Autobuzul meu va fi ca nou. Eu m-am cărat de aici, plec înapoi în sat.

— Ia aminte să ai mare grijă de cal şi de căruţă, îl avertiză Dimitri.

Luka ascultă copitele calului tropăind în timp ce se îndepărta spre ieşirea din oraş. Îşi închipui căruţa ţigănească sosind în satul său şi simţi că i se face dor de casă.

Când nu mai auzi tropăitul copitelor, îl apucă pe Dimitri de braţ, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Acum, hai să mergem să-i cumpărăm unelte lui Jez. Plecară lăsând furgoneta pentru a o lua mai târziu.

— Aceste magherniţe par să colcăie de şobolani, spuse Dimitri. La fiecare colţ se află cerşetori, iar canalizările put.

Luka sări într-o parte când o mână ca o gheară îl apucă de picior şi o voce se tângui:

— Ce ai pentru mine, micuţule?

— Ţine aici, colega, răspunse Dimitri, ia o bucată de pâine. Hei, nu e nevoie să-mi strângi mâna.

Luka îl auzi pe cerşetor înfingându-ţi dinţii în bucata de pâine.

— Hai, Luka, spuse Dimitri cu asprime, iar câteva minute mai târziu, adăugă: Ăsta-i locul pe care-l căutam.

Deschise o uşă şi se auzi un clopoţel. Luka simţi miros de lemn proaspăt, ulei şi lac. Percepu şi prezenţa oamenilor. O voce spuse:

— Ce doriţi?

— Bună dimineaţa. Ce frumuseţe de magazin! zise Dimitri. Aş dori să cumpăr nişte unelte, vă rog.

— Ce fel de unelte?

— Pentru sculptat lemnul şi piatra, interveni Luka.

— Aveţi noroc. Avem un mic stoc de unelte care a supravieţuit războiului, spuse proprietarul magazinului căutând în spatele unui raft.

Luka îşi croia drum prin magazin atingând pensule şi tuburi de vopsea, creioane şi cuţite, dălţi, pile şi ciocane.

— Ce sunt acestea, vă rog? întrebă el. Păreau moi şi un pic uleioase.

— Sunt creioane colorate. Diferite culori, cu nuanţe foarte subtile şi delicate, spuse proprietarul magazinului.

— Putem să luăm câteva pentru Imogen, Dimitri? Şi nişte cerneală pentru desenele ei?

— Sunt pe lista mea, răspunse Dimitri şi Luka îşi închipui zâmbetul de pe faţa lui.

În timp ce vânzătorul împacheta uneltele, creioanele şi vopselele în hârtie maronie, legând pachetele cu sfoară, Luka simţi conştient că era privit de cineva. Atinse mâna lui Dimitri. Acesta se întoarse. În spatele magazinului, în spatele casei de marcat, străluceau două feţe. Dimitri văzu un bărbat şi o femeie. Aveau pielea arsă de vânt, pometţii netezi precum platourile pietroase, iar ochii negri, ovali, în formă de prună, erau aţintiţi plini de uimire asupra lui Luka.

Omul vorbea în şoaptă cu stăpânul magazinului care apoi îi spuse lui Dimitri:

— I-am luat la mine pe aceşti doi refugiaţi pentru câteva nopţi. Doresc să ştie cine este băiatul şi de unde vine. Întreabă dacă băiatul cântă la tobă. Pare o întrebare stranie.

Luka zâmbi şi întinse mâna.

Bărbatul păşi înainte, trecu de casa de marcat şi-i luă mâna, apoi femeia îl urmă. Era însărcinată. Omul îi luă mâna lui Luka şi o atinse de burta ei.

— Este minunată, spuse Luka, ştiind că acolo înăuntru era un bebeluş strâns ghemuit precum un melc. Ea va avea o mamă şi un tată, exact cum am avut şi eu. Numele meu este Luka şi sunt dintr-un sat din nord, aproape de munţi.

Vocea omului era slabă, iar accentul diferit, aşa că Luka trebui să se concentreze să asculte.

— Eu sunt Sith, iar ea este Ribi, soţia mea. Noi te *cunoaştem.* Ia aminte la sfatul nostru, Luka! Trebuie să fii foarte atent oriunde ai merge.

— Cum se face de îl cunoaşteţi pe Luka? El nu a mai fost plecat de acasă până acum.

— Noi îl recunoaştem, spuse Sith. Noi ştim ce fel de fiinţă este el.

Luka roşi la cuvintele lor.

Dimitri clipi cu nedumerire. Cum puteau aceşti străini să ştie cine era el, în timp ce prietenii şi familia nu ştiau nimic? Dimitri nu voia ca Luka să fie socotit altfel decât ceilalţi. Deşi simţea că se putea încrede în acest om deoarece Luka îi arăta.

— De unde eşti, Sith? întrebă Dimitri.

— Din cealaltă parte a munţilor. Trebuie să plecăm. Mantia şamanului a aruncat o umbră prea neagră asupra satului nostru. Este o mantie pentru cei care caută spirite rele. Eu sunt un muzicant, dar acum nu sunt lăsat să cânt în propriul sat.

— Un şaman nu ar trebui să arunce o umbră ca aceasta, cugetă Luka cu glas tare.

„Poveştile lui Luka ar putea fi adevărate la urma urmei, gândi Dimitri. Va trebui să-l protejez."

— Şi eu sunt muzicant de asemenea, spuse cu voce tare Dimitri. Vino şi cântă în satul nostru, Sith! Vei fi bine-venit acolo.

— Am trecut prin satul vostru, pe la mijlocul iernii, spuse Sith.

— Atunci, te rog, treci din nou.

— Poftim, spuse vânzătorul aşezând pachetele în faţa lui Dimitri. Acum partea mai puţin plăcută.

Scoase limba concentrându-se în timp ce scria preţurile pe coletele învelite în hârtie.

Dimitri scotoci în buzunare după ochelari, apoi şi-i aşeză pe nas. Verifică şirurile de cifre.

— Drace, uitasem cât de scumpe pot fi cumpărăturile.

Îşi luă puşculiţa din interiorul cămăşii şi aşeză monedele în fişicuri strălucitoare. Apoi mulţumi vânzătorului.

— Deocamdată la revedere, Luka şi Dimitri, spuse Sith.

— La revedere, Sith... Ribi, răspunse Luka. Veniţi să ne vizitaţi în satul nostru.

— Şi adu-ţi şi instrumentele, spuse Dimitri. Vom cânta o muzică pe cinste. Luka, ţine-te de haina mea. Cu pachetele astea nu mai am nici o mână liberă.

Luka înşfacă colţul hainei şi sări alături de Dimitri gândindu-se cât de mult se vor bucura Imogen şi Jez de cadourile lor.

Dar ziua lui de vis fu stricată de hârşâitul şi cadenţa bocancilor militari care se îndreptau direct spre ei. O voce repezită dădu un ordin. Bocancii amuţiră, trosc! Luka auzi respiraţia omului din patrulă şi simţi cu nelinişte miros de transpiraţie şi praf de puşcă. Erau lângă el... chiar lângă el.

— Dimitri? Dimitri! urlă el în timp ce nişte degete îi pătrundeau adânc în braţ.

— Luaţi-vă mâinile de pe noi, urlă Dimitri.

Luka fu măturat într-o parte de bocancii în marş. Auzi în spatele său lovituri şi pumni, şi pe Dimitri strigând de durere. Luka se zbătu ca un peşte în cârlig. Se simţi revoltat şi încercă să strige, dar în loc de aceasta lacrimile îi brăzdară faţa.

Nu avea nici un rost să te lupţi. Luka se lăsă condus cu dificultate. Bănuia unde vor fi duşi, dar nu ştia de ce.

5
GHIRLANDE DE GLOANŢE

Luka auzi bocancii tropăind de-a lungul podului mobil al castelului. Auzi din nou acel plânset nesfârşit care venea de dedesubt din celulele întunecate. Bocancii se opriră. Picioarele lui Luka atinseră pământul. Cu zdrăngănit de lanţuri şi o pală iute de aer, podul mobil se ridica în spatele lor. O uşă se deschise cu violenţă. Luka fu săltat şi cărat cu picioarele atârnate şi cu mâinile rănite. Bocancii merseră mai departe pe o scară de piatră rece, printr-o altă uşă, într-o cameră cu ecou, de-a lungul scândurilor duşumelei care se arcuiau sub greutatea lor. Se opriră din nou.

Camera era fierbinte. Luka strănută. Putea distinge miros de tutun, usturoi, cai, praf de puşcă, piei de capră şi transpiraţie. Auzi oameni mutându-se de pe un picior pe altul, auzi zgomotul unei arme aruncate pe o masă şi hârşâitul unui cuţit lung scos din teacă. Ăştia trebuie să fie comandanţii militari care luptaseră pe pământul lui de-a lungul celor patru ani. Acum ei se aflau într-un armistiţiu dificil sub ocupaţie străină.

— D-Dimitri, murmură Luka.

— Sunt aici, Luka, şopti Dimitri.

Pachetele încă atârnau pe degetele sale agăţate în nodurile făcute de patronul magazinului, dar cineva le răsucise şi mai mult. Îl durea. Dimitri îşi înălţă capul şi privi cu teamă împrejur. Văzu încrâncenare, feţe neîncrezătoare şi ghirlande de gloanţe purtate ca şi cum ar fi fost flori.

Un om înalt păşi în cameră. Soldaţii îşi loviră tocurile arătându-şi respectul. Ofiţerii se mişcau şi murmurau precum viespile. Nou-venitul purta o uniformă de culoarea pădurii cu epoleţi aurii pe umerii săi largi. Păşi spre scaunul din capul mesei, se adânci în el şi îşi urcă picioarele pe masă. Pingelele cizmelor sale de culoare castanie erau atât de curate, încât Dimitri gândi că ar putea frământa pe ele aluatul pentru pâine.

La umărul său se opri un omuleţ cu faţă roz cu o pălărie neagră. Omul cu faţa roz se întoarse spre Dimitri şi spuse:

— Domnul General doreşte să ştie cine sunteţi.

Dimitri trase adânc aer în piept şi încercă să-şi controleze tremurul corpului.

— D-Dimitri Founari. Brutar. Eu sunt Purtătorul de Cuvânt al satului meu.

Omul traduse pentru General care îşi azvârli capul pe spate şi râse răsunător, arătându-şi dinţii strălucitori. Îşi scoase şapca cu emblemă aurie şi o puse pe masă. Capul său ras strălucea, iar Dimitri se gândi la oasele peştilor de mare de pe plajă.

— Domnul General spune că şi el este, de asemenea, un om care vorbeşte[9]. Noi toţi suntem oameni care vorbim. Sau suntem oare femei care vorbesc? Toate femeile vorbesc foarte mult, nu-i aşa?

— Nu, Katrin cea înaltă nu vorbeşte mult, şopti Luka. Cine-i cel care vorbeşte?

— O acadea roz într-o pălărie, spuse Dimitri, dar nu îndeajuns de încet.

— Sunt Căpitan Lazslo, făcu cunoscut acadeaua. Interpretul. De asemenea, lucrez la informaţii. Ce faci

---

[9] Joc de cuvinte: în limba engleză „talking man" înseamnă şi „omul care vorbeşte", dar şi „purtător de cuvânt", în funcţie de context.

cu băiatul ăsta, bucătarule gras? El nu poate fi copilul tău deoarece nu îţi seamănă. Eşti cumva traficant de copii? L-ai răpit pe băiat pentru a-l vinde pe piaţa neagră?

— Nu, urlă Dimitri. El a venit cu mine pentru a vă cere ajutorul. Satul nostru este în ruină după toate luptele care au avut loc. De atâtea ori nu am avut *nici* apă potabilă, *nici* electricitate, *nici* aprovizionare cu medicamente. Totul a fost dărâmat de război. Totul trebuie reparat. Sunt copii orfani de la distanţă de kilometri întregi de sat.

— Unul dintre ei nu are picioare, altul este surd, iar câţiva nu pot vorbi şi nici nu se pot juca, se plânse Luka.

— Domnul General vrea să ştie de ce ai adus la oraş un copil orb, Brutarule Vorbitor.

— Iar eu aş vrea să ştiu de ce voi ţineţi oameni închişi în celule, ripostă Luka.

— Chiar vrei cu adevărat?

Acesta fusese Generalul. Vocea sa era profundă, ca un motor care porneşte, iar Dimitri se dumiri că acesta nu avea nevoie de vreun interpret.

Faţa Generalului era albă de furie.

— Fii atent băiatule, urlă el. Aceasta este o discuţie care încalcă regulamentele. Acest pământ este ca un butoi de pulbere aşteptând o scânteie.

— *Ştiu* că acolo sunt prizonieri, urlă Luka. I-am auzit plângând. Şi mai ştiu că fiecare dintre ei este îngrozit de figurinele blocate în faţa Ceasului din Turn. De ce nu le reparaţi? Fratele meu ar putea să le repare. Toată lumea s-ar simţi mai bine.

— Băiatul e mic, îi imploră Dimitri. A suferit în războiul ăsta. *Toţi* am suferit.

— Continuă, Purtătorule de Cuvânt, în costumul tău de Al Capone, hai spune-ne totul despre asta, adăugă cu sarcasm Căpitanul Lazslo.

Luka îşi lăsă capul în jos în faţa râsului batjocoritor. *Fanfaroni,* gândi el. Dimitri îşi puse mâinile la spate şi încercă să stea drept şi mândru aşa cum Katrin cea înaltă îi arătase, trăgându-şi umerii înapoi şi scoţându-şi pieptul înainte. Deschise gura, dar frica îi gâtui cuvintele.

Aşa că Luka spuse:

— Orfelinatul este o epavă. Va cădea peste noi. Trebuie să construim unul nou. Ne trebuie jucării. Şi o rochie pentru Ellie, un scaun cu rotile pentru Aidan cel-care-trebuie-să-fie-cărat-peste-tot şi o mulţime de cărţi deoarece el este aşa de plictisit încât devine răutăcios. Maria are nevoie de un aparat care să o ajute să audă, toată lumea cu excepţia lui Aidan, are nevoie de încălţăminte. Şi mai avem nevoie de un pat *adevărat* pentru Eva ca să nu mai fie nevoită să doarmă pe duşumea.

Văzând curajul lui Luka, Dimitri îşi aminti care era menirea lui acolo şi uită umilinţa suferită.

— Daţi-ne cărămizile de care avem nevoie să ne clădim vieţile, ceru el. Daţi-ne malaxoare de ciment şi oameni care pot munci cu adevărat. Daţi copiilor mâncare adevărată, pături, paturi şi haine de care să nu le fie ruşine să le îmbrace dimineaţa.

Luka spuse:

— Fratele meu este gata să sculpteze lucruri şi să le vândă pentru a face bani. Şi, uitaţi-vă la asta. Se căută sub cămaşă şi scoase întinzând pe masă o bucată de hârtie, pe care o netezi cu dragoste, spunând: De ce nu cumpăraţi această pictură? Este a lui Imogen, fata care

are grijă de noi. Ea spune că sunt munţii. Şi o va vinde. Pariez că e bună.

— Mmmm... e bună, recunoscu Generalul. De fapt, este excelentă. Cred că pot să aranjez pentru ca mai multe asemenea pasteluri să fie colectate şi vândute. Pictează această Imogen păsări şi flori?

— Sunt sigur că ar putea.

— Pictează şi animale?

Fusese cea mai amabilă, dar falsă voce a Căpitanului Lazslo. Asta îl făcu pe Luka să se gândească la răceala cuburilor de gheaţă.

— Am auzit zvonuri despre leoparzi albi care se ascund sus în munţi.

— O, nu, spuse Dimitri cu repeziciune. Ei au fost vânaţi în totalitate şi ucişi cu mult timp în urmă de către vânzătorii de blănuri.

Privi într-o parte încât ceilalţi nu-i putură vedea minciuna din ochi. Pisica Norilor trebuia să rămână un secret, altfel ar putea fi ucisă pentru blana ei.

— Hmmm... un băiat şi un brutar... Voi vă comportaţi ca nişte conspiratori. Spune-mi, copile, dacă tu eşti orb, cum de ştii de figurile Ceasului din Turn?

Luka ridică din umeri.

— Toată lumea a auzit de acestea. Dar *dumneavoastră* nu aţi auzit despre satul nostru. De ce nu veniţi să vedeţi cum arată? Veniţi la festivalul nostru de vară! Dumneavoastră nu ştiţi nimic stând înţepenit aici la castel.

— Fii atent cum vorbeşti, şuşoti Dimitri.

Dar Luka îl ignoră şi strigă:

— Eu nu vă pot vedea, domnule general, dar toţi ceilalţi pot să vă vadă. Vreţi ca ei să creadă că sunteţi lipsit de inimă?

În tăcerea ca de gheaţă care urmă, Dimitri închise ochii şi aşteptă să fie aruncat afară şi închis într-o celulă umedă, plină de şobolani.

— Încerc să fiu corect, Luka, zise Generalul. Tu eşti cam obraznic şi liber la gură, dar îţi admir curajul. Aş putea să accept oferta şi să trimit nişte oameni în satul tău să vă ajute. Găsiţi teren şi construiţi o casă pentru copii. Brutarule, vei avea cărămizile şi malaxoarele cerute. Cine ştie... poate o să vin şi la festivalul vostru de vară, în cele din urmă. Iată, Generalul strânse degetele lui Luka în jurul câtorva bancnote, spunând: Ia astea să plăteşti această acuarelă. Dar fiţi atenţi, brutarule şi tu copile orb! Vom fi cu ochii pe voi.

Dimitri şi Luka fură escortaţi înapoi peste podul mobil, către oraş. Dimitri era sigur că fuseseră urmăriţi, dar îndată ce întâlnirea cu Generalul se sfârşi, Luka nu se mai putu gândi decât la următoarea lui transformare. Aceasta urma să se petreacă foarte curând.

6
ÎN GLOBUL MAGIC

Simlin stând ghemuit în colţul casei cu cinci pereţi, privind pata de sânge strecurându-se pe sub uşă şi împrăştiindu-se pe podeaua pământie.

Mama se cutremura cu un sforăit de porc sălbatic. Apoi se ridică în picioare.

— Draga mea păsărică, se boci ea, ce *te-a rănit* aşa de rău? Capul pleşuv şi ciolănos a lui Sfarmă-Oase strălucea albicios, dar penele din barba sa erau încleiate de sânge. Un ochi era închis şi acoperit de o pieliţă prăfuită. Încercă să-şi întindă o aripă. Simlin văzu că penele de zbor îi fuseseră smulse de pe corp.

Sfarmă-Oase se mişcă el însuşi în faţă către foc, târâş-grăpiş. Alunecă pe podea şi îşi întoarse capul. Cu singurul ochi valid se holba la Simlin.

— Cred că ţi-ai ales greşit pasărea cu care să te lupţi. Eşti lihnit, nu-i aşa? Ce să-ţi dăm?

Mama îşi lovi brăţările de cupru şi scormoni în foc până când acesta se înteţi în pâlpâiri verzi-gălbui.

— Dă-i tocana mea, spuse Simlin.

Ea se supuse. „Bun".

Simlin stătea în colţul său cu braţele lungi încolăcite în jurul genunchilor şi cugetă în timp ce Vaskalia pregătea leacuri pentru Sfarmă-Oase. Flori albe frumoase de chimen... coada şoricelului... şi măcriş

negru. Şi un suc foarte special. Limba îi ieşi printre dinţi în timp ce se concentra asupra castronului şi baghetei fermecate mărunţind amestecul urât mirositor.

— Măcar ai omorât acel păsăroi nesuferit, dragul meu? şopti ea.

Simlin ar fi vrut să se uite în globul de sticlă să vadă ce se întâmplase. Îl şterpeli din pantoful Vaskaliei unde îl pitise. Globul magic îi răspunse destul de repede acum. Era prietenul lui secret. Îşi aduse faţa aproape de el. Bila mirosea ca pantofii Vaskaliei, ba mai degrabă cu un vechi cuib de şoarece.

Şi mai era ceva acolo înăuntru. O vieţuitoare tărcată de culoare castanie şi albă. Făcea zgomote mari. Simlin lovi globul cu blândeţe şi îl duse la ureche. Auzi un nechezat strident, apoi mai încet, ca atunci când cineva ciupeşte coarda unui instrument. Era calul munţilor pe care el îl văzuse trăgând strălucitorul butoi pe roţi.

— Unde eşti, copil idiot? şopti el.

— Copilul idiot este chiar aici, în faţa *mea!* scrâşni Vaskalia, smuncindu-i din mâini globul de ghicit. O-ia-ii-io-ia. E întotdeauna gol când mă uit *eu* în el.

Simlin strigă:

— Pleacă! Ai speriat calul şi strici vraja.

Îl lovi în cap, poc, trosc, cu o durere ce-l străfulgeră şi Simlin se temu că spărsese globul magic. Stătu nemişcat la podea cu o durere năucitoare în cap, dar bucurându-se că Mama nu putuse să vadă băiatul din globul de sticlă zărit de el.

Făcuse ca această putere să-i aparţină lui şi numai lui.

7
ÎNTUNERICUL DIN PĂDURE

Motorul hârâi. Furgoneta se mişcă puţin, apoi înţepeni.

— Ca o broască ce tuşeşte, spuse Luka. Calul şi căruţa erau mai bune, Dimitri.

— Atât maşina, cât şi eu suntem lipsiţi de practică, spuse Dimitri, cu o voce afectată: Ah, tare aş vrea să plec din oraşul ăsta! Pare lipsit de viaţă.

Luka rămase tăcut. Ştia că erau priviţi tot timpul. Furgoneta se cutremură, făcu un salt, încât Luka avu impresia că o să-i iasă capul prin tavan. După câţiva kilometri, furgoneta mergea mai bine, dar Luka ar fî putut să spună oricui că se întâmplase ceva rău când o cotiseră către drumul spre nord, acolo unde se hurducaseră peste gropile din drum la venire.

— Este cineva aşezat pe coama dealului, zise Dimitri. E Peter.

— Ce-o fi făcut cu Jir şi cu căruţa? întrebă Luka.

— Habar n-am. Nu-i văd pe nicăieri, spuse Dimitri supărat, ieşind şi trântind portiera maşinii.

Luka bâjbâi după mânerul portierei şi ieşi după el. Dimitri urlă:

— Ce-ai făcut cu căruţa şi calul, Peter?

— Acel cal, brutarule, şi-a pus căruţaşul la pământ şi a fugit în pădure, spuse Peter. Eu cred că acele umbre de dedesubt au ieşit la iveală şi l-au înfricoşat. A trebuit să sar din mers şi să mă izbesc de pământ, bum! Ce părere ai despre asta şi ce ai de gând să faci, brutarule?

— Uită că ai făcut bum. Ce ai *tu* de zis despre minunata mea căruţă ţigănească şi despre calul lui Katrin? Îi aparţinuse soţului ei, Karl. Cum ar putea ea vreodată să mă ierte?

Luka nu ştiuse despre Katrin cea înaltă că *avusese* un soţ. El întotdeauna se gândise la Dimitri şi Katrin ca fiind împreună.

— Stai aici şi nu te mişca, Peter! ordonă Dimitri. Ai grijă de furgonetă în timp ce eu plec în căutarea bietului cal.

— Ce facem cu băiatul? Lasă-l în grija mea.

— Să-l las pe Luka cu tine când tu nu ai fost în stare să ai grijă de un cal? Cred că glumeşti. Dimitri îi înşfacă mâna lui Luka atât de rău, că îl duru. Să mergem! Vom merge după şanţurile lăsate de roţi şi urmele copitelor.

Părăsiră arşiţa de afară pentru umbra pădurii ca şi cum ar fi plonjat într-un bazin cu apă rece. Picioarele lui Luka se afundară într-un strat trosnitor format din ace de pin. Aerul era dulceag, cu miros de răşină. Îl făcea să viseze şi să-şi simtă capul uşor. Auzi chiţăieli, triluri şi zgomotul înfundat al picioarelor şi ceva mare iţindu-se printre copacii din faţă.

— Sunt cumva urşi în această pădure, Dimitri?

— Da. Şi căprioare. Şi porci sălbatici, şi lupi.

Luka se feri de crengile care se arcuiau peste tot ca şi cum pădurea voia să se închidă deasupra lor şi să-i ascundă departe în interiorul ei. Dimitri spuse:

— Războiul se simte şi aici de parcă ar fi prins în întunericul dintre copaci. Dar nu mai văd nici o urmă acum. Mi-e teamă că ne-am rătăcit...

— Hai să-l strigăm, spuse Luka. Jir! *Jir!*

— Calule, calule, calule, ţipă în gura mare Dimitri.

Dar acesta nu apăru. Picioarele lui Luka deveniră grele ca şi cum spiritul lui ar fi coborât în ele. Spuse:

— Eu nu pot să merg mai departe, Dimitri.

Cărarea era blocată cu bolovani. Pământul îi aruncase la suprafaţă. Se aflau şi cranii printre aceştia. Era ca o ascunzătoare. Şi ca o fortăreaţă secretă.

Luka tremura.

— Cred că aici s-a petrecut ceva îngrozitor.

O mică potecă ducea dincolo de fortăreaţa de piatră şi Dimitri văzu o grămadă de pământ. Morminte. Iarba începuse deja să crească peste ele.

— Luka, ascultă-mă...

— Nu trebuie să spui nimic, şopti Luka.

În mintea sa, el auzea focuri de armă şi strigăte de durere. Îşi înclină capul în acel loc atât de trist.

Un zgomot înspăimântător sparse tăcerea ca şi cum un demon urla din rărunchi trăgând ceva gigantic după el şi rupând ramurile copacilor.

— Ce este asta? se sufocă Luka.

— Nu ştiu... spuse Dimitri.

Jir venea în galop peste copaci direct spre ei, trăgând căruţa şi fornăind bucuros că nu mai era singur în acele locuri, în sfârşit.

— Unde ai *fost?* strigă Dimitri, supărat şi încântat în acelaşi timp. O să-i spun lui Katrin ce cal rău eşti.

Luka alergă înainte, respirând mirosul cald al calului şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului său încins. Calul se întoarse şi se îndepărtă cu căruţa rulând agale după el.

Dimitri putu cu greutate să se mai uite la mormintele săpate în pământ. Unele dintre ele erau marcate cu cruci de lemn.

— La ce te uiţi? spuse Luka.

— Sunt nume. Acum ştiu de ce calul a alergat înapoi, aici. Îşi căuta stăpânul.

— Soţul lui Katrin? şopti Luka.

— Da, Karl. Acesta este mormântul lui.

Dimitri se înfioră gândindu-se la durerea lui Katrin.

— Va trebui să-i spui, zise Luka.

— Presupun că da.

— Poţi să recunoşti vreunul din celelalte nume, Dimitri?

Luka nu îndrăzni să-1 întrebe ceea ce era cu adevărat în mintea sa: „Este şi tatăl meu acolo? Este Gabriel unul din numele scrijelite pe crucile de lemn?"

— Nu. Dar este aşa o risipă de vieţi, spuse Dimitri. Lacrimi îi curseră în jos pe obraji. Se chinui să plângă fără zgomot, fără sughiţuri şi smiorcăieli, dar Luka ştia.

Calul scormoni pământul cu copita şi necheză, dornic de a fi departe de acel loc.

— Acum, putem pleca, te rog? întrebă Luka.

— Da, răspunse Dimitri. Hai să mergem acasă.

Se îndepărtară împleticindu-se prin pădure. Calul lăsă capul jos şi porni în urma lor, trăgând căruţa după el.

Furgoneta era acolo unde o lăsaseră. Peter Autobuz sforăia în spatele volanului, cu o ţigară umedă atârnându-i dintre buze.

— Scoală-te! strigă Dimitri. Ar fi trebuit să păzeşti maşina, nu să sforăi. Deschide ferestrele şi lasă fumul să iasă, şi urcă în căruţă. Lăsaţi-mă doar să adun câteva flori pentru Katrin, apoi plecăm.

Se lăsa noaptea de vară. Pământul se întindea vast şi dezolant în depărtări de neajuns pentru simţurile lui

Luka. După morminte, şi ofiţeri, şi General, voia să cheme Pisica Norilor la el şi să fugă de nenorocire, în tărâmul acesteia.

El gândea: „Mama a plecat. Tatăl meu a plecat, de asemenea, oftă Luka cu tristeţe. Dar... Generalul ne va ajuta în cele din urmă".

După o îndelungă tăcere, băiatul întrebă:

— De unde vine acest parfum?

— Caprifoi. Este dulceag în timpul nopţii. Pe cer străluceşte o superbă lună nouă, Luka. Seamănă cu un cercel de argint. Aş fi vrut să o poţi vedea şi tu.

Prin fereastra murdară a casei cu cinci pereţi, Simlin privea scrutător luna nouă. Îi amintea de unghiile galbene ale Mamei sale. Oare trăieşte cineva acolo sus? Nu, ei nu aveau cum să locuiască pe lună, pentru că, atunci când aceasta descreştea, ar fî căzut şi s-ar fi rănit. Când luna devenea din nou rotundă, semăna cu un glob magic.

O camionetă albă trecu, cu brutarul înăuntru, urmată de calul pe care îl văzuse în globul magic, trăgând butoiul cu decoraţii aurii. Numai că acesta era zgâriat şi prăfuit peste tot şi cineva stătea ghemuit pe banchetă... Peter Autobuz.

Unde era băiatul orb? Mama pusese globul magic înapoi pe raft înconjurat de păpuşile ei de înfipt ace, astfel că Simlin nu mai putea să se uite în glob fără ca ea să ştie.

Deodată Simlin îşi dădu seama unde era băiatul orb *fără* a se mai uita în globul magic.

— Ura! strigă el entuziasmat. Băiatul se reîntorsese în sat.

8
PACHETELE CU CADOURI

— Treci înapoi, Katrin, ţipă Jez, trăgând-o pe Katrin înapoi din uşa brutăriei. Afară sunt focuri de armă.

Inima lui tresări. Putea el oare ajunge la timp la Imogen, la orfelinat? Dar el trebuia să stea aici şi s-o apere pe Katrin cea înaltă. Dacă s-a întors războiul oare unde era Luka?

Câţi oameni erau afară?

Cineva râse misterios în stradă.

Jez deschise cu iuţeală uşa şi îl văzu pe Dimitri uitându-se cu atenţie la spatele unei camionete ruginite.

— Această maşină sună exact ca o armă de război, urlă Jez. Este o micuţă furgonetă grozavă. Vreau să învăţ şi eu să o conduc.

— Hmmm... Nu ştiu, vom vedea. Este o micuţă furgonetă bună, dar eşapamentul scoate flăcări, spuse Dimitri. Ia aceste pachete, Luka!

Dimitri păşi ţanţoş înăuntru, întoarse ţestoasa cu picioarele în sus proptind uşa deschisă cu ea, apoi se aplecă iar, întorcând-o în poziţie normală. Îi înmâna lui Katrin trandafirii sălbatici şi se întoarse să inspecteze

micul său imperiu. Totul era aşezat şi pregătit pentru a doua zi, pentru o nouă zi de muncă. Acolo se aflau drojdia, făina măsurată, tăvile de copt curate, farfuriile cu seminţe de mac, scorţişoară şi zahăr brun.

Luka o apucă de mână pe Katrin şi spuse:

— Totul este în regulă, Katrin. Peter conduce căruţa. Dimitri privi îndelung la scaunul său din faţa focului, încărcat de pisici. Încuviinţă dând din cap când Katrin puse cafea cu linguriţa în cafetieră, apoi spuse:

— E bine să fii acasă.

— Deci cum a fost, Purtătorule de Cuvânt? întrebă Jez. Nu cumva vreunul din pachetele astea e pentru mine?

— Dă-i cadourile pentru el, spuse Dimitri.

Luka scoase pachetele afară şi chicoti în timp ce Jez rupea ambalajele. Ţopăia aşteptând reacţia lui Jez.

— Fantastic! ţipă Jez. Acum tot ce-mi trebuie este ceva să sculptez.

Luka zâmbi în sinea lui. El ştia ce putea fi acel material: pietrele albastre strălucitoare din acea peşteră unde fusese cu Pisica Norilor. *Numai* de ar mai nimeri drumul. Căută un scaun şi-şi dădu drumul în el. Căţeaua îşi lăsă capul pe genunchiul său adâncindu-şi obrazul în el astfel că Luka ştiu că ea era acolo. O bătu încetişor peste cap şi spuse:

— Îţi voi spune *eu* cum a fost, Jez. Dimitri a fost un Purtător de Cuvânt extraordinar. Era acolo un general impunător, care o să ne ajute să ne construim o casă nouă şi va vinde picturile lui Imogen pentru noi. Pariez că o să vândă şi sculpturile tale, de asemenea. Şi am întâlnit nişte munteni care aveau un copil şi pe care i-am invitat să cânte muzică, nu-i aşa, Dimitri?

— Da, spuse Dimitri.

Privirea lui întâlni ochii lui Katrin cea înaltă. Îi era teamă să-i spună despre mormântul soţului ei. Poate că ea deja ştia.

— Katrin, continuă Dimitri cu voce scăzută, când va ajunge şi căruţa, am să dezham calul şi am să vă duc pe amândoi acasă.

Luka moţăia, dar mintea lui încă făcea planuri. „Am să găsesc drumul înapoi spre peştera Pisicii Norilor şi am să iau o bucată de piatră albastră strălucitoare. Jez va putea să o sculpteze. Cu banii câştigaţi, vom putea schimba viaţa orfanilor."

A doua zi dimineaţă, după ce scoaseră bunătăţile din cuptor, Jez şi Luka plecară spre orfelinat.

— Ia te uită cine a venit! ţipă Aidan.

Luka auzi copiii alergând spre el. Se opri şi începu să scoată capacul cutiei pe care o căra.

— Ascultaţi-mă cu toţii, spuse el. Katrin cea înaltă v-a trimis felii de măr copt.

— Pe unde-ai mai umblat de data *asta?* Ce ai mai văzut?

Luka simţi invidie în glasul lui Aidan.

— Am fost în oraş cu Dimitri şi ştii foarte bine că nu am *văzut* nimic, Aidan.

— Cel puţin tu poţi să mergi. Spune-ne povestea. Cum a fost la oraş?

— Foarte mult praf, urât mirositor şi cu cerşetori peste tot.

Copiii se adunară împrejur pe vechiul covoraş, molfăindu-şi feliile de măr, iar Maria traversă în grabă camera să-l hrănească pe Stefan printre zăbrelele pătuţului. Luka începu să povestească:

— Noi am plecat cu căruţa ţigănească pe care Dimitri a pictat-o pentru voi.

Apoi le povesti despre cal şi despre oamenii munţilor pe care-i întâlniseră la magazin.

— Şi iată, Imo, ce am adus pentru tine.

Cu toţii îşi ţinură răsuflarea până ce el dezlegă sfoara ce lega pachetul, apoi scoaseră sunete de încântare pe măsură ce scotea una câte una, cerneala şi culorile, şi vopselele, şi le arăta copiilor.

Jez şi-ar fî dorit ca *el* să fi fost cel care le alesese. Jură că într-o zi el o să-i cumpere nişte culori chiar *mai bune* decât astea.

Luka spuse mai departe:

— Un om de la castel ţi-a cumpărat tabloul, Imo. Se scotoci în buzunar după bani şi îi înmână, spunând: *Şi* o să-ţi cumpere mai multe.

— Asta-i minunat, răspunse Imogen. Dar tu ştii ce o să pictez mai întâi? Portretele voastre. Pe fiecare dintre voi.

— Să nu îndrăzneşti să-mi faci mie portretul, Imogen, spuse Aidan, întinzându-se după o altă felie de măr. Şi Luka oricum nu va fi în stare să-l vadă. Iam, plescăi el încântat. Katrin a pus şi miere de albine. Sunt bune, nu-i aşa?

— Da, iar eu am de gând să vă aduc mai târziu nişte somon, spuse Jez, deoarece Luka şi cu mine o să mergem la râu după-amiază. Se aplecă spre Imogen şi şopti: Pictează un portret de al lui Luka pentru mine, cu părul sălbatic, faţa albă şi celelalte, ştii tu...

— Bineînţeles că o să pictez. Acum, Luka, spune-ne despre Dimitri ca Purtător de Cuvânt.

— A fost înspăimântător la început, spuse Luka. Soldaţii ne-au dus la Castelul Roşu, crezând că Dimitri este un traficant de copii. Generalul acela este suspicios pe toată lumea, dar Dimitri i-a câştigat respectul.

— Dimitri mi-a spus că *tu* ai fost acela care l-a convins.

— Doresc să aud despre domnul brutar la castel, Luka, comandă Aidan.

— Domnul brutar a fost un erou. Le-a spus că trebuie să repare tot ceea ce au stricat, iar Generalul i-a răspuns: „De vreme ce sunteţi nişte oameni aşa de micuţi şi îndrăzneţi, poate am să o fac".

— Chiar crezi *cu adevărat* că ei ne vor ajuta? întrebă Aidan.

— Da, răspunse Luka. Generalul a spus că poate chiar va veni la festival. A zis: „Găsiţi teren şi construiţi o casă pentru copii".

Imogen bătu din palme.

— Ar fi mult mai bine decât să cârpăcim vechiul orfelinat. Jez şi-a petrecut toată ziua de ieri reparând gaura din acoperiş, Luka.

— Încă mai am nevoie să repar nişte încuietori pentru a vă şti pe toţi în siguranţă, spuse Jez.

— O nouă casă ar fi fantastică, strigă Imogen. Se află ceva teren liber în partea de nord a satului. Este pământul comunităţii, dar eu am să-i întreb pe fiecare despre acest lucru. Oh, Jez, asta ar fi ceva minunat! Vrei să mă ajuţi să desenez un plan pentru casă?

Vocea lui Imogen era atât de plină de emoţie încât Luka crezu că o să izbucnească în lacrimi.

Nu le povesti copiilor despre Ceasul din Turn, nici că Peter socotea că figurinele ceasului bântuie noaptea străzile. Nu le spuse copiilor nici despre mormintele ascunse adânc în pădure. De ce să vadă cu ochii minţii alte întâmplări oribile?

Încă se simţea neîncrezător. El dorea să parcurgă următoarea transformare, spre binele tuturor, în special

pentru Jez. Trebuia să găsească din nou drumul spre acea peşteră.

Umbra lui Simlin se întinse peste dalele aleii de la intrarea în orfelinat. Avea capul într-o parte, chinuindu-se să audă ce se spunea înăuntru. Gurile lor erau pline. Nu îndrăzni să meargă mai departe. Ar putea să-i zărească nasul sau degetul.

Simţi mirosul de mere dulci. Îi lăsa gura apă. Îşi dori şi el o felie de măr copt în miere.

Băiatul orb vorbea despre un festival. Asta va fi atunci când, aşa cum îi spusese Mama, va trebui să poarte acea mantie. Băiatul nu ştia despre acest lucru, nu-i aşa?

9
ÎN ARINUL DE PE MALUL RÂULUI

În acea după-amiază, fraţii se îndreptară spre râu. Căţeaua adulmeca în urma lor cu limba scoasă din pricina căldurii.

Luka era preocupat. Îşi planificase următoarea manevră. Râul ar putea fi începutul călătoriei lui pentru că îşi amintise că se afla dedesubtul peşterii Pisicii Norilor.

— Vom merge către cascadă, spuse Jez. Acolo voi avea mai multe şanse să prind peşte. Uau! Un pescăruş tocmai a trecut în zbor. O clipă de neatenţie şi l-ai ratat.

— L-aş fi ratat oricum.

— Era de culoarea smaraldului şi turcoaz şi maro ca scorţişoara. .. ca o săgeată de sticlă colorată. Şi iată

acolo un bâtlan stând într-un picior, uitându-se cu atenţie în apă.

Luka auzi un sunet enervant – *Cra-ac,* şi apoi *up up* de la aripile bâtlanului care fâlfâiră agale pe deasupra lor. Îşi imagină că erau prinse ca nişte balamale.

Auzi un alt sunet...

— Asta-i cascada, Jez.

— Bine. Dă-mi mâna, spuse Jez.

Îl conduse pe Luka pe după un arin, de-a lungul malului, după cotul râului. Apoi zgomotul deveni asurzitor. Apa cădea năvalnic de la mare înălţime, dintr-un loc întunecat străjuit de scoruşi în care străluceau poame. Cascada semăna cu o avalanşă de apă, curgând într-un cazan din rocă neagră într-un vârtej ameţitor, aşa că Jez îl apucă pe Luka de braţ şi-l trase înapoi.

— Dar îmi plac picăturile de apă pe pielea mea încinsă, strigă Luka.

— Ţine-te strâns lângă mine, prostule, strigă şi Jez. Este periculos. Vom merge pe dedesubtul căderii de apă, pe malul celălalt.

Luka pipăia forma tuturor pietrelor cu mâna liberă, încercând să şi le întipărească în minte pentru că, data viitoare când va veni aici, va fi singur. Învăţă să recunoască sunetul apei care-şi schimba tonalitatea în funcţie de locul unde cădea. Ţinându-se unul de altul, fraţii se căţărară de-a lungul rocilor umede. Lumea din spatele cascadei suna misterioasă, apoi Jez strigă:

— Am ieşit pe partea cealaltă.

Mugetul din capul lui Luka se limpezi pe măsură ce înaintau în lumina soarelui. Ce fusese mai rău trecuse.

Departe de şuvoiul înspumat al cascadei, bazinul apei deveni liniştit. Apa îşi încetini mersul şi aproape se opri de tot înainte de a se strecura bolborosind în mici căderi de apă către râu.

Luka simţi pietrele ude şi îşi încleştă degetele adânc într-o pernă de muşchi fixată într-o crevasă.

Jez îl conduse spre un pietroi turtit şi neted.

Cu vârful degetelor descoperi găurele, cochilii şi frunze, şi linii curbe, fosile ale creaturilor care trăiseră cu mii de ani înainte.

— De ce vin peştii aici, Jez?

— Ei sar înapoi în sus, peste cascadă, spre locurile de baştină. Îşi urmează instinctul. Înoată în amonte dinspre mare şi îşi depun icrele. Tu ştii ce urmează apoi. Îi urmăresc, îi culeg din apă şi îi pun în găleată. Ei oricum mor după depunerea icrelor.

— Înţeleg. Jez, de la ce se aude această pălăvrăgeală?

— Nu ştiu… sună ca şi cum ar fi un nagâţ căutând să se impună în teritoriul său, dar parcă nu ar trebui să fie vreun nagâţ pe aici. Nagâţ sau doar o adiere de vânt. Dar este ceva acolo jos. Seamănă cu o pisică.

— O pisică înotând?

— Stai liniştit, Luka, o să sperii peştele.

— Eu *sunt* liniştit, replică Luka. Tu eşti cel care face zgomot. Am ceva pe faţă.

— Este doar un fluture, zâmbi Jez. Are antene lungi albastre, care te fac să clipeşti.

Jez suflă uşor şi fluturele de culoarea caisei zbură de pe obrazul alb a lui Luka.

Luka şi-ar fi dorit să aibă toba cu el. Data viitoare o va aduce cu el şi o va bate uşurel pentru a aduce creaturile către el. Încă nu ştia care creatură va fi aceasta.

Simlin stătea în vârful unui arin cu picioarele strâns încolăcite în jurul trunchiului. Genunchii săi se proiectau în afară precum colţurile unei garnituri pătrate. Soarele

bătea din spate, iar transpiraţia i se prelingea printre omoplaţi. Putea ţine sub observaţie o bună bucată de drum. Uitându-se în jos, zări seminţe de floare plutind pe suprafaţa apei. Dacă privea în faţă, vedea munţii. Dacă se uita în partea opusă, el vedea acel lucru gri metalic numit de ceilalţi „Marea".

Dar cel mai bine dintre toate era că Simlin îi putea vedea pe fraţi. Fratele băgăcios se uita în apă după peşti. Atingea mereu apa cu mâna aşteptând să prindă unul. Băiatul orb stătea pe o piatră.

Simlin dorea să-l vadă pe Luka făcând vreuna din scamatoriile sale.

Vârful copacului se legănă cu delicateţe. Simlin se legănă odată cu el. Îi plăcea să fie în vârful copacului. Putea să se ascundă aici o veşnicie. Îşi ţinu genunchii strâns de copac, de parcă ar fi călărit un cal sălbatic. Înclinându-se pe spate, el rulă în palme un fruct de arin şi-l aruncă în jos spre băiatul orb. Acesta ateriza în bazin, lângă el, părând a fi un mic găinaţ. Băiatul se uită spre locul de unde se auzise plescăitul, dar asta fusese tot.

Fratele băgăcios strigă că el prinsese destul peşte şi că ar trebui să plece.

Simlin coborî puţin pe trunchiul copacului ca să îi audă mai bine.

— Nu vreu să merg, se smiorcăi micuţul. Nu putem să mai rămânem?

— Nu, urlă fratele băgăcios. Am să duc acest peşte la orfelinat astfel ca Eva şi Imo să-l gătească. După asta vreau să merg după o osie pentru furgoneta lui Dimitri. Acum *hai să mergem!*

Băiatul orb se întoarse, îşi puse mâna căuş la gură şi vorbi către ceva aflat acolo jos în apă.

Simlin se lăsă şi mai mult în josul copacului, ascultând cu atenţie.

Băiatul orb şoptea:

— Voi fi din nou aici mâine. Devreme.

— Aşa voi face şi eu, râse încetişor Simlin sus, în copacul său.

10
BĂIATUL-PEŞTE

Simlin se trezi leoarcă de sudoare. Nu era nici o adiere. Pe toată durata nopţii scurte de vară arşiţa învăluise pământul ca o mantie. Merse şi se uită pe fereastră. Clipi. Soarele se ridicase deja sus pe surprinzătorul cer albastru. Întârziase. Chiar şi Mama era în picioare. Simţea mirosul sărat al femeii care tocmai îl mângâia pe sărmanul Sfarmă-Oase.

Simlin o văzu cum îşi vopsea gura cu un băţ unsuros care-i făcu buzele la fel de întunecate la culoare ca boabele de soc. Îşi dădu cu parfum – puf, puf – făcându-

l pe Simlin să strănute şi să lăcrimeze. Ferindu-şi faţa la strănutul lui, se întoarse şi numără câţiva bănuţi. Şi-i îndesă între sâni şi părăsi în cele din urmă casa cu cinci pereţi.

Simlin aşteptă un timp. Aruncă priviri furişe de jur împrejur. Mama sa nu era nicăieri cât vezi cu ochii. „Bun." El avea o misiune importantă de îndeplinit.

Într-un colţ al casei cu cinci pereţi se afla o găleată argintie. Zăpada iernii se topise şi, pătrunzând prin găurile din acoperiş, o umpluse ochi. Muşte pluteau pe suprafaţa murdară a apei. Simlin o adună în căuşul palmei apoi picură apa maronie pe capul lui Sfarmă-Oase. Păsăroiul se trezi şi se holbă la el cu singurul lui ochi sănătos. Se ridică apoi cu greutate şi bătu din aripi zburând până pe grinzile acoperişului.

Simlin scoase limba la el şi o zbughi de-a lungul drumului ocolind satul spre râul care susura agale. Ţopăi aidoma unui iepure pe picioarele lui lungi şi albe, sfărâmând pietrele, dar, grijuliu să nu zăngănească găleata, se strecură pe sub căderea de apă şi ajunse dincolo de ea.

Acolo era bazinul cu apă limpede. Deasupra, strălucea apa pulverizată a cascadei şi un nor de mici curcubee în lumina soarelui.

Simlin auzi un zgomot uşor, de căzătură. Agăţă găleata de o ramură, îşi înălţă mâinile lungi şi se trase în copac. Se uită cu atenţie şi-l văzu pe băiatul orb cocoţat pe piatra netedă cu picioarele încrucişate. El bătea o tobă, iar bazinul era un tumult de sclipiri argintii datorate peştilor care se răsuceau şi săreau în bătaia tobei.

Băiatul încetă să mai bată. Îşi puse toba deoparte pe piatra de lângă el.

Zbuciumul peştilor se amplifică, apoi încetă.

Simlin clipi şi se holbă cu încordare. Gălbenele de culoarea untului şi mătasea broaştei de culoarea smaraldului, ca pletele fetelor, străbăteau bazinul, dar acum el nu mai zări nici un peşte.

Simlin aşteptă. Băiatul aşezat pe piatră nu se mişca. Era palid ca şi ciupercile Mamei. Ochii săi erau albi şi nemişcaţi.

Băiatul trebuie că şi-a ieşit din trup. La fel cum şi-ar fi schimbat hainele.

Dar unde a plecat?

Era un peşte care-şi deschidea gura la suprafaţa apei chiar dedesubtul pietroiului.

Băiatul trebuie să fie în peşte.

Simlin îşi dădu drumul în jos de-a lungul trunchiului arinului şi îşi luă găleata din copac.

Uşor ca o lăcustă, păşi spre pietroi şi aşteptă.

Peştele îşi închidea şi-şi deschidea branhiile ca pe nişte apărători de-o parte şi de alta a capului. Coada i se mişca uşor. Simlin nu trebuia să-şi lase umbra să cadă deasupra peştelui deoarece asta l-ar putea îndepărta.

„ACUM." Simlin îşi roti găleata sa de argint scufundând-o în apă.

„TE-AM PRINS!"

Simlin alergă pe mal lăsând găleata jos. Cu mâinile în şolduri, urmări panica şi buimăceala peştelui. Acesta se răsucea şi sărea făcând valuri în găleată. I se vedeau branhiile argintii, deschizându-se şi închizându-se repede, de parcă ar fi vrut să-i desprindă capul de trup.

„Ha-ha-ha! Nu prea-ţi place să fii acolo, băiatule-peşte, nu-i aşa?"

Simlin ţopăi în jurul găleţii într-un dans sălbatic sărbătorindu-şi victoria. Ridică găleata şi porni grăbit

spre casă, cu apa sărind şi stropind cu un sunet plăcut urechilor sale.

11
LECŢIA DE GĂTIT

Simlin puse găleata pe masă. Se uită cu atenţie înăuntru. Peştele respira cu greutate. Era pe o parte, cu branhiile argintii deschise şi cu ochiul dilatat în orbită. Simlin începu să ţopăie încântat. Dacă urmărea acest peşte, ar putea să afle cum băiatul orb se putea transfera din corpul său în corpul altor creaturi. Simlin putea afla şi el cum se face acest lucru.

Orice ar face, Mama tot nu l-ar iubi. Aşa că va ţine secret acest lucru, îl va păstra doar pentru sine. Putea să ia băia-tul-peşte şi să dea fuga până la târg. Să-l facă să se transforme înapoi în băiat şi apoi să transforme băiatul înapoi în peşte. Oamenii ar plăti bani mulţi să vadă asta. Simlin ar fi atât de bogat! Ar putea avea propria afacere, la fel ca brutarul.

Sus pe grinzi, Sfarmă-Oase, se trezi. Simlin îi văzu ochiul sănătos aţintit asupra găleţii. Îşi deschisese ciocul şi-şi scosese limba puternică, şuierând.

— Nu, lasă peştele, creier de puf, sau am să te leg cu frânghii de iederă!

— Ce peşte?

Focul se învăpăie de la curentul iscat de intrarea Vaskaliei pe uşă.

Un nou miros veni odată cu ea, un miros de păr, blană şi noroi. Încă protejându-şi găleata, Simlin privi peste umerii ei.

— De ce ai adus un catâr? întrebă el.

— Nu, Simlin, ăsta este un măgar, un măgar *puternic.* El trebuie să care ceva *special.*

— Dar unde va sta?

— Aici, bineînţeles.

Sfarmă-Oase scoase un ţipăt de spaimă, *ii-haa.* Singurul său ochi bun era aţintit asupra măgarului. Picături de apă căzură pe crucea neagră de pe spatele măgarului. Urechile măgarului se rotiră spre înapoi. Buza de deasupra se încreţi peste dinţii săi mari şi trase un răget profund, icnind cu sughiţuri din adâncul pieptului.

— Ce faci tu cu cea mai bună găleată a mea? Dacă ştiam că mergi la râu ţi-aş fi spus să-mi aduci nişte lipitori. Nu mai am deloc.

Mama privi în jos şi văzu băiatul-peşte răsucindu-se în apa puţin adâncă.

— Ooo! Ce somon grozav! Nu am ştiut că ai pescuit, spuse ea, salivând de plăcere. Scuipă în foc. Flăcările izbucniră într-o coroană de smarald, iar Mama începu să aţâţe focul, spunând: îmi place peştele prăjit cu ierburi pentru a-i da savoare. Cinci frunze de pătrunjel şi cartofi pe o parte. Fără mărar. Mărarul afectează constituţia doamnelor aşa ca mine. Tot aşa şi usturoiul. Aşa că iată ce-ţi propun, nătărăule: *Tu* ai să găteşti peştele.

— Dar...

— E timpul să înveţi. La urma urmei, eu nu o să fiu aici tot timpul.

— Nu, nu vei fi.

Încercă să stea serios şi să nu exclame de bucurie. Dorea să pară un pic că regretă şi e trist, dar nu reuşi.

Ochii Vaskaliei se colorară rând pe rând în diverse culori, sfârşind prin a deveni violet-închis. Cotoroanţa îşi băgă cu iuţeală mâna în găleată, înşfacă peştele şi-l ţinu aproape de faţă încât, deschizând şi închizând gura, peştele părea că vrea s-o sărute.

— Pune-l la loc! strigă Simlin. Peştele se va zbate şi va muri în aer.

Mama aruncă băiatul-peşte înapoi în găleată.

— Mai întâi, un secret pentru gătit. Fă focul mare şi *foarte* încins.

— Ar trebui să ţinem peştele o săptămână. Să se fezandeze, spuse el.

— Merele, iepurii şi fazanii se fezandează. Peştii doar mor şi se împut.

— Lasă-l să crească mai mare, mai încercă el.

— Să crească mai mare într-o găleată? Dacă vrei ca peştele să crească, trebuie să-i dai drumul înapoi în râu.

— NU, NU, NU.

— Acum taci din gură. AU!

Măgarul îi dăduse un ghiont în spate. Urmă o împroşcătură şi un miros tare şi greţos.

— Afară cu tine, bălegosule, scrâşni ea, alungând măgarul în curte.

Simlin privi pe furiş în găleată. Trebuia cumva să o prostească pe mama lui. O să pretindă că va găti peştele până în ultimul moment. Ridică pirostria cu degetul mare şi o aruncă peste flăcări. Ea îşi dorise ierburi pentru savoare. Iute ca un şarpe, Simlin se strecură afară. Mama era la celălalt capăt al grădinii vorbind cu măgarul, clătinând din deget în faţa botului său prelung. Simlin smulse pătrunjel, asmăţui *şi* câteva tulpini de mărar, apoi alergă înăuntru. Se opri. Se gândi o clipă. O zbughi din nou afară. Scurmă cu degetele în pământ după o căpăţână de usturoi mică şi rotofeie.

Simlin îngenunche lângă foc şi rupse ierburile în bucăţi mici. Curăţă învelişul ca de hârtie al căpăţânii de usturoi. Dedesubt erau căţeii zemoşi de culoare roz. Luă un căţel şi-l strivi pe fundul găleţii. Apoi puse bucăţi de pătrunjel şi de usturoi pe pirostie astfel încât orice ar fi gătit Mama ar fi mirosit a usturoi şi pătrunjel.

Simlin sări de încântare. Ascunse restul căţeilor de usturoi, sus, printre păpuşile împunse cu ace, care se retraseră cu scârbă, strâmbând din nas. Nici lor nu le plăcea usturoiul mai mult decât îi plăcea Mamei.

Vaskalia se întoarse cu paşi apăsaţi înăuntru. Îl împinse pe Simlin din drum, trase afară peştele din găleată şi-l trânti pe masă.

În spatele ei, Simlin aproape leşină. Până aici se rezuma participarea lui la gătirea băiatului-peşte.

Acum, el nu va mai afla niciodată cum îşi făcea Luka trucurile sale.

12
ADIO, BAIATULE-PEŞTE!

Lemnele pârâiau cuprinse de flăcări. Pătrunjelul mărunţit şi usturoiul se încreţiră şi se prăjiră pe pirostrie, iar solzii se arseră şi pocniră răspândind un miros puternic. Gura lui Simlin se deschise. Va putea oare băiatul orb să se învârtă şi să iasă ca un strigoi? Oare va începe să ţipe?

Simlin atinse pielea crocantă şi se trase iute înapoi, şocat.

Băiatul-peşte era prăjit de-a binelea.

Vaskalia îl împinse din drum, smulse peştele fierbinte şi-l jongla între palme. Cu un mormăit, rupse capul peştelui, iar trunchiul îl aruncă înapoi pe pirostrie. Îi făcu cu ochiul lui Simlin, scoase capul peştelui dintre dinţii săi şi-i smulse un ochi. Îl ridică în raza piezişă de praf şi lumină şi spuse:

— Adio, dragă peştişorule, neicuşorule, apoi îşi băgă ochiul înapoi în gură şi-l înghiţi. Delicios. Peştii din râu te vor face puternic, Simlin. Ţine...

Rupse o bucată din falca peştelui şi o îndesă printre buzele lui Simlin. Acesta se forţă să înghită, deşi înghiţitura ameninţa să-i arunce tot ce avea în stomac, pe duşumeaua pământie.

Ce făcuse? Acum nu va mai putea să fugă de mama sa cu băiatul-peşte în găleată. Acum nici nu va mai fi bogat. Nimic nu se va schimba. Viaţa lui va rămâne aceeaşi aici, aici cu Mama, *pentru totdeauna.*

Vaskalia apucă cu buzele din carnea peştelui. Scoase oasele aşezându-le grămăjoară pe masă. Îşi curăţă dinţii cu o bucată de rădăcină, apoi se prăbuşi în patul ei de elefant. Dosul ei răsună trimiţând afară mirosuri tari, care-l făcură pe Simlin să lăcrimeze.

Traversă camera şi căută globul de cristal printre păpuşile cu ace înfipte. Se uită în el. Nici urmă de băiatul-peşte în globul magic. Asta pentru că băiatul-peşte fusese prăjit şi mâncat.

Băiatul orb era mort. Simlin simţi ceva cald pe picioare, îşi udase pantalonii.

Ceva se mişcă în globul de sticlă. Era maro ca o nucşoară şi acoperit de blană, blană udă, adunată în smocuri ascuţite. Avea ochi mici şi strălucitori, urechi înguste şi mustăţi lungi cârlionţate.

„Oh, tu eşti din nou, băiatule orb!"

Deci în cele din urmă nu se transformase în peşte.

13
GRĂDINI ÎN PARAGINĂ

— Voi merge să-l scol pe Luka, spuse Jez. Imogen doreşte să-i facă portretul astăzi.

Katrin cea înaltă se întoarse spre el şi-şi scutură capul. Ochii ei căprui se întunecară.

— A plecat iar de capul lui? mormăi Jez. Pariez că ştiu unde. Nu voia să se întoarcă acasă de la râu nici ieri. Este periculos acolo. Pacoste mică!

Luka ieşea uneori afară, urmat îndeaproape de căţea.

— Îi voi explica lui Imogen, zise Dimitri. Vii, Katrin? Katrin încuviinţă, înclinând din cap. Dimitri îi spusese lui Katrin că văzuse mormântul lui Karl. Brutarului i se păruse că ea ştia deja că soţul ei era mort. Acum ea îşi acoperi castronul cu unt şi zahăr cu muselină şi îşi dezlegă şorţul. Merseră împreună prin sat. Văzură o femeie adunând ouă de găină, apoi Dimitri discută cu un bătrân care voia ca ea, Katrin, să-i facă cremă de zahăr ars cu ouă şi glazurată cu nucşoară. Lumina soarelui mângâia ruinele.

Terenul din jurul orfelinatului fusese curăţat şi măturat.

— Ce se întâmplă aici? îi întrebă Dimitri pe copiii de afară.

— Grădini părăginite, ţipă Lisa, împroşcând apa dintr-o cană într-un cerc făcut din pietre diferite.

Apă şi pământ picurau pe margini. Grădinile părăginite erau acum pline cu margarete, tufe de rozmarin şi pălăria-cucului roşie. Katrin cea înaltă îl bătu uşor pe mână pe Dimitri. Ea arătă spre o mulţime de călţunaşi roşii şi portocalii care atârnau dintr-o cutie veche de ulei de măsline.

— Mai avem multe de făcut, spuse Ellie, arătând spre o grămadă de plante, degeţei roşii, albăstrele, floarea focului, coacăze şi rădăcini de soc, căldăruşe roz şi liliachii. Inflorescenţe stăteau uscându-se la soare gata să plesnească şi să împrăştie seminţele.

Dimitri putea să simtă un puternic parfum de migdale şi nucă de cocos, şi văzu o tufa de drobiţă plantată într-o cutie veche de vopsea. Era acoperită cu boboci galbeni semănând cu nişte mici rinichi.

— Am luat florile din grădinile bombardate, spuse Lisa.

— E periculos, îi avertiză Dimitri. Acolo mai pot fi mine şi bombe neexplodate.

— Dar nu erau.

— Bine. Acum, sunt bucuros că v-aţi apucat de grădinărit. Şi mie îmi place. Am plantat o renglotă chiar lângă zidul grădinii.

Dimitri se facu că nu observă privirea compătimitoare pe care i-o aruncă Katrin. Bine, de acord, acolo nu prea avea mult teren şi nici nu prea era un grădinar adevărat, dar pe ucest pomişor voia să-l apere cu preţul vieţii.

În antreu se mai afla o surpriză.

— Văd că gâştele din sat s-au mutat aici, spuse Dimitri.

— Lor le plac locurile răcoroase, spuse Lisa, deschizând uşa chiar în mijlocul unui meci de fotbal.

Bang, bang, aau! Florin aruncă în ei cu o bucată de lemn.

— Încetează, Florine! strigă Dimitri.

Katrin cea înaltă păşi energică şi plină de încredere spre pătuţul unde, culcat, Stefan îşi întorcea capul de pe o parte pe alta. Un ursuleţ fusese tras printre barele pătuţului. Avea capul strivit. Katrin cea înaltă salvă ursuleţul şi-l ridică pe Stefan. El privi împrejur cu ochii săi rotunzi ca de iepure şi se întinse spre faţa ei. Katrin îl cără afară la o masă plină cu hârtie groasă, fasole şi borcane, şi-l aşeză pe genunchii ei ca să poată privi în jur. Fetiţele se ţinură după ea. Se apucară de lucru, răsucind hârtia în interiorul borcanelor. Puseră apoi fasolea înăuntru şi o stropiră cu apă.

— Vom face colibe indiene din vrejurile lor, spuse Ellie. Putem mânca fasole verde. Dar fii fără grijă, Stefan! Nu vor deveni uriaşe.

— Hei, tu eşti acolo sus, Aidan? întrebă Dimitri mogâldeaţa cu părul decolorat aflată pe treapta de sus a scării. Nu ţi-ai băgat încă mâinile în vopsea?

Aidan nu-i răspunse. Ochii lui albaştri aprigi se uitau undeva pe perete. Îi urmă privirea şi dintr-odată simţi că i se face rău de o bănuială.

„Vaskalia."

Imogen intră şi se grăbi spre el.

— Dimitri. Ce bine că te-am întâlnit! Această doamnă s-a oferit să facă o grădină parfumată pentru copiii care nu văd bine.

Dimitri auzi vocea blândă şi plăcută a lui Imogen, şi gândi: „Ce drăguţă este! Nu mă mai mir de ce Jez s-a îndrăgostit de ea. Dar tremură. Până şi ea este înspăimântată de Vaskalia".

O trase la o parte şi spuse:

— Imogen, Luka nu va veni astăzi. Jez crede că el s-a întors la râu.

— Deschide uşa, domnule brutar. Sunt atât de înfierbântat încât nu pot să respir, comandă Aidan de pe marginea treptei pe care stătea.

Dimitri îi şterse transpiraţia de pe faţă, apoi se întoarse să deschidă uşa. Intră un gâscan declanşând un vârtej de pene albe. Cu gâtul întins, acesta înainta cu repeziciune împleticindu-se de-a lungul camerei sâsâind şi îndreptându-se Vaskalia. Imediat Vaskalia o trase pe micuţa Maria în faţa ei ca pe un scut.

— Ar fi trebuit să ţii uşa închisă, schilodule, urlă ea la Aidan.

— Nu striga la el în felul ăsta, îi răspunse Dimitri. Eu am am făcut-o. *Eu* am deschis uşa.

Katrin cea înaltă oftă. Se uită la Dimitri, apoi la Aidan. Ea se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre gâscanul care le ţinea captive pe Vaskalia şi pe micuţa ei ostatică

într-un colţ, împungând cu limba ascuţită, iţită din ciocul său portocaliu larg deschis. Katrin îl îngrămădi, îşi încolăci braţul în jurul lui, iar cu cealaltă mână îl apucă de gât, astfel că acesta deveni inofensiv.

— Arăţi de parcă ai cânta la cimpoi, Katrin cea înaltă, spuse Aidan.

— Acest gâscan crede că eu i-am gătit perechea în oala mea de tocană, zise Vaskalia cu sarcasm.

— Şi aşa este? întrebă Dimitri.

— Poate că da, poate că nu, zâmbi ea. Gâtul de gâscă este atât de tare!

O lăsă pe Maria să plece şi micuţa fată alergă de-a lungul camerei direct în braţele deschise ale lui Imogen.

Dimitri era îngrijorat de modul cum se comporta Vaskalia. Era ca şi cum ea ştia ceva ce ei nu ştiau, dar cel puţin, dacă ea era cu ei aici, nu avea cum să îi facă rău lui Luka.

Copiii se vânzoleau, se smiorcăiau şi se certau. Ei stăteau departe de privirea Vaskaliei cât de mult puteau. Din când în când, se uitau pe furiş, dorindu-şi ca ea să plece. La fel simţea şi Imogen încă îmbrăţişând-o pe Maria care plângea cu sughiţuri. În cele din urmă Vaskalia îşi aranjă vulpile moarte din jurul gâtului şi, cu un surâs fals, le spuse:

— Adio, dragilor!... A fost *încântător* să vă întâlnesc.

Cotoroanţa se îndreptă cu paşi mari către uşă.

— A fost *dezgustător* să vă întâlnesc, o îngână Aidan din vârful treptei unde era cocoţat.

Vaskalia se opri. Se întoarse spre Aidan. Pe faţa ei licări răutatea. Stomacul lui Aidan era blocat de frică, dar nu avea de gând să-i arate *ei* asta. Îşi scoase limba afară, îşi încrucişă ochii şi-şi vârî degetele mari în urechi, iar pe celelalte le flutură deasupra capului ca pe

nişte pene din creasta unui cufundar care pluteşte pe râu. Dimitri încercă să nu râdă.

— Ai grijă, Aidan. Adu-ţi aminte că *tu* nu poţi fugi de ea.

Katrin cea înaltă se întoarse fără gâscan. Lisa şi Ellie alergară să-i pună şiruri de margarete în jurul gâtului şi lui Dimitri de asemenea.

— Sper ca Luka să se întoarcă repede înapoi, spuse Lisa. Vă rog, aduceţi-l aici să ne spună povestea lui.

Katrin cea înaltă zâmbi spre copii, dar surâsul i se stinse repede. Vaskalia purta nenorocire oriunde se ducea. Puteau fi cireşe otrăvite într-un coş, un bucheţel de flori rele pentru uşă, o vorbă de ură sau un blestem. Ce fusese astăzi? Trebuie să fi fost ceva.

Katrin ieşi afară să caute prin grădina părăginită, ce ar fi putut să fie astăzi, răul magic. Şi găsi ce căuta. Omag, inimă însângerată, urzică usturătoare şi limba dracului cu frunzele în forma lamei de cuţit. Mai erau o orhidee roz periculoasă şi trei bulbi mari. Din ei puteau răsări crini carnivori, portocalii sau negri, îndeajuns de puternici să înfulece un sticlete sau să muşte un copil de ureche.

Dimitri şi Katrin cea înaltă cărară braţe pline de plante din curtea lui Dimitri şi le aruncară peste gard, urmând ca după ce se vor fi uscat la soare, să le dea foc.

Katrin îl puse pe Dimitri să se spele pe mâini şi braţe cu meticulozitate sub robinetul din curte, apoi se spălă şi ea.

În timp ce-şi spăla mâinile pe o parte şi pe cealaltă sub jetul de apă rece, mintea ei zbură de la periculoasele plante de la orfelinat la plantele din piaţă. Şi-o aminti pe Vaskalia la prăvălia ei cu ani în urmă.

Vaskalia se fălea cu o baghetă făcută din lemn de porumbar.

Mima un act de dans şi cântec. Atunci se oprise şi arătase cu bagheta spre burta Evangelinei care era însărcinată cu Luka.

Nuiaua de porumbar ar fi putut provoca o naştere prematură. De data aceea nu se întâmplase, dar Katrin se întrebă dacă nuiaua de porumbar nu afectase cumva vederea lui Luka.

14
CĂLĂTORIA LUI LUKA PESTE APE

Vidra adormi pe malul apei. În visele sale molfăia un peşte.

Ochii i se deschiseră.

În faţa ei era o pietricică albă. Foarte aproape de labele sale. Se jucase jonglând cu aceasta, pe malul apei, aseară, înainte de a adormi şi după ce mâncase peştele. Se rostogoli pe spate, aruncă piatra în sus şi o prinse jucăuşă cu lăbuţele din faţă, apoi o aruncă urmărind cum se rostogoleşte la vale. Căscă şi se ridică cu lăbuţele din faţă ţinute în sus pentru a răspunde somonilor care săreau pe ritmul bătăilor tobei. Ridicându-şi brusc mustăţile, scoase un sunet strident şi alunecă pe ierburile încâlcite ca pe un tobogan direct în apă.

Ajunsă în apă, deveni o formă întunecoasă, alunecoasă. Labele sale cu degetele unite deveniră adevărate lopeţi ducând-o departe în bazinul de apă. Se ridică pe o piatră continuând să-şi mişte picioarele în lumina soarelui şi se scutură din cap până la coadă. Picături de apă săriră în toate părţile strălucind ca nişte diamante.

Vidra se rostogoli pe spate. Îşi începu igiena, netezindu-şi blana şi firele de păr pentru a fi gata de călătorie. Strălucea, cu reflexe verzi şi aurii de la copacii şi apa din jur. Când îşi termină toaleta, se ridică şi începu să scoată sunete spre Luka, aşteptând cu nerăbdare începutul unui nou joc.

Luka lăsă vidra să-i umple mintea. În forma acestei vidre, Luka dorea să călătorească pe râu, alunecând cu iuţeală pe suprafaţa apei, şi să şerpuiască de-a lungul pământului pentru a găsi din nou acea peşteră. Nici un peşte nu ar fi putut face asta. Şoarecele de câmp şi broscuţa erau prea mici şi aveau prea mulţi duşmani. Vidra părea să fie cea mai bună alegere.

— Pleacă acum, insistă Luka şi voioasa vidră alunecă în apă.

Înotă la suprafaţa apei precum un câine înainte de a se scufunda în adânc, acolo unde putea să înoate iute şi suplă aidoma unei balerine. Luka se simţi ager, respirând uşor şi urmărind lumea din bazin, prin ochii lui joşi. Vidra se învârti în cercuri cu ajutorul picioarelor mari din spate cu aspect de evantai, arătându-i lui Luka cum să facă şi el acelaşi lucru.

Se răsuceau printr-o grădină subacvatică plină de plante ramificate.

Gândaci plonjau şi se ridicau din nou, tulburând luciul apei. Peştişori înotau cu iuţeală în bancuri, iar Luka văzu mormoloci având picioarele din spate de două ori mai lungi decât ei înşişi. Deasupra lor fierbea apa sub umbrele dolofane ale raţelor şi lişiţelor propulsate ca vapoarele cu zbaturi de tumultul făcut de labele lor.

Lumea subacvatică se perinda cu repeziciune, la fel de neprevăzută ca un vis. Peste tot împrejur vâjâiau curenţi de apă, fiecare pe câte o tonalitate diferită. Culorile se schimbau şi se îmbinau variind de la turcoaz, cuarţ şi verde ferigă la alb, cenuşiu de piatră umedă şi caramel.

Înotă împreună cu vidra şerpuind printre umbre mişcătoare. O umbră lungă stătea la pândă printre plante, ascuţită ca o torpilă. *O ştiucă.* Plutea în apă închizându-şi şi deschizându-şi gura. Luka văzu o ghilotină formată din colţi şi dinţi mai mici, dar vidra înotă cu curaj mai departe.

Un pui de pasăre neagră cu smocuri portocalii în jurul gâtului se învârtea în cercuri deasupra lor. Vidra luă o pauză. Ieşi la suprafaţă, înşfacă pasărea şi o puse la subsuoară ca pe o jucărie pentru a se juca mai târziu cu ea.

— Nu o face, se va îneca, ţipă Luka.

Vidra îl lăsă să scape. Puiul ţâşni în sus la suprafaţă şi porni în căutarea părinţilor săi.

Vidra schimbă direcţia şi înotă de-a curmezişul bazinului. Apa începu să freamăte. Vântul încreţea suprafaţa apei de parcă ar fi fost un câmp arat, străveziu. Lumina scânteia pe întinderea vălurită a apei, iar bulele mari cât cireşele se ridicau la suprafaţă.

Se apropiau de cascadă. Luka era înfricoşat, dar şi entuziasmat în acelaşi timp. Vidra chiţăia cu bucurie în apa înspumată de la poalele cascadei. Se caţără pe o piatră pentru a se scutura ea însăşi de apă.

Frunzele copacilor se legănau aruncând umbre pe suprafaţa apei. Luka văzu pe mal şi trandafiri sălbatici de un roz intens reflectându-se în apă. Libelule scânteiau verde smarald, iar peştişorii albaştri dădeau din aripile la fel de transparente ca ţesătura de nervuri a frunzelor.

Vidra înşfacă un iris auriu cu lăbuţele din faţă. Îl mirosi. *Strănută.* Scoase un şuierat jos şi încă un sunet care aducea cu scârţâitul uşii cuptorului de la brutărie. Luka chicoti. Se opri când văzu peştii. Somonii aşteptau să capete energie înainte de a se arunca spre cer ca nişte săbii argintii. Îşi aminti ce îi spusese Jez: „Sărind peste cascadă, ei se întorc la origini".

Vidra urcă din piatră în piatră până-n vârful cascadei şi se întoarse să privească înapoi. Apa se prăvălea peste marginea stâncoasă. În faţă, nişte bolovani blocau curgerea râului. Pe pietroaie stăteau trei urşi maronii, care se legănau greoi pe picioarele scurte din spate. Ei înşfăcau peştii care apăreau zburând peste pragul cascadei.

— Ne vor mânca şi pe noi?

Vidra se răsuci cu iuţeală de-a lungul malului până la cotitură şi alunecă înapoi în apă. Urşii erau atât de prinşi în jocul lor cu peştii, încât nici nu o observară.

Un vultur auriu plutea pe o pală de vânt cu ochiul aţintit asupra râului. Luka îi văzu nimbul auriu precum soarele în spatele unui nor întunecat. Vulturul se repezi spre apă şi plonja în râu ridicându-se apoi cu un peşte în gheare.

Luka crezu că le-a venit sfârşitul, dar vidra nu era speriată deloc. Se învârti în apă ca un titirez, în jurul unui con de pin. Îl împinse cu vârful nasului, îl conduse în zigzag şi-l urmări ca pe o minge.

— Eşti aşa de hazlie, chicoti Luka, iar vidra chiţăi în loc de răspuns şi înotă mai departe în susul râului îngust, agilă şi suplă ca un ţipar.

La un moment dat se opri să se joace cu pana verde ca smaraldul a unei raţe sălbatice. Altă dată, alergă după o frunză de salcie de-a curmezişul apei, sărind apoi din apă şi făcând tumbe până ameţi. Luka râse cum de mult timp nu o mai făcuse. Era o încântare *să vadă* toate astea şi părea că trecuseră ani de când nu se mai jucase cu adevărat. Înotară în susul râului până când drumul le fu blocat de bolovanii împrăştiaţi de la un mal la altul, aidoma unui colier de perle uriaşe, şlefuite de apă de-a lungul a mii de ani până să strălu-cească argintiu-albastru.

„Acestea sunt pietrele pe care a păşit Jez, deci peştera unde m-am adăpostit cu Pisica Norilor trebuie să fie în apropiere."

Vidra se caţără sărind din piatră-n piatră, ca un clovn durduliu şi mustăcios, cu picioare scurte.

Odată ajunşi sus pe mal, merseră de-a lungul terasei către peştera care boltea deasupra capului precum un cer albastru de noapte, presărat cu stele. Mici galerii şi

tuneluri porneau din peştera largă. Erau pline de întunericul miezului nopţii. Dacă priveai îndeajuns tavanul peşterii scânteind, aveai impresia că stele de la ani-lumină distanţă trimiteau semnale către pământ.

Vidra nu avea asemenea simţăminte copleşitoare. Ea începu să dea de-a dura de colo-colo o piatră albastră strălucitoare, cu lăbuţele, ca şi cum ar fi jucat fotbal. Apoi alergă de-a curmezişul peşterii, se întoarse şi împinse ceva cu vârful nasului spre Luka.

„Aşadar, *aici* am lăsat-o." Era mica tobă de lemn pe care o luase de la orfelinat când fugise să o urmeze pe Pisica Norilor.

„Îl voi ruga pe Jez să o ducă înapoi."

Acum, Pisica Norilor era sus în munţi cu puii ei, ducându-şi viaţa departe de ochii lumii. Luka îşi aminti puterea pe care i-o dăduse aceasta. Deşi îndrăgea micuţa rândunică şi vidra de asemenea, se regăsea mai mult în spiritul Pisicii Norilor. Aceasta era o singuratică, la fel ca el.

Luka rugă vidra să ia bucata de rocă strălucitoare la subsuoara sa pentru a i-o duce lui Jez.

— El va fi fericit când va putea sculpta toată ziua aşa cum făcea străbunicul, spuse Luka vidrei.

Pe drumul de întoarcere, vidra răsturnă o piatră din râu. De dedesubt ţâşni un mic ţipar drept în căuşul lăbuţei, apoi în gura vietăţii, urmat imediat de un crab de apă dulce. Vidra îşi clămpăni fălcile şi sparse crustele acestuia ca pe o nucă.

— Eşti *aşa* lacomă, chicoti Luka.

Râul curgea domol spre mare. Devenea tot mai întunecat. O umbră neclară sclipea de-a lungul malurilor râului. „Era ştiuca, iarăşi." Ţâşnea spre înapoi, iar apa se învolbura la dispariţia ei. Vârtejul apei semnala doar locul unde aceasta stătuse la pândă.

Luna albă călătorea în înaltul cerului, dar şi acolo jos, în apă. Vidra vână luna care oscila pe suprafaţa apei. Continuă să încerce să o atingă, străduindu-se să prindă discul alb care se spărgea în bucăţi alunecând în zigzaguri sclipitoare pe suprafaţa apei, dar se rotea fără să fi fost în stare să o prindă cu lăbuţele ei. Apa spărgea lumina lunii într-o mie de ţăndări.

De două ori vidra scăpă piatra albastră şi tot de atâtea ori o aduse înapoi.

Noaptea se arcui peste pământ. Luka privi stelele scânteietoare şi se întrebă câte alte creaturi de noapte străbăteau în zbor aceste spaţii vaste.

Râul începu să curgă din ce în ce mai repede. Stelele brăzdau cerul. Nu se mai auzea decât apa, cu torentele ei, ce se prăbuşeau zdrobindu-se în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, trăgându-i într-un vârtej, din nou şi din nou, iar ei ţipând cu frica şi teroarea de a fî înghiţiţi şi traşi peste pietre. Luka, băiat călător peste ape, o lua la vale, pe căderea de apă.

Pe lângă ei trecu o arătare, o faţă având o creatură în flăcări pe fruntea ei... „S-a dus."

Ultimul lucru pe care-l văzu Luka, înainte de a fi aruncaţi în haos din nou, fu trupul unui copil stând pe o piatră, aşteptând ca spiritul lui să se reîntoarcă. Ultimul lucru pe care-l auzi fu o voce al cărei ecou răzbătu printre stânci ca o muzică:

— Bine ai revenit, Băiatule Şaman! De data asta, transformarea ta a fost perfectă.

FRATELE CEL MARE PLÂNGE

Gâscanul alb licărea pe cărarea din grădina Vaskaliei. Katrin cea înaltă îl cărase de la orfelinat pentru a împărţi ograda cu Jir. Gâscanul însă se dusese degrabă la casa cu cinci pereţi, în caz că perechea lui se întorsese.

Înăuntrul micii căsuţe, Vaskalia puse mai multe lemne pe foc. Nu lăsa niciodată acest foc să se stingă, nici chiar în aceste zile toride de vară. Acesta descurajează spiritele nedorite să coboare pe hornul său.

Înşfacă o oglindă pătată şi, văzându-şi imaginea, ţuguie buzele mormăind pentru sine:

— Când mă va vedea la festival, în rochia mea roşie, Dimitri va înţelege că *eu* sunt femeia visurilor sale. *Ehee!* Dar ce-i asta?

Era o bucată de hârtie pe pervazul ferestrei. Vaskalia îşi întinse mâna prin ochiul de geam spart, luă biletul şi-l flutură pe sub nasul lui Simlin.

— Citeşte-l, pămpălăule...

— Scrie: „Se construieşte o casă nouă pentru copii pe terenul din nordul satului..." Vor să fie siguri că terenul aparţine comunităţii...

Simlin lăsă jos bucata de hârtie. Ştia ce avea să urmeze. Ochii Mamei coborâră şi se uitară direct în ochii lui. Intenţiona să-i spună o minciună.

— Acel pământ aparţine familiei *mele,* spuse ea. Nu pot să-l folosească.

— Nu aparţine, spuse Simlin, şi, Mamă, tu nu mergi niciodată în nordul satului.

Ea îl scuipă pe faţă de trei ori, o dată pe fiecare obraz şi o dată peste scorpion, semnul din naştere:

— Somn de frumuseţe pentru o fată superbă, spuse ea şi se aruncă pe patul scârţâitor. Curând se scufundă în somn.

Simlin îşi şterse scuipatul portocaliu de pe faţă şi de pe scorpion. Se strecură afară pe uşă şi o şterse pe lângă bătăiosul gâscan, cu paşi mari, fără zgomot. Alergă tot drumul înapoi până la râu şi se caţără în arinul său.

Acolo era trupul băiatului stând pe pietroi, încă golit de spirit. Auzi crenguţe rupte şi conuri de arin strivite.

„Altcineva a venit să spioneze... băgăciosul de frate-său şi o căţea aurie."

Fratele merse către pietroi. Îl împunse pe băiat. Se holbă la faţa sa. Părea îngrijorat.

— Luka? şopti el în urechea băiatului. Apoi, mai tare: Luka! Căţeaua mirosi trupul gol al băiatului şi dădu din coadă.

Fratele mai mare culese toba de lângă el şi se holbă la ea. O bătu încetişor. Merse să se aşeze pe piatră. Îşi suflecă mânecile să-şi arate muşchii umflaţi, iar Simlin gândi: „Fratele ar putea odată să mă pocnească destul de rău".

Se afla o licărire pe obrazul fratelui mai mare. Simlin clipi şi se holbă la el din nou. Licărul prinse lumina soarelui: „Fratele băgăcios plângea..."

Simlin simţi o mică strângere în piept. Dori să coboare şi să-i spună ceva fratelui. Dar ce ar putea să spună? Aşa că rămase tăcut în copac. Fratele mai mare stătu mai departe pe piatră.

Se însera. Cântecul păsărilor suna melodios, nu ca ţipătul lui Sfarmă-Oase, *ii-arc!*

Apoi se lăsă întunericul. Simlin nu putu să adoarmă. Îşi dădu drumul să alunece pe trunchiul copacului în jos, apoi se strecură în patru labe spre pietrele de deasupra

cascadei. Aici aşteptă. Moţăia când, deodată, sări în picioare deoarece se rostogolise ceva în jos, în râu, cu un ţipăt. Repede! A fost oare strălucirea unui ochi? Acesta se scufundă din nou în râu. Simlin alergă şi se caţără înapoi sus, în arinul său, apoi aşteptă.

În sfârşit auzi un pleosc în apă, o rămurică trosnind şi fâşâitul ierbii. Ceva se mişca pe malul râului printre înaltele flori roz de bucuria casei, aruncând în lături capsulele cu seminţe coapte, pocnitoare. Acum stătea lungit pe malul râului. Semăna cu un buştean de lemn, strălucind maro în lumina dimineţii. Buşteanul alunecă în râu, făcând un zgomot ca un bolborosit de apă. Simlin văzu spumă şi un vârtej pe apă. O dâră de nucşoară maro se plimba pe suprafaţa apei intrând şi ieşind din mătasea broaştei. Căţeaua aurie se ridică şi începu să dea din coadă. Creatura dungată se ridică şi ea pe piatră şi-şi întoarse capul mic spre fratele cel mare, care sări cât colo, trezit de-a binelea.

Creatura dungată îşi mişcă mustăţile. Lăsă ceva să cadă de sub braţ lângă piciorul fratelui mai mare. Simlin aproape căzu din copacul său în încercarea de a vedea ce era. Un obiect albastru, umed şi sclipitor... Fratele îl întoarse pe o parte şi pe cealaltă în mâna sa. Creatura dungată se scutură din cap până-n coadă şi atunci Simlin îşi dădu seama că aceasta este o vidră.

Vidra chiţăi. Ţopăi prin preajmă, apoi sări în apă şi se îndepărtă. Acum că era în siguranţă, la ea acasă în mediul acvatic, semăna cu un extraterestru. Trupul băiatului orb se mişcă. Luka se întorsese. Era din nou el însuşi. Fratele mai mare voise să-l ducă pe cel mic în braţe, dar acesta dorea să meargă, ţinându-se de fratele său cu o mână şi ducând toba în cealaltă.

După plecarea celor doi, Simlin alunecă jos din copac şi parcurse grăbit tot drumul până acasă, conversând

cu el însuşi. Pe măsură ce se apropia de casa cu cinci pereţi, o văzu pe Mama sprijinindu-se de perete, săltându-şi sânii şi ţuguindu-şi buzele la un bărbat care stătea lângă un camion militar. Acesta avea o faţă roz luminoasă şi purta o pălărie neagră cu pană.

Simlin trase cu urechea. Omul cu faţa roz insista întruna:

— Vino cu mine dincolo de mare, o tu, femeie splendidă. Acolo poţi fi vindecătoare într-o ţară bogată. Oamenii te-ar plăti pentru descântecele, pentru leacurile şi pentru sfaturile tale. Leacuri de dragoste, leacuri de ură, descântece uşoare, descântece de groază... Ai putea fi o celebritate. Ai putea obţine o grămadă de bani.

Simlin văzu că Mama îi pregătise omului cu faţă roz băutura ei specială într-o cupă mică de cupru. Bărbatul o dădu pe gât şi-şi plescăi de plăcere buzele roşii. Ridică o bucată de sticlă în lumina soarelui şi trimise o rază pe perete. Aceasta înnegri şi arse lemnul, şi făcu o mică dâră de fum. Vaskalia îşi supse brăţările de cupru şi scuipă spre perete. Bărbatul scuipă şi el, iar lemnul aprins fumegă şi se stinse, fapt ce atrase o mulţime de exclamaţii de încântare din partea lor.

Bărbatul întoarse apoi sticla spre măgarul priponit în grădina Mamei. Simlin îşi acoperi urechile cu palmele pentru a nu mai auzi răgetul oribil al măgarului şi fugi din grădină în casă. Nimeni nu veni după el.

16
TATUAJE ŞI CIUPERCI OTRĂVITOARE

Întors din călătoria sa pe râu, Luka stătea pe scaun în curtea brutăriei, lenevind la soare, cu căţeaua aşezată la picioarele sale. Asculta forfecarea aripilor rândunelelor care plonjau în interiorul magaziei de lemne. El încercase deja să le explice lui Jez şi lui Dimitri cum să găsească peştera albastră. Zâmbi apoi, imaginându-şi vidra lenevind la soare, încălzindu-şi pielea udă şi jonglând între lăbuţele sale o capsulă de gălbenele.

Luka adormi. Fu trezit de lătratul căţeluşei şi de zgomotul potcoavelor de fier pe caldarâm. Jez şi Dimitri se întorseseră. Aduseră calul lui Katrin în curte, nechezând şi transpirând, deoarece fusese încărcat cu samare cu roci de la peşteră.

— Ţi-am urmat instrucţiunile, Luka, spuse Jez, am recunoscut peştera imediat ce am ajuns în preajma ei. Este precum cerul nopţii. Este locul unde te-am găsit ultima dată. Şi tot ce a trebuit să fac a fost să mişc târnăcopul şi pietrele au căzut într-o ploaie albastră.

Îngenunche lângă scaun şi-l studie pe fratele său cu atenţie. Când găsise trupul lui Luka lângă cascadă, faţa lui era încremenită şi palidă. Acum era mai mătăsoasă. Ochii lui se mişcau sub cascada de păr negru. Mâinile îi erau relaxate fără a mai avea degetele încleştate, şi căpătase puţină culoare în obraji.

— Eşti într-o formă mult mai bună decât ultima oară când ai fost plecat, spuse Jez.

— Îţi aminteşti dacă mi-am adus toba înapoi?

— Da.

Jez luă toba dintr-un samar şi o aruncă ca pe o jucărie în poala lui Luka.

— Uraa, ţipă Luka, înconjurând cu ambele mâini lemnul de culoarea mierii şi simţind încrustaţiile de pe laturile sale.

— Crezusem că n-o să mai ajungem niciodată la acea peşteră care se ascundea privirii, spuse Dimitri.

— De îndată ce am văzut pietrele de păşit, mi-am amintit, spuse Jez.

— Eu am avut o vidră care *m-a* ajutat, zise cu mândrie Luka.

— Eu am avut doar... un brutar, glumi Jez. Hei, simţi această piatră?

— Este rece ca gheaţa, se plânse Luka. Dă-mi o pilă s-o netezesc. Aş putea să fac un ou de piatră.

— Voi sculpta câteva boluri mici şi voi decora câteva plăcuţe, poate şi un suport de lumânări, zise Jez gânditor. Abia aştept să încep. Mulţumesc, Katrin.

— Fiecare este atât de ocupat, spuse Luka cu gura plină de plăcintă cu brânză.

O voce se împotrivi protestând:

— Eu nu sunt ocupat, ciudatule.

— Peter... Ia nişte plăcintă, zise Dimitri. Îţi voi găsi ceva care te va ţine ocupat. Ce ai zice să fii tăietor de lemne. Copacii din jurul pieţei au crescut stufoşi ca în pădure. Taie-i până la festival, iar crengile tăiate clădeşte-le pentru iarna care vine. Apoi şlefuieşte mobila pe care tâmplarul a facut-o din lemnul de nuc.

În spatele gardului de la curtea brutăriei, se furişa Simlin.

Se uită cu atenţie la mica pădure verde smarald formată din muşchiul crescut pe pietre şi la încrengătura de licheni. Le desprinse cu meticulozitate, trăgând cu urechea. Femeia frumoasă sosise împreună cu Eva cea cu faţa tristă, cărându-l pe băiatul leneş şi fără picioare. Toţi ceilalţi copii zgomotoşi sosiră şi ei, de asemenea. Se căţărară în coviltirul pictat şi deasupra lui. O fetiţă înşfăcase ţestoasa şi încerca să o înveţe să sară peste un băţ.

Fratele cel băgăcios se învârtea în jurul femeii frumoase, îndoindu-şi braţele şi arătându-şi muşchii bombaţi. Ea nici nu mai putea să vorbească, era toată numai un zâmbet. Avea flori albe împletite în păr. Fratele clipi, ameţit de zâmbetul ei. Roşeaţa îi cuprinse gâtul şi faţa până sus la chica sa de sperietoare de ciori. Îi dădu ceva femeii frumoase.

— Ce piatră minunată! exclamă ea.

— Îţi voi face un bol decorat, Imogen, spuse Jez cu mândrie.

Băiatul leneş spuse cu glas strident:

— Deci ai fost într-o altă călătorie, Luka? Arăţi ca un strigoi şi eşti cam şifonat. Cei ca tine nu mai au nimic pe dinăuntru. Noi vom avea o petrecere. Dimitri spune că n-ar trebui, din cauza acelei Vaskalia. Zice că ea seamănă vrajbă şi duşmănie.

„Mama?"

— Trebuie să-i acordăm a doua şansă, Aidan, spuse femeia frumoasă. Ea doreşte să ne facă o grădină înmiresmată...

Cu capul într-o parte, Simlin ascultă glasul calm şi plăcut al femeii frumoase.

Vocea lui Dimitri era aspră şi gânditoare.

— Spui că trebuie să iertăm şi să uităm, Imogen, şi ştiu că tu ai dreptate. Aşa că Vaskalia poate să vină la festival. Dar ce o să mai aducă de data asta *cu* ea?

„Grădină înmiresmată? Mama spune că plantele nu au ochi, dar au minte. Plantele se strecoară, se ascund şi se camuflează. Cele periculoase cresc lângă cele sigure şi pretind că sunt inofensive. Mama poate să facă plantele să-i îndeplinească tot ceea ce doreşte ea. Aş vrea să plec de la ea... "

— Haide, Luka, vreau să-ţi ascult povestea, chiţăi băiatul leneş.

— Ţi-o *voi* spune, Aidan, dacă îmi duci toba asta şi o pui alături de cealaltă, în dulapul din bucătărie. Şi...

Un ciocănit puternic în stradă zgâlţâi pereţii brutăriei.

— Ce naiba a fost asta? sări Jez.

Din vârful butoiului, Florin strigă:

— Bang, bang! Soldaţii şi un om roz.

— A văzut careva un băiat orb şi un brutar gras şi vorbăreţ? răcni cineva.

— Suntem aici în curte, răspunse Dimitri înainte de a se fi putut stăpâni.

Luka auzi bocancii soldaţilor care aterizau pe caldarâm. Apoi poarta se deschise scârţâind şi se auzi vocea mieroasă şi rece ca gheaţa a Căpitanului Lazslo:

— Măi, măi! Nu am ştiut că mai sunt oameni care încă trăiesc în locuri ca astea.

— Era încântător pe aici înainte de toate aceste lupte, spuse Luka.

— Generalul ne-a trimis să le facem să devină încântătoare din nou şi asta pentru că tu eşti un băiat atât de convingător. Dar el este cam neliniştit. A auzit poveşti despre magii malefice în aceste locuri.

— Nu de aici, nu a auzit de aici, sări Dimitri.

— Brutarule, tu ai face mai bine să înţelegi că aici eu sunt şeful tuturor lucrărilor pe care le vor construi soldaţii. Deci ar fi preferabil ca *tu* să te întorci la pâinea şi prăjiturelele tale.

Vocea lui Dimitri răsună ca o trompetă:

— *Eu* sunt Purtătorul de Cuvânt. Voi superviza ceea ce se întâmplă cu satul *meu* şi cu oamenii *mei,* să nu uiţi asta. Şi, ascultă-mă, orăşeanule, noi am găsit deja locul ideal pentru construcţia caselor.

— Femeia înţeleaptă de la casa cu cinci pereţi pretinde că acela este pământul familiei *sale.*

— Care femeie înţeleaptă? Nu este al ei. Noi vom construi casele noastre acolo, iar Vaskalia nu are nimic de a face cu asta. Jez? Prezintă-ne planurile.

Imogen şi Jez acoperiseră pagini întregi cu desene ale noilor case. Acum ei le întinseră pe toate pe masa brutăriei. Copiii făcură ochii mari la vederea dormitoarelor cu paturi suprapuse, a camerelor de joacă, a grădinii şi terenului de joacă plin de leagăne şi tobogane.

— Luka, ţipă ascuţit Aidan. Au desenat şi un lift. Voi urca la etaj, aşa voi face.

— Deci, caporal, eu, ca urmare a toate astea, îţi ordon să începi construcţia, imediat, proclamă solemn Dimitri. Nivelează terenul şi toarnă fundaţiile.

— Adresează-te conform gradului, bucătarule gras, dacă nu te superi, mârâi Lazslo. Ştii foarte bine că eu sunt căpitan.

Astfel, în ziua următoare începu lucrul. Soldaţii se apucară devreme de lucru pentru a evita canicula zilei. Peste noapte stătuseră la han. Când Dimitri întrebă cum merg lucrările, soldaţii mormăiră:

— Acel leneş Lazslo ne spune ce să facem. Apoi dispare în josul râului, afară din sat. Nu a ridicat nici o cărămidă.

În casa cu cinci pereţi, Vaskalia se tatua cu o pereche de fălci de ştiucă. Picături de sânge cădeau pe duşumea pe măsură ce-şi înţepa colţii de-a lungul gâtului şi pe piept.

Simlin se uită pe furiş la arcurile, stelele, crucile şi toate acele simboluri care păreau străvechi.

Vaskalia se urcă pe masă şi făcu o piruetă în rochia ei roşie, atât de repede încât fusese gata să cadă de pe masă.

— Uită-te la mine, Simlin. Sunt un mac superb într-un lan, ţipă ea, răsucindu-se cu repeziciune pentru a face ca fusta să-i salte-mprejur. Am vopsit această rochie cu fructe de pădure pentru domni şi doamne. Şi priveşte! Am cusut aceste picăţele de satin alb. Ei, ce zici?

„Mama este o ciupercă otrăvitoare, roşie cu picăţele."

Semnul din naştere al scorpionului de pe fruntea sa începu să-i producă mâncărime, ca şi cum coada acestuia se arcuise peste spinare, gata să înţepe.

— Nu ai nimic să-i spui mamei tale, guriţă dulce? Oamenii din acest sat vor veni să mă înfrunte. Dimitri şi căpitanul vor veni să mă ia la pumni. Se va bate vreunul cu tine? Îl ciupi de braţ. Nici un muşchi aici, nu-i aşa? Te-am hrănit cu gâscă grasă şi cu iepure ţinut agăţat până se înnegrise şi începuse să cadă carnea de pe oase, dar tu eşti tot moale ca un vierme. Oh, da, presupun că grăsimea de la acea gâscă pe care am gătit-o ne va ţine de cald la iarnă. Apoi îşi zdrăngăni brăţările de cupru, zicând: Dar poate că lucrurile se vor schimba până atunci.

„Da, Mamă. Lucrurile se vor schimba până atunci."

17
FESTIVALUL

Piaţa satului fusese aranjată pentru această seară luminoasă de vară ca şi cum ar fi fost o scenă gata pentru începerea unei piese de teatru.

Peter lustruise mesele făcute din bătrânul nuc până când acestea începuseră să strălucească precum oglinzile negre. Tăiase copacii doar atât cât trebuia. Dalele din pavajul pieţei fuseseră acoperite cu pete mici aurii ca şi cum cineva cu vârful degetelor ar fi apăsat cu monede noi. În seara răcoroasă, parfumul florilor de tei şi liliac era suav şi încântător. Fiecare respira profund sperând să absoarbă cât mai mult parfum. Eva şi copiii umpleau căni chinezeşti cu suc de caprifoi şi trandafiri, şi le puneau pe fiecare masă.

Katrin cea înaltă îl convinsese pe Dimitri să-i repare o veche masă pliantă, pe care ea o periase şi-o spălase de trei ori înainte de a o încărca de bunătăţi.

Aidan zise cu glas piţigăiat:

— Luka, ar trebui să vezi ce avem aici. Rulouri crocante şi plăcinte aurii, roşii, brânză *şi* pui, *şi* fructe roşii, *şi* prăjituri cu mere mari cât roata carului. Dar Katrin le acoperă acum pe toate, din nou.

Katrin cea înaltă râse în timp ce scutura faţa de masă albă de satin. Aceasta pluti şi se aşeză peste peisajul cu mâncare, precum o ceaţă.

— Vara asta, cu siguranţă, este înmiresmată, spuse Luka.

— Şi fiecare este gătit din cap până-n picioare, completă Aidan. Uită-te la vesta mea. Iartă-mă, voiam să spun că poţi să simţi broderia. Imogen are o rochie albastră, iar părul ei este împletit cu flori albe.

— Aş fi vrut să o pot vedea şi eu.

— Ea crede că Jez este un băiat chipeş. Nu şi-a luat nici un moment ochii de la el.

— Acum, el îşi petrece secole gătindu-se.

— Şi Katrin cea înaltă şi-a lăsat şorţul acasă, iar părul ei i se revarsă pe umeri. E aşa păcat că domnul brutar arată atât de caraghios în costumul lui vărgat, oribil.

— Este *singurul* lui costum, râse nervos Luka.

Se ridică şi-l mângâie pe Aidan pe faţă. Uneori aceasta era crispată şi marcată de suferinţă. Durerea lui Aidan se manifesta în furia lui, dar în această seară faţa lui părea moale şi relaxată. Băiatul continua să-i vorbească lui Luka despre participanţii la festival.

— Sunt o grămadă de oameni. Cu toţii par puţin timizi.

— De ce ţipă copiii? întrebă Luka.

— Spun că au văzut nişte feţe în măslini. Stefan merge de-a buşilea de colo-colo cu paşi mici, seamănă cu un crab. Cred că se va ridica în picioare. Oh, dar văd acolo nişte feţe măslinii, de munteni.

O voce pe care Luka o recunoscu imediat spuse:

— Este Luka, nu-i aşa? Ne-am întâlnit în oraş.

— Sith şi Ribi, bună ziua. Sunt bucuros că sunteţi aici. Puteţi rămâne în vechea noastră casă, dacă vreţi.

— Mulţumim. Luka, ai adus cu siguranţă viaţă în acest sat.

— Nu este vorba de mine. Toţi contribuie la asta. Faceţi cunoştinţă cu prietenul meu Aidan. Aidan, aceştia sunt Sith şi Ribi. Vor avea în curând un copil.

— Vă salut pe toţi trei, chiţăi Aidan. Ribi atinse faţa lui Luka şi spuse:

— Vorbim mai târziu. Trebuie să-l salutăm pe Dimitri. Aidan îşi continuă comentariul:

— Iată-l pe căpitanul acadea roz şi soldaţii şi acea familie care a venit cu un tractor. Sunt câţiva pe care nu-i cunosc. Nu-i pot vedea pentru că poartă ochelari de soare. *Toţi* sunt aici. Cu excepţia ştii tu cui.

— Haideţi voi doi, ticăloşilor! Staţi cu noi, spuse Jez. Îl urcă pe Aidan pe umerii săi, îl apucă de mâna pe Luka şi-i conduse pe amândoi spre o masă unde Eva stătea cu George pantofarul, care îi povestea că fusese bolnav.

— Bietul George! Te simţi mai bine acum?

— Un pic mai bine. Am crezut că o să ratez acest festival, murmură el. Acea femeie, Vaskalia, a venit ieri la mine la atelier. Nu o mai văzusem pe-afară de ani. Mi-a comandat o pereche de pantofi de dans roşii. „Nu, i-am răspuns, nu am timp suficient pentru a-i face." Deodată, picioarele mi s-au muiat, cu crampe. Nu puteam să merg. Am stat toată noaptea să-i confecţionez pantofii şi încă simt că sunt bolnav...

— A început muzica, George, spuse Eva. Ascult-o şi las-o să-ţi facă bine. Uită-te la Dimitri, dragul de el, cum stă cu ochii închişi, absorbit de muzică...

Dimitri dădea tonul cu violina sa. Sith cânta la lira cu trei corzi, iar mandolina lui Ribi scotea sunete care aduceau a clinchete de clopoţei. Vărul lui Peter venise să cânte din cimpoi, iar chemările lui dulci şi sălbatice se răspândeau de-a curmezişul pieţei.

Luka stătea în picioare. Era primul gata să danseze. Imogen îl luă pe Jez de mână şi-l conduse afară. Copiii se apucară de mână şi începură să danseze în cerc, în timp ce Aidan bătea toba pe tăblia mesei, dând instrucţiuni din scaunul său:

— Învârtiţi-vă încă o dată. Acum, STOP! Schimbaţi direcţia, şi ATENŢIE toată lumea, a dispărut Stefan.

Peter bătea cu două pietre în butoaiele proprietarului hanului, aşa cum făcuseră şi tatăl şi bunicul său la festivaluri cu ani în urmă.

Luka dansă mai repede, pe ritmul lui Peter. Muzica răsuna împrejurul pieţei şi se ridica spre cer, iar Luka, gândea: „Îi am pe Jez şi pe Dimitri, pe Katrin, pe Imo şi pe orfani. Am o familie bună. Sunt fericit, nu-i aşa?"

Dimitri strigă:

— Eva? Vino aici şi cântă. Este prea mult timp de când nu ţi-am mai auzit vocea angelică.

Iar Eva cântă atât de mişcător încât Luka o auzi pe Katrin cea înaltă plângând de emoţie.

Aerul serii era cald şi parfumat, plin de insecte îmbătate de nectar, stând treze mult după ora lor de culcare. Muzica se înălţa spre cerul nopţii şi mai departe spre stelele care ascultau.

Şi totuşi, Luka era neliniştit. Aştepta să se întâmple ceva extraordinar.

18
DANSATORUL ÎNFLĂCĂRAT

Dimitri îşi aşeză violina jos şi-şi puse boneta albă pe cap. O tavă de gătit fu aşezată pe jarul de cărbune, presărată cu rozmarin şi cimbru, şi el se apucă să gătească. Curând, carnaţii şi ardeii începură să sfârâie.

Oamenii înfometaţi se îngrămădiră în jurul grătarului. Luka era chiar în faţă, simţind că salivează de foame.

— Platoul ăsta este pentru mine şi Aidan, spuse el.

— Mai bine păstrează-te pentru pateuri şi plăcinta cu cireşe, spuse Dimitri, încărcându-i tava cu vârf. Hei, Jez, poţi să tragi o fugă şi să aduci mai multă pâine?

După ce mâncară pe săturate, Aidan strigă:

— Mai multă muzică, domnule brutar, vă rog, apoi mica formaţie începu să cânte din nou.

Dimitri era extaziat, adâncit în visul său muzical. Interpretă cântece populare pe care le ştiau cu toţii trecând apoi natural la cântece rapide care-i făceau pe cei prezenţi să-şi dorească să danseze şi iar să danseze. Aidan se întoarse spre Luka şi spuse:

— Eşti norocos. Cel puţin tu ai picioare. Dansează în locul meu, vrei? dar, exact când se ridică, auzi oftatul adânc a lui Aidan.

Cineva tocmai începuse să danseze în mijlocul pieţei. Pantofi cu margini şi tocuri de metal începură să bată într-un ritm neobosit.

— Este *ea,* şuieră Aidan şi Luka simţi fericirea părăsin-du-i trupul.

Paşii dansului stacato răsunară ca gloanţele. Dimitri se forţă să deschidă ochii şi văzu o imagine roşie neclară, învârtindu-se pe tocurile înalte ale pantofilor de dans, pocnind din degete ca şi când ar fi fost castaniete. Pe capul ei era o creastă roşie, fixată cu un pieptene din oase de ştiucă şi susţinând un voal din panglici negre care să-i ascundă ochii. În josul spatelui îi atârna un şarpe din păr uleios.

Dimitri trebui să recunoască pentru el însuşi că era o dansatoare foarte îndemânatică. Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Vaskalia. Ea dansa o vrajă, o flacără roşie în amurg. Dori să pună jos arcuşul, dar se văzu nevoit să continue să cânte.

Altcineva se ivi atunci în câmpul său vizual. Cineva înalt. Katrin cea înaltă. Ochii ei erau adânci ca nişte fântâni. Dimitri întotdeauna voise să se scufunde în acele fântâni şi să se înece. În această seară, acei ochi îi susţinură privirea şi nu renunţară până ce el nu făcu ceea ce aceştia doriseră ca el să facă. „Încetează să mai cânţi la violină. Acum..."

Cu un efort care-l răni în piept, Dimitri îndepărtă arcuşul ca şi când ar fi scos o sabie din rană şi-l aruncă la pământ.

Vaskalia încetă să mai danseze. Luka tremura ca o frunză într-o furtună cu grindină, aşteptând, până ce el auzi acei pantofi bocănind către ringul orchestrei şi pe Aidan ţipând:

— Fii atent, Dimitri. Vine să te prindă.

Dimitri alerga de-a curmezişul pieţei gâfâind şi sufocându-se, iar pantofii de dans clămpăneau în forţă după el. Aidan lovi cu pumnul în masă urlând:

— L-a prins în capcană în jurul copacului, după un scaun, dar, o nu, a scăpat, pfuu.

Din fericire, Luka auzi ritmul calm al paşilor lui Katrin, la fel de calm ca al unei împărătese în mijlocul pieţei, iar Dimitri oftă în timp ce cădea în braţele ei.

Vocea Vaskaliei despică aerul, albă şi rece ca lumina unui fulger:

— Îţi va părea rău că *m-ai refuzat,* Dimitri. Prietenul tău Gabriel a făcut aceeaşi greşeală şi a luat-o pe şleampăta de Evangelina în locul meu. Şi unde sunt ei doi acum, ha?

„Chiar aşa, unde sunt ei?" răsună ca un ecou în mintea lui Luka şi lacrimi şiroiră pe faţa lui.

— Am să-ţi pun un diavol în cămară şi un monstru de foc în cuptoare, bucătarule. Iar *tu,* căpcăună tâmpită, păzeşte-ţi capul în pragul fiecărei uşi ori o să-l pierzi!

Blestemele Vaskaliei răscoliră ca nişte spirite răuvoitoare sufletul sătenilor chiar şi după ce ea părăsi piaţa cu paşi apăsaţi, dispărând printre copaci.

Oamenii rămaseră tăcuţi până ce atmosfera se limpezi. Era ca după trecerea unei furtuni. Frunzele de măslin foşneau ca nişte lame de argint în adierea vântului. Aidan puse o băutură de soc şi piersici în mâna lui Luka. Apoi spuse:

— A plecat, Luka. Dar tu ştii că altcineva ne-a urmărit de dincolo de măslini.

— Are un scorpion pe frunte? întrebă Luka, amintindu-şi faţa pe care o zărise în timp ce cădea în cascadă.

— Da. Eva spune că este fiul Vaskaliei. Şi crede că tot el s-a urcat pe acoperişul nostru.

— Şoptitorul, spuse Luka cu tristeţe. Toată viaţa cineva mi-a şoptit nume. L-am auzit acolo sus pe acoperişul orfelinatului.

— Jez a reparat acea gaură din acoperiş, aşa că de acum înainte nu se mai poate ascunde acolo sus. Iată că Jez se întoarce cu mai multă pâine. Dimitri ne va cânta din nou. Hai să ne bucurăm de festival acum că ea a plecat.

Muzica răsună din nou în noapte, dar Luka nu voia să danseze.

Ştia că Vaskalia avea să se întoarcă.

19
FANTOMA DIN MĂSLIN

Chemarea bufniţelor răsună încetişor de-a curmezişul pieţei. Şoareci alergau după firimiturile de sub mese. Liliecii apăreau în viteză, inteligenţi ca nişte mici avioane de luptă şi dispăreau după zidurile sparte. Lumânări aromate luminau galben-portocaliu emanând miros de lămâie.

Peter se plângea mereu:

— Sunt atât de însetat...

Muzicanţii puseră jos instrumentele pentru a lua câte o băutură. O privighetoare începu să cânte în locul lor.

Dimitri se sprijinea de un butoi de bere. Îi văzu pe Jez şi pe Imogen cu capetele apropiate. Era încântat de fericirea lor şi spera ca Luka să nu se simtă prea singur.

Un braţ moale *îi* înconjură umerii.

— Draga mea Katrin, murmură Dimitri, lăsându-se condus de ea în partea cealaltă a pieţei, ştiu că războiul a fost groaznic pentru noi toţi... şi ştiu că ţi-e dor... dar...

Se opri. Piaţa amuţise. Dimitri se întoarse. Sus într-un copac fâlfâia o fantomă albă ca şi cum ar fi fost spânzurată pe o cruce.

De fantomă atârnau trofee, oase galbene, piei de animale, cuţite, monede de aur şi de argint şi un mic craniu. Un şarpe i se încolăcea în jurul gâtului. Coarne noduroase se iveau înapoia umerilor. Carapace de scoici răsunau în briza nopţii. O pereche uriaşă de aripi i se încrucişa pe piept. În jurul tivului îi atârna un şir de dinţi ascuţiţi.

O gheară îi atârna în faţă precum o coasă.

Arătarea era luminată cu luminiţe verzi care pâlpâiau.

Simlin tremura în spatele copacului unde se ascundea.

Îi clănţăneau dinţii-n gură. Mama adusese acel lucru, acea mantie de sub salteaua ei, întinsă pe spinarea măgarului. Dar cine o pusese sus *acolo?* Era monstruoasă. Simlin ştia că aceasta ascunde prezenţe sinistre. Aidan ţipă:

— S-a întors, Luka! Iar gura ei este toată acoperită cu roşu. Se leagănă dintr-o parte în alta, iar acolo este o mantie mare cu oase şi cranii, şi piei, şi dinţi peste tot în partea de jos. Atârnă într-un măslin.

Luka putea să audă respiraţia Vaskaliei. Iute, aspră, înciudată, scurtă, mustind de furie. Credea că întotdeauna o auzise. Apoi ea urlă:

— Haideţi să ne cunoaştem Băiatul Şaman şi să vedem cine va purta mantia în această noapte?

„Acela sunt eu. Eu sunt Băiatul Şaman. Eu sunt cel care-şi schimbă înfăţişarea." Inima lui Luka tresări. Nu ştiuse că există o *asemenea* mantie. Îşi dădu seama că mantia purta în faldurile sale acele puteri pe care el nu şi le dorea: răutate, vrăji vechi, superstiţii, ură, durere şi distrugere.

Vaskalia îi absorbise energia de parcă i-ar fi înfipt lipitori pe toată suprafaţa pielii. Dar Aidan îi înşfacă mâna şi Luka ştiu că puterea minţii lui Aidan avea să-l

ajute. Iar *toţi* ceilalţi se adunară în jurul lui formând un cerc protector.

Vocea răsuna ca şi cum Vaskalia ar fi fost posedată:

— Cine va purta mantia de şaman?

Aceasta nu era vocea şamanului pe care o auzise în peşteră, sau ecoul munţilor sau cascada. Vocea aceasta clocotea de ură.

Luka îşi concentra mintea asupra Pisicii Norilor, se gândi la singurătatea ei deliberată, la forma omoplaţilor distingându-se pe sub blana groasă, albă şi la ochii ei ca nişte bulgări de aur.

Deschise gura mare şi strigă:

— Eu nu voi purta această mantie.

Lui Luka, propria voce îi sună fragilă precum ciripitul piţigoilor aurii din copacii de lângă vechea lor casă.

Pentru toţi ceilalţi fusese ca răgetul unui leopard uriaş. Ochii lui Luka străluciră rece, auriu şi o aruncară pe Vaskalia în partea opusă pieţei, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în plină figură.

Zgripţuroaica se ridică din nou, iar vocea ei îngrozitoare răsună spărgând o cană de limonada de pe o masă.

— Oricine poartă mantia îşi va orienta spiritul spre aer, apă şi foc pe suprafaţa pământului şi în interiorul lui, de asemenea. El va aduce teamă printre oamenii săi. El va purta cărbuni aprinşi în mîinile sale, va scoate suflete pe urechi, va scuipa cu molime, va tuşi aur şi-i va izgoni pe cei pe care noi nu-i dorim.

Vaskalia îşi ridică degetul cu care împunse ceva din partea opusă a pieţei. Feţele tuturor se întoarseră, ca un lan palid de floarea-soarelui în noapte, urmărind degetul orientat către o figură plăpândă dispărând sub o masă.

— Şi iată-l. Ieşi afară, Simlin, şi poartă mantia de şaman!

20
FIUL LUI GABRIEL

Luka auzi scâncete şi ştiu că era Şoptitorul. Aidan spuse:

— Este fiul ei. A căzut în mâini şi genunchi. Arată de parcă aşteaptă să fie executat.

Dar vocea Vaskaliei comandă:

— Ridică-te în picioare, Simlin! Soldaţi, îmbrăcaţi-mi fiul în mantia şamanului.

— Acel Căpitan Lazslo dă jos mantia din copac. Acesta le cere soldaţilor să-l înfăşoare pe Simlin cu ea. Dar el abia poate să o ţină, spuse Aidan.

Luka auzi dinţii din jurul tivului mantiei atingând pavajul şi totemurile lovindu-se unele de altele. O rază rece de lumină selenară îl străbătu din cap până în picioare asemenea unui şoc electric. Această mantie fusese purtată pentru transformări malefice.

Auzi genunchii lui Simlin trosnind în timp ce se prăvălea sub greutatea mantiei pufăind ca un biet animal mic, iar el nu putea suporta umilinţa lui Simlin.

Uită de şoapte şi de porecle. El nu voia ca Simlin să sufere.

Luka păşi înainte, împingând la o parte mâinile care voiau să-l reţină.

— Ia mantia de pe el, Vaskalia, urlă Pisica Norilor prin el. Simlin nu doreşte să o poarte.

— Atunci că ai apărut, băiatule orb, vino şi puneţi-o tu în loc.

— Să nu îndrăzneşti să-i faci rău fratelui meu, vrăjitoare ticăloasă! strigă Jez.

— Tu pleacă de aici, sperietoare de ciori, sau o să-ţi pară rău. Membrii familiei lui Gabriel au stăpânit arta transformării. Dacă Simlin nu vrea să o poarte, atunci un fiu a lui Gabriel trebuie să o poarte în loc.

— Şi un fiu al lui Gabriel o *va* purta. Iată-mă! strigă Jez.

Înainta fără să se grăbească în mijlocul pieţei. Puneţi mantia pe umerii *mei,* comandă el soldaţilor. Eu sunt îndeajuns de puternic să o iau.

— Jez, ai grijă, strigă Imogen, în timp ce soldaţii ridicară mantia de pe umerii lui Simlin şi o aşezară pe umerii lui Jez. Acesta stătea drept, purtând mantia şamanului precum un rege. Ridică mâna şi-l chemă pe Luka să i se alăture.

— Tu nu poţi face asta, urlă Vaskalia.

— Pot, răspunse Jez. Şi tocmai am făcut-o. Eu sunt fiul lui Gabriel, de asemenea. Sunt foarte puternic. Tu chiar crezi că eu aveam să stau aici şi să privesc cum tu îmi răneşti singurul membru al familiei care mi-a mai rămas? Luka este fratele meu mai mic. Şi îl iubesc.

O bolboroseală de insulte şi blesteme ieşiră pe gura Vaskaliei. Sith îl avertiză:

— Ai grijă, frate al lui Luka! Noi în munţi am învăţat să ne temem de puterea acestei mantii. Mantia o să

pună stăpânire pe tine. Uită-te cum a posedat-o pe această femeie. În fiecare cută a ei se află o nenorocire.

Jez începu să geamă ca şi când l-ar fi durut ceva.

— Este atât de grea, că mă doboară la pământ.

— Mantia însăşi nu este malefică. Este doar ce *cred* oamenii despre ea că ar putea să facă. Astfel îi dau putere. De aceea se simte Jez aşa de rău.

— Eşti un băiat înţelept, strigă Ribi. Aşa ar fi vorbit şi mama ta. Acesta era felul ei de înţelepciune. Noi am cunoscut-o, Luka.

Vaskalia urlă:

— Dar *Luka* trebuie să poarte mantia. El a moştenit darul lui taică-său. Lăsaţi-mă să fiu mama lui Luka. Lăsaţi-mă să port de grijă harului pe care Gabriel i l-a dăruit.

— Nu, Vaskalia. Greşeşti. El nu a moştenit darul lui taică-său.

Aceste cuvinte le spusese o femeie.

Vocea era gravă şi melodioasă, şi nu-i suna cunoscut lui Luka. Dimitri crezu că vocea venea de la femeia care stătea lângă el. Femeia de lângă el era Katrin cea înaltă.

Katrin zâmbi. Păşi înainte, apoi se opri privind în jos la Vaskalia.

— Greşeşti, spuse ea. Nu a existat niciodată un asemenea dar în familia lui Gabriel. Nici şaman, nici spirit prevestitor. Erau oameni buni, constructori şi meşteşugari, dar asta era tot ceea ce erau ei.

— Cum îndrăzneşti *să vorbeşti* tu, căpcăuno! Luka are darul.

— Da, îl are. Dar acesta vine de la mama lui, nu de la Gabriel. Familia Evangelinei a fost cea care a avut acest dar.

Gura Vaskaliei se deschise şi se închise, apoi se deschise şi se închise din nou. Nu ieşi nici un cuvânt.

Îşi strânse fusta ca pe o ciupercă roşie şi părăsi piaţa cu paşi apăsaţi în ţăcănitul tocurilor. Unul din ele se rupse şi pantoful se lăsă brusc într-o parte.

Vaskalia îşi scoase ambii pantofi aruncându-i şi alergă să se arunce pe măgar căruia îi înfipse călcâile în coaste. Măgarul plecă împleticindu-se în întuneric.

— Katrin... Katrin? rostea Dimitri, nepricepând ce se întâmplă.

Aidan imploră:

— Katrin cea înaltă... te rog, mai spune-ne. De ce ai vorbit?

— Deoarece a fost ceva ce trebuia spus. Sith se îndreptă către Luka şi spuse:

— Noi am cunoscut-o pe mama ta Evangelina. De aceea am simţit că te *cunoaştem* atunci, în oraş. O recunoşteam pe ea privindu-ţi faţa. Katrin a spus adevărul. Mama ta provenea dintr-o familie cu daruri, dar ei nu şi-ar fi folosit puterea în spiritul *acelei* mantii.

— Ah, dacă ar fi fost aici! spuse Luka trist.

— Ei bine, nu este! îl repezi Jez.

— Jez, scoate-ţi mantia! îl imploră Luka. Miroase groaznic şi pot să te aud cum tremuri.

Jez îşi întoarse faţa în jos către Luka şi mârâi:

— Tu nu eşti numai orb, ci şi puţin nebun, nu-i aşa? Luka îi replică:

— Nu suntem cu toţii, câteodată?

— Nu şi atât de proşti, cum eşti tu. *Eu* ar trebui să fiu cel înzestrat.

Jez îşi smulse mâna din mâna lui Luka şi se îndepărtă cu paşi mari. Mantia se plia în jurul lui. Oasele şi lanţurile zăngăneau. Un cap de vulpe, care-i atârna pe spate, îşi deschise fălcile şi mârâi la Imogen. Şarpele

încolăcit pe tiv se undui în afară cu toată lungimea, ca şi cum ar fi fost din oţel, şi sâsâi la Luka.

— Daţi-o *jos* de pe el, strigă Sith, trăgând de mantie.

— Nu, strigă Jez. Este a mea!

Ochii săi erau injectaţi, iar venele i se profilau ca nişte frânghii pe faţa lui albă.

— Jez, te rog, scoate-o, insistă Luka. Stai aici cu mine. Genunchii lui Jez cedară. Căzu la pământ şi începu să plângă ca un copil. Dimitri şi Sith alergară să-i ridice mantia de pe umeri. În timp ce făceau asta, Dimitri văzu o mişcare cu coada ochiului. Era Simlin îndepărtându-se târâş. Se mai întoarse o dată să privească înapoi, iar scorpionul de pe frunte sclipi uşor.

— Duceţi mantia cât mai departe în pădure şi daţi-i foc! ordonă Dimitri.

Luka auzi o voce strigând cu durere în întuneric şi ştiu că nu aveau să scape atât de uşor de acea mantie.

Imogen îşi înmuie mâneca în apă şi răcori fruntea lui Jez murmurând:

— Acum, şşt. A plecat, Jez, a plecat.

— Vei fi bucuros să afli că Simlin a plecat, de asemenea, Luka. Jez vorbea cu greutate, dinţii îi clănţăneau. Ar fi trebuit să-i dau un şut ca lumea să-l ajute la plecare.

— Nu, spuse Luka. Acela ar fi trebuit să fiu eu.

— Ce vrei să spui? spuse Jez.

— Vreau să spun că... lucrurile ar fi stat altcumva. Dacă Vaskalia ar fi fost măritată cu... cu tatăl nostru.

— Vrea să spună, Jez, că noi ar trebui să-i arătăm puţină milă lui Simlin, murmură Imogen.

21
TOBA DE CULOAREA MIERII

Urletul lupilor răsuna în noapte din marginea satului. Rezemat cu spinarea de un copac, Luka numără şapte note diferite ale haitei de lupi.

Eva şi copiii plecaseră înapoi către orfelinat. Jez şi Imo stăteau la o masă unul lângă celălalt. Luka îi auzi murmurând şi gândi: „Sunt un cuplu acum", şi din nou i se făcu dor de mama lui.

— Haide, frăţioare, spuse Jez. Hai s-o vedem pe Imo în siguranţă acasă.

Pe măsură ce se apropiau de orfelinat, inspirau parfumul micuţelor micşunele de noapte, pe care copiii le răsădiseră în grădinile cu moloz.

— Păşeşte înăuntru, Luka, şi urează copiilor noapte bună, spuse Imogen. Vor adormi repede, dar urarea va rămâne cu ei şi-i va ţine în siguranţă, ferindu-i de vise rele.

Luka păşi înăuntru în hol, gândindu-se: „Imo şi Jez vor doar să se sărute".

Pietrele antreului încă păstrau căldura zilei. Luka bâjbâi după mânerul uşii, dar nu îl găsi.

— Imo, ai lăsat uşa deschisă? întrebă el.

— Nu, ţipă ea şi se împinse pe lângă el.

— Copii? Ieşiţi afară!

Vocea ei se răsfrânse din cele patru colţuri ale holului. Liniştea şi aşteptarea îl făcură pe Luka să se simtă rău.

— Nu vă ascundeţi de mine, strigă Imogen. Nu este deloc nostim. Vă rog! Unde sunteţi?

Numai o voce răspunse. O voce de neconfundat chiţăi tocmai din capătul celălalt al camerei.

— Sunt încă aici...

Era Aidan.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt toţi ceilalţi?

— Plecaţi. Nu am mai rămas decât eu şi Stefan. Femeia l-a ridicat din pătuţul său şi a zis: *„Pfui,* e ud", şi l-a pus înapoi în pătuţ.

Apoi se auzi vocea Evei, care plângea cu sughiţuri.

— Nu i-am putut opri. Pur şi simplu, nu am putut.

— Ce femeie? ţipă Imogen.

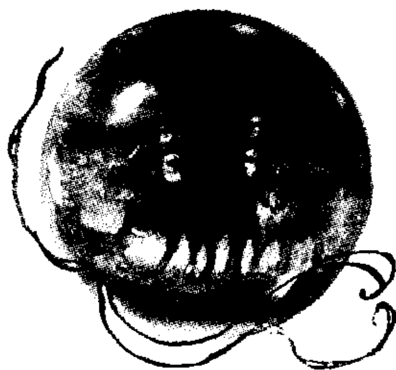
— Au fost trei spuse Aidan. Doi bărbaţi şi o doamnă... Vocea lui Aidan se înecă în lacrimi.

Luka îşi aminti avertismentul Generalului: „Traficanţii de copii cutreieră împrejurimile şi fură copii. Apoi îi vând pentru un preţ bun".

Îşi plecă capul printre lacrimi şi spuse:

— Jez. Adu-mi toba.

PARTEA A IV-A
TOAMNA

Şapte lupi aşteaptă în depărtare, ascultând bătăile slabe ale tobei. Limbile lor atârnă picurând salivă.

Îşi înclină capetele către lupul cu botul negru şi cu ochii de argint, iar cozile lor se mişcă în semn de supunere deoarece el este conducătorul lor.

Când va urla şi va alerga, haita lui va alerga cu el. Lupul cu faţa neagră îl aşteaptă pe Băiatul Şaman.

Omul cu părul de gheaţă merge de unul singur, aşa cum o fac mereu şamanii.

„Corul unei haite de lupi nu va cânta întotdeauna despre moarte, Băiatule Şaman, spune el.

Ia putere de la Pisica Norilor şi de la cei care te iubesc!

La sfârşit, întoarce-te la viaţa ta."

1
GOANA A ŞAPTE LUPI

Mirosul copiilor era în tot ce Jez aduse afară pentru lupi.

În mijlocul nopţii reci mirosul lor era încă mai pătrunzător. Era aşa de puternic, încât Luka în întruparea sa de lup se dădu înapoi din calea lui.

Mirosi blocul de lemn care fusese arma lui Florin. Mirosul era de lemn răşinos şi de băiat neliniştit. Din

bentiţa Mariei îi rămase mireasma ei delicată, ca de flori. Luka îl recunoscu imediat. Un fir din părul ei negru, cârlionţat, era încă prins în bentiţă. Maria nu-i auzise pe hoţii de copii furişându-se decât în ultimul moment. Cât de înfricoşată trebuie să fi fost! Scurta Lisei purta mirosul ei unic de caramele în mijlocul lânei aspre.

Jucăriile şi hainele păstrau esenţa copiilor, dar acolo era ceva mai mult, pentru că Luka, lupul cu faţă neagră, adulmeca şi un alt miros pe cât de uluitor, pe atât de tentant. Acesta făcu ca limba să i se răsucească în jurul botului. Era mirosul a ceva viu. Ceva ce trebuia prins şi mâncat. Carne.

Haita sa aştepta la oarecare distanţă, cu capetele plecate în semn de supunere. Luka îşi dădu capul pe spate, îşi îndreptă botul spre cer şi urlă. Unul câte unul, cei şase lupi din haită îşi înălţară urletul. Fiecare intona o notă diferită, dar apropiată, buzele lor negre răsfrângându-se peste colţi. Luka crezuse întotdeauna că urletul lupilor era un sunet dezolant, singuratic. Acum el învăţă că acesta era sunetul sufletelor lupilor tânjind să alerge împreună încrezându-se unii în alţii.

Prietenii săi fuseseră răpiţi. Cum o vor scoate la capăt? Orfanii deveniseră familia lor, trăind împreună cu Imogen şi Eva. Lui Imo şi Evei li s-ar frânge inimile şi Luka ştia că el trebuie să-şi aducă prietenii înapoi în sat. Se cutremură când se gândi la ce s-ar putea întâmpla. Copiii riscau să fie separaţi, abuzaţi, vânduţi în sclavie sau duşi într-o ţară străină, singuri şi pierduţi.

Îşi aminti că mantia şamanului îmbibată de răutăţi era încă în pădure aşteptându-l pe cel care avea să o poarte. Luka lupul se scutură, îşi apropie nasul pentru a lua urma mirosului şi păşi agale să-i găsească pe cei care îl părăsiseră. Haita era cu el.

Lupii alergară prin satul învăluit în noapte, străbătură piaţa plină de resturi de mâncare, scaune şi pahare de la festival, trecură pe lângă o pereche de pantofi roşii zăcând abandonaţi, pe lângă ruinele bisericii şi caselor şi de uşa deschisă a brutăriei.

În spatele lor se auzeau pocnituri ca de armă. Era furgoneta lui Dimitri. Uitându-se în urmă, Luka văzu forma estompată a căţeluşei care sărea lângă furgonetă, dar nu se opri din goana în josul drumului către ieşirea din sat

Se opri, cu o labă ridicată. Apăruse un nou miros pe pământ. Haita sa aştepta, tremurând de nerăbdare. Iată, aceasta era haita lui, încordată şi îngrijorată; doi lupi tineri de vreun an, femela lui albă, doi pui şi masculul încărunţit.

Prin ochii lupului cu bot negru, Luka văzu urme de anvelope mari în ţărână şi adulmecă petrol, căldura motorului şi mirosul puternic al oamenilor. Răpitorii trebuie să-i fi pus pe copii într-un camion. Luka şi-i imagină înghesuiţi înăuntru în întuneric, adormiţi numai pe jumătate, îngroziţi, călătorind în depărtare cu viteză.

Haita de lupi trebuia să călătorească cu iuţeală. Luka lupul îşi ridică botul spre cerul negru înstelat şi scoase un urlet, urmat de urletul haitei sale, vocile lor împletindu-se şi exprimând jale. Într-atât de concentrat era el în căutarea copiilor, încât nu observă că lupii poposiseră în vecinătatea casei cu cinci pereţi.

2
ŞAPTE FLORI DE OMAG

Simlin stătea ghemuit într-un colţ. Nemişcat, ca şi cum ar fi fost din lemn. În spatele genunchilor săi era pitit globul de cristal pentru a fi păstrat în siguranţă.

Se ghemuise aici imediat ce se întorsese de la festival, scăpând de teroarea mantiei şamanului.

Mama sforăia în patul ei de elefant. Pielea ei era cenuşie ca o ciupercă. Simlin îi văzu picioarele ieşind afară de sub rochia roşie. Erau scurte, boante şi

murdare. El alergase acasă şi o găsise stând bosumflată în pat şi înghiţind cu lăcomie o băutură purpurie din cana sa. Vaskalia îşi plânsese singură de milă, până adormise.

Simlin auzi un tropot, zgomot puternic de paşi. „Trebuie să fie ceva care vine după mine." Îşi acoperi capul cu braţele şi îşi închise ochii cu putere. „Urlete." Aduceau cu sunetele cimpoaielor de la festival, sunând prelung şi grav ca de pe altă lume. Acestea erau urletele lupilor. „Chiar lângă uşa mea."

Simlin se întreba dacă băiatul orb era cu acei lupi, în mintea vreunuia dintre ei.

Mama se cutremură şi se trezi tresărind violent. Alunecă din pat cu repeziciune ca un sac de făină pe rampa unei mori. Stătu în picioare şi-şi puse mâna la ureche.

— Îi auzi acolo afară, Simlin? întrebă ea. Ascultă corul urletelor lupilor.

El nu îndrăzni să-i dea vreo replică. Acea mantie cu oase ciocnindu-se unele de altele era încă acolo afară în noapte, îngreunată de totemuri şi blesteme.

Mâna sa cotrobăi după globul de cristal.

Când globul se limpezi, Simlin văzu destul de clar un lup cu botul negru şi cu labe lungi osoase. Alerga cu labele uşor arcuite, călcând parcă în vârful degetelor. În jurul umerilor, lupul purta un strat mai gros de blană argintie, menită să-i ţină cald.

Lupul se întoarse ca şi cum ar fi putut să-i vadă. Simlin suspină. Ochii lui licăreau argintii, limpezi ca apa râului în lumina soarelui. În spatele băiatului-lup Simlin văzu cele şase umbre ale haitei sale. Simlin ştia destul despre lupi. Odată ce te puneau jos, nu mai aveai nici o şansă.

— Dă-mi-l mie.

Vaskalia trase bolul din mâinile lui Simlin.

— El este? Este lup acum? scrâşni ea cu nasul lipit de sticlă. Spune-mi!

— Tu nu poţi vedea în globul acela, nu-i aşa? strigă Simlin. Dintr-odată se simţi copleşit de o bucurie subită, nu avu timp să-i evite loviturile de pumn, dar apoi se întoarse cu mânie spre ea şi strigă: Da, spiritul băiatului este în lupul cu bot negru, din fruntea haitei. Şase lupi îl urmează. Băiatul este mai deştept decât tine, bătrână ciupercă mirositoare, Mamă ciupercă.

Îşi feri capul instinctiv însă nu mai veni nici o altă lovitură. Capul ei era într-o parte ascultând la urletul sălbatic, niciodată schimbat al lupilor.

— Urletul lupilor vesteşte moarte, murmură ea. Dar a cui moarte va fi oare? Se uită în sus la grinzi şi strigă: Sfarmă-Oase? Pleacă şi adu-mi ceva carne. Repede!

Deschise uşa şi bătu din palme chemându-l pe Sfarmă-Oase. Vulturul îşi dădu drumul adormit de unde stătuse şi îşi întinse aripile înainte de a se îndepărta bălăbănindu-se.

Vaskalia se uită în noapte strigând:

— Grăbeşte-te cu lumina zilei, tu cel de acolo. Trebuie să găsesc florile galbene de omag. Am nevoie de *şapte.*

3
ŢINUT ARGINTIU ÎMPIETRIT

Luka îşi conducea haita cu repeziciune de-a lungul drumului. Un vânt uşor bătea împingând mirosul spre el, până ce acesta se opri cu nasul sus. Ajunseseră la acea răscruce unde Dimitri pusese întrebări acelei familii de pe tractor. Acum, Luka vedea răscrucea de drumuri prin ochii lupului conducător. Calul şi căruţa se deplasau de-a lungul acelui drum aspru spre oraş. În

dreapta, spre est, văzu o urmă nesigură pe piatră dispărând în noapte. Luka adulmecă aerul şi se cutremură. Percepu un loc străin, sărat şi ştiu că undeva, curând, trebuiau să coboare spre mare.

Luka îşi dădu seama că starea de spirit a haitei sale se schimbase. Schelălăiau, cu urechile date înapoi. Puteau să simtă mirosul apei şi erau contrariaţi de acea necunoscută întindere de argint, dar Luka, în forma sa de lup, simţea imboldul să urmeze dâra de miros în jos spre mare şi, încă alergând, se răsuci pe o labă pentru a-l urma.

Haita alerga în salturi uşoare de-a lungul drumului cu hârtoape, marcat de urmele acelui vehicul greu cu copii şi puternic impregnat de iz de om. Alergau cu uşurinţă pe picioarele lor lungi, prin iarbă, rogoz sau piatră, până când Luka lupul simţi cum lumina îi atinse ochii şi se opri.

În faţă, o fâşie galbenă la orizont se împrăştia cu repeziciune sus în cer şi jos în acea mişcătoare apă cenuşie de cositor de dinaintea ei. Luka vedea marea pentru prima dată. Dădea impresia că era un tărâm de argint liniştit, dar Luka văzu că se ondulează şi se mişcă, şi ştiu că este periculoasă. Lupii săi ciuliră urechile la sunetul ei adânc.

Continuară cursa. Lupii săi aveau încredere în el, dar Luka simţi totuşi o împotrivire din partea lor când începu să se simtă vântul mării. Acesta le răvăşi blana în două şi le ridică urechile.

Alergară şi alergară de-a lungul unui promontoriu, şi ajunseră până în vârful acestuia unde camionul întorsese luând-o spre nisip. Vârful stâncii era presărat cu flori roz de limba-peştelui.

Lupii priviră îngrijoraţi spre Luka. El era conducătorul lor, el putea estima cel mai exact pericolul. Mireasma

copiilor se simţea mai departe ademenindu-l, dar el încetini şi aşteptă în vârful stâncii, pentru că departe, dedesubt, era un loc unde ar fi putut fî oameni. Se aflau acolo case cu acoperişuri din ţiglă roşie care se suprapuneau semănând de sus cu o carapace de ţestoasă. Existau un port şi un debarcader. Pe apă stătea o barcă. Luka văzu camionul după care alergaseră tot drumul din sat şi până aici. Nici urmă de copii.

Haita schelălăi şi lupii îşi atinseră nasurile în timp ce aşteptau ca liderul lor să facă o mişcare. Natura lui de lup îl făcu să se concentreze imediat asupra sursei izului de om, dar în spatele minţii lui de băiat atârna acea mantie teribilă. Era încă acolo, lângă satul său, răspândind nenorocire.

Luka lupul lăsă la o parte imaginea mantiei şamanului. Mai întâi, trebuia să-şi găsească prietenii şi să salveze inima satului său.

Urma şerpuia în zigzag de pe stânca abruptă spre portul secret şi marea sălbatică.

Haita alergă în jos cu Luka în frunte, stârnind nori de nisip, răsucindu-se şi întorcându-se până când se opri brusc în locul unde urma dispăru, la debarcader. Acolo lupii se scuturară adunându-se la un loc încât respiraţia lor se întâlni într-un nor fantomatic de aburi. Pescăruşi uriaşi care se legănau agale pe dană, speriaţi, se ridicară în aer şi o luară spre mare ţipând.

Luka lupul înainta tăcut cu burta lipită de pământ până la camion. Sări peste oblonul din spate. Camionul era gol. Totuşi, mirosul copiilor era peste tot.

Luka lupul sări din camion şi se deplasă de-a lungul debarcaderului. Adulmecă frânghia bărcii înfăşurată pe cabestan. Barca sălta şi cobora pe valurile fluxului la mică distanţă, îndrăzni să se uite în jos. Un grup de

stânci arăta când marea cenuşie se îndepărta de ei la reflux, apoi le acoperea din nou cu apă. Apa murdară se izbea de zidul portului, joasă şi întunecată, diferită de apa puţin adâncă de lângă malul râului care strălucea în lumina soarelui.

Preţ de câteva clipe, Luka auzi scâncete ca şi cum nişte animale ar fi fost rănite.

Copiii erau în acea barcă.

Apa se izbea de zidurile portului. Departe pe mare valurile se spărgeau şi se rostogoleau fără încetare. Nisipul dus de vânt umplu nările şi gurile lupilor. Mirosul de peşte era puternic şi îi făcu să saliveze, dar strigătele se auziră din nou şi lupii tresăriră. Sunetele se transformară în plânsete. Lupii începură să tremure.

Duduitul unui motor acoperi toate celelalte sunete.

Era deasupra lor. Cobora pe urma de nisip. Din cea mai apropiată casă alergă un bărbat, dezlegă frânghia de pe cabestan cu repeziciune şi sări pe puntea bărcii aflate aproape de chei. În timpul saltului scăpă frânghia care alunecă în apă. Fără să o recupereze, traversă mergând cu spatele puntea spre cabina de comandă şi strigă:

— Dă-i drumul, dă-i drumul acum!

Iar o femeie strigă:

— Hai pe barcă, Serghei!

Uşa cabinei de comandă se trânti de perete şi Luka lupul sări pe puntea bărcii urmat de lupii săi şi dintr-un loc adânc din interiorul său izbucni un urlet de chemare la judecată, ca o sentinţă.

Luka lupul înfruntă omul de după cabina de comandă şi, mârâind, îl ţinu pe loc. Haita era alături de el. Duduitul motorului se opri într-un nor de praf. Frânele scrâşniră, cauciucurile fumegară, iar ceva auriu lovi apa cu un plescăit. *Căţeaua.* La chemarea din urletul lui

Luka, căţeaua înotă cu disperare pentru a-şi ţine capul la suprafaţa apei. Avea în gură frânghia de care era legată barca.

— Dă-mi arma, ţipă femeia din cabina de comandă, şi Luka se temu pentru vieţile lupilor din haita sa.

Barca se zgudui în timp ce motorul porni şi se opri, porni din nou la acceleraţie maximă, apoi se opri. Luka şi lupii se grupară pentru a se reorganiza şi Luka lupul îl văzu pe fratele său alergând de-a lungul cheiului.

Încă o dată motorul tuşi şi porni. Apoi iarăşi se stinse, într-un vârtej de aer Jez ateriză pe punte. Lupii mârâiră şi se uitară la Luka. Îi încurajă strigând: „Staţi de pază şi ţineţi-i acolo", apoi alergă să se uite peste bord la un al doilea, dar mai puternic plescăit în apă.

Jos în apa întunecoasă şi murdară plutea o formă rotundă. Braţele şi picioarele scurte loveau apa cu furie ca zbaturile unui vapor. *Dimitri.* Picioarele sale erau prea scurte pentru a face aceleaşi mişcări suple ca zveltul Jez, dar braţele sale erau destul de puternice pentru a apuca frânghia legată de barcă şi, ţinându-se de ea, să înainteze ajungând pe puntea bărcii.

Stătea acolo, plin de mânie, cu pumnii strânşi şi apa murdară picurând pe punte.

— Unde sunt copiii? urlă el, iar răspunsul veni de sub punte sub forma unor mici strigăte.

— Dimitri, suntem aici şi ne e foame. Ajută-ne! ţipară vocile pe care Luka le ştia şi le iubea. Dar barca începu să se clatine. Motorul porni la turaţie maximă. Căţeaua renunţă la strădania ei inutilă de a se alătura copiilor şi lupului pe care-l recunoscu cu greu ca fiind Luka.

Epuizată, căţeaua dădu drumul frânghiei în timp ce barca întorcea şi se îndrepta spre larg, tăind apa la fel de uşor ca un fierar care prelucrează fierul înroşit în forja sa.

Lupii scheunau speriaţi văzând că pământul de sub picioarele lor se ridica şi se cobora, iar mirosul pământului pe care ei îl ştiau rămânea în urmă.

4
ÎN BĂTAIA SOARELUI

Luka lupul alergă alăturându-se haitei care stătea lângă cabina de comandă, dezvelindu-şi colţii. Feţele celor trei traficanţi se vedeau prin fereastră schimonosite de furie deoarece planurile lor merseseră rău.

— Noi încercam doar să câştigăm ceva bani, strigă unul dintre traficanţi.

Dimitri recunoscu acea voce. Suna ca răsucitul tălpii pe pietrişul drumului. Ştia că îi mai văzuse pe cei trei, la han, iarna trecută, şezând într-un separeu lângă şemineu, doritori să vâneze animale pentru a le vinde pieile. Bărbaţii purtau glugă, iar femeia avea faţa încadrată în blană albă de hermină. Acum părul ei blond era udat de stropii valurilor, iar bărbaţii aveau pălăriile trase peste feţele ude.

— Întotdeauna sunt unii care profită în urma războiului, pe când ceilalţi suferă, mormăi Dimitri. Jez, trebuie să-i luăm pe ăştia.

— Dar copiii? întrebă Jez. Cât de mult vor mai rezista ei acolo jos?

Dar în secret el gândea: „Cât de mult oare voi mai rezista eu până să-mi fie rău? Această barcă urcând şi coborând, urcând şi coborând pe valuri".

— Dacă reuşim să ajungem în cabina de comandă, putem să-i salvăm, spuse Dimitri.

Lupii se legănau pe picioarele lor subţiri, pe măsură ce barca se ridica şi cădea pe valuri, iar Luka ştiu că toată puterea stătea în mâinile femeii cu gura încleştată care pilota barca.

Uşa cabinei se deschise cu putere şi un bărbat ieşi pe punte agitând un pistol. Dimitri şi Jez ezitară. Nu şi Luka lupul. Sări să prindă încheietura mâinii bărbatului în fălcile sale. Arma îşi descarcă gloanţele în punte, chiar printre labele sale, de trei ori, bubuind precum cea mai rea noapte de război.

Urmă o pauză.

Luka îl văzu pe Dimitri aplecându-se să înhaţe pistolul de pe punte, apoi împingând bărbatul în cabina de comandă alături de ceilalţi doi traficanţi. Era chiar acolo

aproape, urlând în faţa bărbatului. Omul dădu înapoi împleticindu-se şi strigă:

— A fost femeia aceea care vindea descântece. Aceea din casa micuţă... Dorea să cumpere o blană de leopard al zăpezii... A tot insistat să fie o blană albă... *Ea* ne-a spus şi că erau copii în vechea şcoală. Ne-a zis: „Luaţi-i, sunt copiii nimănui, nimeni nu-i doreşte".

— Tu, firule de praf de sub duşumeaua vieţii, urlă Dimitri. Iarna trecută vânaţi animale sălbatice, nu copii.

— E numai o meserie, se tângui bărbatul.

Dimitri îl împinse înapoi în cabină, trânti uşa şi se sprijini de ea, cu revolverul pregătit. În timp ce lupii se strecurau să stea de pază, el păşi în spate, zâmbind triumfător.

Jez se îngenunche şi deschise trapa de la cală zicând în gând: „Nu vă gândiţi la mâncare, nu vă gândiţi la mâncare".

Lisa urcă prima, clătinându-se. Ceilalţi copii o urmară, zâmbind cu uşurare, toţi cu excepţia lui Florin. Îngrozit de sunetele armei, se ghemuise în cala bărcii astfel că Jez trebui să coboare şi să-l aducă pe punte.

— Lupi! ţipă cu uimire Maria, arătând spre haită, deoarece ea nu auzise nici ghearele labelor lor păcănind uşor pe suprafaţa punţii, nici urletul acestora aşa cum auziseră ceilalţi copii. Erau înspăimântaţi şi în acelaşi timp fascinaţi de formele suple şi de ochii lor incredibili.

— Da, dar este în regulă, spuse Dimitri, trecând în faţa lor. Haideţi să-i închidem pe aceşti hoţi în cală.

Traficanţii coborâră în cală sub ameninţarea pistolului, furioşi, înjurând atât de murdar încât Dimitri le spuse copiilor să-şi astupe urechile. Îngenunche, urlând:

— Nu vă bateţi voi joc de copii *noştri!* Trânti trapa. Asta-i tot, declară brutarul cu mulţumire în glas.

— Nu, nu este, spuse Jez. Ne îndreptăm spre largul mării. Şi sunt puţin neliniştit cu toţi lupii ăştia prin preajmă.

Se uită cu atenţie la ochii argintii ai lupului elegant care îi conducea. Nu reuşi să-i susţină privirea pentru mult timp. Valuri de panică îi străbătură stomacul la gândul transformării micului său frate. Eva cărase trupul fără vlagă al lui Luka înapoi la Katrin cea înaltă, la brutărie, dar spiritul lui era chiar aici, în acest lup, pe această barcă în largul mării.

— Vă rog, lăsaţi-l să se întoarcă în siguranţă înapoi, se rugă Jez lupilor, mării, cerului şi oricui l-ar fi putut auzi.

Luka lupul îl privi îndelung pe înaltul Jez. Admirase felul neînfricat în care sărise în barcă şi salvase copiii din acea întunecată ascunzătoare. Dimitri era acum în cabina de comandă. Cumva întorsese barca înapoi spre ţărm. O amintire răsări în mintea lui Luka, ceva ce acest om îi spusese lui Aidan cel care trebuie să fie cărat peste tot. Dimitri lucrase ca marinar cu mulţi ani în urmă, nu-i aşa?

Dar ce făcea Jez acum? Mersese împleticindu-se către balustrada bărcii şi acum stătea aplecat peste ea. Faţa sa avea culoarea verde a algelor de pe stâncile de pe ţărmul mării...

Dimitri conduse barca în port, iar aici, la debarcader. Luka hotărî să nu mai aştepte ca Jez să lege barca de cabestan. Sări pe chei, iar haita îl urmă. Luka alergă în jos pe treptele de piatră pe prundişul umed. Căţeaua stătea chircită, tremurând pe o piatră şi se holba la ei. Luka lupul ştia că aceasta ar fi vrut să alerge alături de ei, dar îi dădu comanda să rămână pe loc.

Se opri. Marea avea aşa un miros copleşitor! Îşi băgă botul în apa rece ca gheaţa şi luă o înghiţitură, dar imediat o scuipă. Apa era mult mai sărată decât lacrimile.

Lupii alergară spre vârful falezei, pe urmele de nisip cu vântul mării împingându-i din spate. Săriră pitindu-se în iarba de pe margine în timp ce un jeep duduia în jos către port. Şofer era un soldat din trupele de ocupaţie. Lângă el stătea Generalul.

„Cred că a sosit prea târziu în sat pentru festival, gândi Luka, dar sunt bucuros că el este acum aici."

Lupii poposiră în vârful falezei dând din coadă şi plecându-şi capetele cu supunere, în faţa liderului lor. Luka îşi ridică nările în aer şi adulmecă. Petrol. Venea un alt autovehicul.

Mirosi fumul de ţigară ieşind pe fereastră. Îşi luă haita din drum în timp ce autobuzul lui Peter înainta urmând jeepul Generalului, pentru a aduce copiii acasă. Haita trebuia să se grăbească spre nord.

Luka observă culoarea cenuşie, ca de lup, a cerului. Soarele îşi trimise razele ascuţite printre nori, pe suprafaţa apei, astfel încât cerul, de asemenea, părea ca şi cum ar fi fost sub apă. Luka ştiu că trebuiau să vâneze şi apoi să se odihnească. La o oarecare depărtare de drum se afla o mică pădure, plină de miros de iepuri şi căprioare. Haita înfometată ucise şi mancă, încheind cu poame, viermii găsiţi întâmplător şi câţiva greieri graşi care încă ţârâiau în iarbă. Lupii se linseră pentru a-şi îndepărta nisipul şi mirosul de sare. Apoi săriră, se răsuciră şi se rostogoliră lăsând să li se vadă burţile cu blana pufoasă.

Puii de lup se hârjoniră. Când deveniră agresivi şi lupta mai mult decât o joacă, Luka le ordonă să

înceteze. Lupişorii îşi plesniră cozile cu supunere şi se gudurară.

Ultimele raze ale zilei cădeau într-un unghi care le spu-nea că vine toamna. În depărtare, vârfurile munţilor erau tot atât de vagi şi singuratice ca aburul unei răsuflări impregnat pe sticlă.

Haita se odihnea. Bufniţele se adunau chemându-se unele pe altele prin sunete care aduceau cu nişte hohote de râs. Din clarobscurul asfinţitului se auzeau purtate de vânt chemările uşoare ale căprioarelor. Lupii adormiră.

Luka lupul se trezi când miresmele nopţii deveniră pătrunzătoare în aerul rece. Stând în picioare, se scutură până în vârful cozii, având senzaţia că fuseseră urmăriţi.

Haita se ridică şi aşteptă tremurând cu nerăbdare, uneori mişcându-şi cozile, dar întotdeauna privindu-şi conducătorul.

Cerul negru era încă încrustat cu stele. Luka şi haita se întoarseră cu mişcări agile înapoi în ţinuturile lor, fără să şovăie, deoarece aveau hărţile în cap. Noaptea mirosea a toamnă. Alergau fără ezitare, uneori repezindu-se la câte-o pasăre de noapte sau spre un un liliac cu chip de porc, dar nicicând abătându-se din drumul lor.

Cerul se lumină. Luka văzu frunzele şi firele de iarbă acoperite de chiciură. Soarele se ridică pe cer şi topi promoroaca.

Haita înainta fără oprire, urmându-şi ţelul cu stăruinţă, trecu de răscruci de drumuri şi o luă în sus spre sat. Luka găsea prezenţa lupilor liniştitoare. Era ca şi cum cele şapte creaturi ar fi avut doar o singură gândire. Apoi Vaskalia schimbă totul.

Simlin ştiu că era vina lui Sfarmă-Oase. Într-o zi, ar putea avea propria intrare. Zbură înăuntru, cărând până la Vaskalia un animal maro cu blană moale, scurtă. Animalul maroniu tremura. Ochii săi scânteiară, apoi se înnorară.

Mama ridică satârul şi lovi, *ţac, ţac, ţac, ţac, ţac!* Numără şase bucăţi din micuţa căprioară maro. *Ţac!* Şapte bucăţi acum.

Mama jupui pielea cu un cuţit ascuţit îşi luă pisălogul plin cu amestec de omag galben (podbal, arnică...) şi începu să-l împrăştie descântând peste bucăţile de carne. „Pute, puh", îşi zise Simlin. Vaskalia păşi afară împrăştiind bucăţile de carne pe drum.

— Acesta-i sfârşitul lor, cobi ea. Urăsc aceste urlete. Acum pentru un somn bun şi lung.

Îşi îndesă smocuri de muşchi în urechi şi se aruncă pe salteaua ei.

Când sosiră lupii, Simlin ieşi tiptil pe uşă.

Cel mai mic pui de lup scoase un sunet de bucurie; întorcea ceva pe drum cu nasul său alb, delicat. Al doilea pui se opri de asemenea şi adulmecă o altă bucată găsită alături. *Carne.* Bucăţi mari fuseseră aruncate pe drum. Acestea străluceau marmorate cu şuviţe albe de grăsime şi acoperite pe deasupra cu o peliculă galbenă ca o pieliţă. Luka se repezi la el, aruncându-l de se rostogoli cât colo. Femela lui albă năvăli peste al doilea puiandru şi-l azvârli cât mai departe de bucata de carne. Haita împinse lupişorii pe drum în sus, dincolo de casa cu cinci pereţi, dar cel mai mic din ei continuă să-şi lingă pasta rămasă pe buze şi apoi începu să schelălăie. Picioarele i se îndoiră. Mama se agita în sus şi în jos, împingând, apoi ridicând puiul cel mic, pe care-l apucă de gât şi-l cără o bucată de

drum. Puiul era prea greu pentru a-l căra departe şi curând îl lăsă pe pământ.

Picioarele puiandrului cedară. Se încorda, scormonind cu labele pământul, şi se zvârcoli din cauza durerii de burtă, pe când ceilalţi lupi aşteptau, întorcându-şi capul şi scheunând.

Lupuşorul se ridică împleticindu-se pe labele sale. Înghiţi. Stomacul său se strângea şi se umfla o dată şi încă o dată, ca un burduf, apoi vomă toată acea carne mirositoare şi otrăvită de culoare gri-roz împrăştiind-o pe tot drumul.

Simlin se uită la mama sa care stătea întinsă pe saltea.

Încă dormea profund. Ţopăi de câteva ori de agitaţie şi ieşi să urmeze haita spre pădure.

5
PĂMÂNTUL FERTIL

Lupii înaintau într-un ritm uşor oprindu-se adesea pentru odihnă, în aşa fel încât cel mai tânăr dintre ei să poată să-şi recapete puterile. În afara satului, terenul începu să se încline urcând spre munţi. Deplasarea era mai anevoioasă acum că alergau printre copaci, ţinându-se atât de aproape unii de alţii. Luka lupul putea adulmeca schimbarea anotimpului în vântul care răscolea frunzele căzute şi purta mireasma lor ca de lut printre copaci. Toamna sosise pe neaşteptate aici, în aceste ţinuturi înalte. Deja frunzele deveniseră roşii, de un galben intens şi arămii. Coniferele aveau o înfăţişare sobră dată de culoarea mai întunecată a acelor.

La trecerea lupilor veveriţele se căţărau cu repeziciune pe trunchiurile arborilor dispărând în vârful copacilor. Iepurii intrau cu iuţeală în vizuini, iar bufniţele în scorburile copacilor, dar nu era nevoie să se teamă de vreun pericol deoarece haita era în urmărirea altui vânat.

Cu cât mai adânc pătrundeau în pădure, cu atât mai mult Luka lupul se încredinţa mai mult că mantia şamanului călătorise mult mai departe printre copaci, *prin proprie putere.* Dimitri le ordonase soldaţilor s-o îngroape. Dar unde?

Cum terenul urca în pantă spre munţi, acesta era acoperit de un strat subţire de frunze arămii şi jir, iar pământul mirosea jilav şi pătrunzător. Frunzele foşneau luate de vânt, iar cele călcate de labele lupilor scoteau un sunet asemănător zbuciumului mării de care ei se temuseră atât de mult. Ciuperci dolofane, moi ca

alunarii stăteau printre frunzele mucegăite. Erau cercuri de ciuperci uriaşe roşii cu puncte albe ca nişte umbrele otrăvitoare, dar şi rugi zgârietori cu bucheţele de mure coapte printre ferigi arămii.

„Este aici, ştiu că este."

Luka lupul alerga cu nasul în pământ. Haita continuă să se uite la el, întrebându-se de ce îi conducea în jurul acestor copaci când atât de multă mâncare fugea din drumul lor ascunzându-se de ei. În cele din urmă, înapoia unui uriaş stejar cenuşiu, Luka simţi pământul de sub picioare schimbat. Era bombat. Fusese cald şi devenise şi mai cald. Un miros neplăcut se ridica spre suprafaţă. Erau mormane de ghindă mare şi aurie încă în micile lor cupe. Veveriţele nu îndrăzniseră să treacă peste grămada de pământ să le ia.

Trunchiurile mari ale stejarilor erau năpădite de iederă. Toamna îmbrăcase copacii în două culori: verdele-închis al iederei şi arămiul frunzelor de stejar. Copacii îşi lepădaseră deja multe din frunzele lor, iar acum Luka lupul le scurmă cu laba sa.

Aici era.

Luka dezgropa o margine de dinţi rânjind, o piele de şarpe şi un şirag de oase cu clinchet ca de clopoţei. Haita i se alătură, scurmând energic dezgropând întreaga mantie.

Stătea întinsă pe pământ, albă şi înaripată ca un calamar uriaş adus de ape în pădure. Din ea se ridica duhoarea care putea ca o grămadă de ouă stricate de gâscă şi care făcea ca blana de pe gâtul lupilor să se ridice de frică.

Urechile ciulite ale lui Luka auziră un foşnet sus în stejar, printre frunzele uscate. Auzi ceea ce i se păru a fi un strănut. Să fie posibil? Se uită la haita strânsă-n cerc în jurul său. Lupii ciuliseră urechile la sunetul din

stejar, dar nu-l recunoscură. Un strănut uman nu exista printre amintirile lor.

Haita era obosită, dar dacă el acţiona imediat ceilalţi lupi aveau să fie de partea lui. El era puternic. Toţi erau astfel. Forţa lor era haita. Singuri, lupii nu ar putea să supravieţuiască.

Aşa că Luka făcu mişcarea. Îşi puse laba cu hotărâre pe mantia din piele, o apucă de o margine cu gura şi începu să o sfâşie cu dinţii săi mari şi puternici. Zgomotul scos de mantie fu copleşitor. Acesta cutremură copacii ca şi cum pământul s-ar fi crăpat şi deschis. Haita de lupi salivă şi se alătură lui Luka, distrugând pielea rea în bucăţi, sfâşiind-o şi rupând-o. Ţineau mantia între ei ca pe un cearşaf care trebuia pliat după ce a fost spălat.

Apoi lupii se dezlănţuiră, sfâşiindu-o în bucăţele, zgomotos şi cu satisfacţie.

Luka se opri, adulmecând o nouă apariţie printre copaci. O formă estompată, cu limba atârnând de extenuare. Era căţeaua aurie. Îi urmărise tot drumul până aici. Coada ei se mişcă, şovăielnic, iar Luka îi răspunse schelălăind a bun venit. Nu era o ameninţare pentru haită aşa că lupii nu o goniră, ba chiar acceptară să-i ajute, totuşi obosită, aceasta se aşeză curând să se odihnească.

Lupii înfometaţi se luptară cu mantia până în amurg. Aruncară resturile de oase şi piele de şarpe şi dinţi peste umerii lor dezmembrând mantia într-o mie de fărâme. Cum lumina soarelui se diminuă, siluetele copacilor se estompară părând uriaşe bestii gata să te înhaţe. Cioatele cenuşii ale copacilor aşteptau ameninţătoare în umbră. Luka se strădui să-şi menţină lupii concentraţi asupra a ceea ce aveau de făcut: să

distrugă această mantie astfel încât să nu mai poată fi purtată niciodată.

Lupii se rotiră şi se răsuciră printre supărătoarele rămăşiţe, marcând victoria cu izul lor. Acum, când mantia zăcea într-o mie de bucăţele, creaturile scormonitoare, ciorile de leşuri, vulpile, furnicile şi gândacii vor căra bucăţelele şi vor definitiva acţiunea.

Misiunea lor se încheiase.

Luka îşi azvârli capul pe spate şi urlă a victorie, iar lupii săi i se alăturară şi, de asemenea, căţeaua. Cântecul haitei răsună printre copaci străbătând pădurea şi auzindu-se şi în sat. Porniră din nou cu căţeaua gâfâind în urma lor. Acum în sfârşit haita putea să vâneze, să mănânce şi să se odihnească.

Luka gândea: „Mă voi despărţi de ei curând. Voi fi orb încă o dată. Aşa că mă voi culca şi voi spera ca faţa mamei mele să privească în jos spre mine, din visele mele".

În patul ei de elefant, Vaskalia, tresărea şi se răsucea în somn la auzul cântecului corului de lupi. Gemea ca şi cum ar fi fost în suferinţă. În visele ei, mantia şamanului zburase departe şi, deşi gonise după ea cu braţele larg deschise, mantia străbătuse cerul şi se pierduse în infernul soarelui.

Înapoi la brutărie, Jez se întoarse pentru a vedea un lup prin fereastra mică. Se grăbi spre uşă. Acel lup mare cu botul negru se strecura pe drum în sus, urmat de o altă umbră în spatele lui.

— Dimitri, şopti el. Cred că Luka s-a întors.

În vârful stejarului, Simlin dorea să urle şi să strige deoarece împuţita, zăngănitoarea şi greaua manta dispăruse pentru totdeauna. Aceasta nu se mai putea reface singură la fel cum nu s-ar mai putea reface sticla

globului de ghicit, nu-i aşa? Nu. De-acum, nu-l mai putea stăpâni, nu-l mai putea copleşi.

Băiatul orb şi lupii săi o învinseseră pe Mama. Asta era bine.

Simlin se scarpină pe semnul din naştere de pe fruntea sa. Îl mânca atât de rău! *Au!* Îşi duse mâna la spate. Acolo avea o durere surdă chiar la baza noadei. Simţi o umflătură ca şi cum ceva îi creştea la capătul coloanei vertebrale, ceva precum coada ascuţită a unui scorpion.

6
AIDAN NU SE MAI PLICTISEŞTE

— Unde sunteţi cu toţii? şopti Luka în timp ce intra în orfelinat.

Strigătele de „Luka, Luka! Surpriză!" aproape că-l dădură jos din picioare. Copiii îl apucară de mîini, Lisa îl sărută şi putu să o audă pe Imogen râzând cu afecţiune şi delicateţe. Cineva aruncă spre el un buchet de crăiţe puternic mirositoare, iar Maria strigă:

— Unde-i lupul?

Peste toţi, răsună vocea stridentă a lui Aidan:

— Luka, cum se face că în dimineaţa asta mergi şi vorbeşti? Când Imo m-a luat să te văd la brutărie, tu erai întins în patul tău ca o păpuşă de cârpă cu gura larg deschisă.

Copii chicotiră, iar Florin încercă un urlet de lup.

— Nu, Florin, nu este amuzant, insistă Aidan. Toţi ceilalţi fuseseră furaţi. Luka stătea inconştient în brutărie. Am avut o perioadă neplăcută şi plictisitoare în care nu am avut pe nimeni cu care să vorbesc, cu excepţia lui Imo şi Eva, care doar plângeau tot timpul. Katrin cea înaltă venea cu prăjituri pe care nimeni nu avea chef să le mănânce şi *oricum ea* nu spune niciodată nimic.

— Încă îl aveai pe Stefan, spuse Luka cu îndoială.

— Stefan nu vorbeşte. El nici măcar nu *plânge,* spuse Aidan. Aşa că a fost foarte plictisitor pentru mine, Luka,

înţepenit aici în timp ce tu alergai cu lupii. Cel puţin aşa mi-a spus Jez.

— Luka a fost un mare lup cu botul negru şi cu ochi argintii, spuse Lisa. El ne-a salvat. Acum este iarăşi Luka.

Bătu din palme şi ţopăi în jurul lui Luka.

— Aidan, îmi pare rău că ai fost singur, spuse Luka, dar acum toate s-au terminat.

— Deci când ne spui povestea?

— Va trebui să aşteptaţi până după prăjituri, Aidan, spuse Luka, auzindu-şi stomacul ghiorăind sonor ca un mecanism de ceasornic. Apoi o să vă spun totul despre lupii gonind spre mare.

Un motor de maşină dudui afară, apoi opri. Imogen zise:

— Mi-e teamă că va trebui să aştepţi chiar mai mult decât atât, Aidan. Avem vizitatori.

Se auziră zgomot de bocanci şi cizme militare în hol.

— *Vai!* strigă Aidan. Cine sunteţi?

— Linişte, băieţi. Acesta este Domnul General, comandantul din Castelul Roşu, anunţă vocea siropoasă a Căpitanului Lazslo.

— Deci dumneata eşti Generalul cu monede de aur?

— Da, eu sunt. Şi cred că ştiu şi cine eşti tu. În orfelinatul cu tavan înalt vocea profundă a Generalului răsună cu ecou. Numele tău este Aidan.

— Dar cum de ştii dumneata asta?

Luka nu-l auzise niciodată pe Aidan atât de contrariat.

— Luka mi-a spus. Ţine! Un zgomot puternic pe masă îl făcu pe Luka să tresară. Acest teanc de cărţi este pentru toată lumea, dar în special pentru tine Aidan. Fiindcă te plictiseşti şi devii nesuferit.

— Eu, nesuferit? A spus Luka asta? Dar când?

— Când a venit la oraş cu Purtătorul de Cuvânt. El a spus că îţi trebuie un scaun cu rotile de asemenea şi că Maria are nevoie de un aparat auditiv. Mi-a dat o listă lungă cu lucrurile de care voi *toţi* aveţi nevoie. Acestea vor fi la voi de îndată ce am să intru în posesia lor. Tocmai am fost să văd cum merg lucrurile cu noua voastră casă. Şi lucrurile sunt foarte bune. Soldaţii au muncit din greu şi repede toată vara, iar voi veţi fi în curând acolo.

— Domnule General, vă mulţumesc că aţi urmat lupii în acea noapte şi aţi salvat copii noştri, spuse Imogen.

Copiii i se alăturară, strigând:

— Mulţumim, Domnule General. Vă mulţumim.

— A fost o plăcere pentru mine, spuse Generalul şi Luka simţi un zâmbet în vocea acestuia. Cei trei traficanţi îşi aşteaptă procesul. De altfel, nu vor fi mulţi care să le ducă dorul pe-aici. Şi, desigur, persoana căreia trebuie să-i mulţumiţi cu adevărat este acest băiat de aici.

Generalul îşi aşeză mâna pe umărul lui Luka. Cumva el a convins o haită de lupi să urmărească camionul în care eraţi voi până jos într-un port secret. Noi, ceilalţi, doar i-am urmărit.

— Nu, Luka *a fost* un lup, anunţă Lisa.

— Nu, amândoi greşiţi, chiţăi Aidan. Luka a rămas nemişcat la brutărie dormitând cu gura deschisă ore în şir. Cu siguranţă, el nu a alergat de-a buşilea, urlând.

— Aidan, eu nu înţeleg mai mult decât înţelegi tu, spuse Generalul.

Se făcu linişte. Aidan oftă, un lung şi adânc oftat de suferinţă.

— Luka este, într-adevăr, puţin dintr-un şaman, nu-i aşa, Domnule General? Fiind un lup? Iar eu cred că a fost o pasăre.

„Şi un leopard al zăpezii", gândi Jez.

— Da, aduce mai degrabă cu un vechi şaman, Aidan, spuse Generalul. Se întoarse spre Jez şi spuse: Am fost impresionat de bravura dumitale pe acea barcă, frate al lui Luka.

— Numele lui este Jez, zise Luka cu mândrie.

— Sunt încântat să te cunosc, Jez. Acum, când Luka a venit să mă vadă, mi-a spus că ai putea să repari ceasul oraşului. Acesta s-a oprit la miezul nopţii. Luka crede că figurinele înţepenite în afara ceasului fac oamenii să devină supăraţi şi neliniştiţi. Şi probabil are dreptate. Ai putea să faci ca ceasul să meargă, iar figurinele liniştitoare să apară din nou?

— *Oaul* Cu siguranţă că pot, cum nu, spuse Jez. Îl voi aduce şi pe Ivan fierarul să mă ajute.

— Trebuie să te caţări... zise Generalul. Dar Jez răspunse imediat:

— Nu mi-e teamă de înălţimi.

„Nici mie nu mi-e teamă de înălţimi." Simlin se ascundea după un colţ al verandei. „Îmi place să mă caţăr pe acoperişuri. Oh!" Bucătarul gras venea cu femeia uriaşă. Ea ducea o tavă acoperită cu o muselină care flutura uşor. Simlin îşi linse buzele cu limba sa ascuţită deoarece el putea mirosi prăjiturile de dedesubtul muselinei. El putea simţi mirosul dulce, untos, de făină proaspăt coaptă care-l făcu să saliveze. Ce prăjituri sunt astăzi? „Nici o prăjitură pentru Simlin. Nu e drept, nu e drept..."

— Ei bine, ăsta nu e băiatul Vaskaliei? întrebă Dimitri. De ce nu intri înăuntru cu ceilalţi?

Simlin se apăsă mai tare de zidul de piatră.

— Haide. De fapt şi tu eşti unul dintre copiii satului, spuse Dimitri, sperând să fi sunat mai amabil decât simţea.

Simlin nu putea să ridice privirea şi să se uite în ochii brutarului. Nu ştia ce să spună, aşa că murmură ceva din cuvintele fără sens ale vrăjilor Mamei sale către el însuşi şi-şi scarpină scorpionul iritat.

Katrin cea înaltă se încruntă. Pe fruntea băiatului slăbuţ apăruseră dungi roşii din cauza scărpinării.

Katrin dispăru înăuntru. Câteva momente mai târziu, Eva ieşi afară, aducând trusa medicală. Ţintuindu-l în colţ, ea îi aşeză un pansament peste scorpion şi-l fixă bine la ambele capete cu plasture.

— Asta te va opri să te mai scarpini, drăguţule, spuse Eva. Katrin cea înaltă reapăru şi-i întinse o brioşă acoperită cu zmeură. Era caldă încă. Preţ de câteva clipe Simlin se află în dulcele şi untosul rai în timp ce înfuleca prăjitura. Apoi se uită pe furiş pe după uşă.

— Hei, hei, urlă careva şi Simlin o luă la sănătoasa, la vale, pe alee.

7
DINCOLO DE CEASUL DE LA MIEZUL NOPŢII

Dimitri se strâmbă când furgoneta sa porni pe drumul îngust fără el. Praful se ridica în aer. Cauciucurile fumegau. De când Jez învăţase să conducă, cauciucurile deveniseră la fel de netede precum chelia brutarului. Furgoneta încremeni cu motorul oprit, reporni, sări înainte, se întoarse, reporni, se întoarse şi dudui înapoi în jos pe drum cu roţile scârţâind pe caldarâm.

Dimitri stătea cu braţele încrucişate. Fruntea sa îngrijorată arăta ca un câmp arat. Rândunelele sale zburaseră spre sud cu săptămâni în urmă, lăsându-l cu perspectiva unei alte ierni grele. Cineva deja nu se putuse abţine de la stivele cu trunchiuri de lângă piaţă, deşi acestea trebuiau împărţite în mod echitabil între toţi sătenii. Acum tânărul Jez era gata să meargă la oraş pentru a repara Ceasul din Turn.

— Crezi că sunt un bun şofer? strigă Jez către fratele lui aşezat în scaunul pasagerului.

— Da. Eşti grozav, ţipă Luka, deoarece el nu putea vedea zidurile apărând cu repeziciune înaintea parbrizului şi găinile care zburătăceau din calea lor, pe măsură ce fratele mai mare manevra volanul.

Era rapid, zgomotos şi emoţionant să fii într-o maşină condusă de Jez. Lui Luka îi plăcea la nebunie.

— De ce ai faţa asta aşa lungă, Dimitri? strigă Jez. Dacă suntem opriţi, o să spun că lucrez pentru general.

— Tu să ai grijă de maşina mea, Jez, spuse Dimitri negru, şi să ai grijă de Luka, de asemenea. Am avut o vorbă cu Ivan. El va avea grijă de amândoi.

— Am şaptesprezece ani, oftă Jez. Nu am nevoie să fiu dădăcit. Eşti sigur că ai tot ce-ţi trebuie, Luka?

— Da, spuse Luka, bătându-se peste piept.

Înăuntrul jachetei era o tobă. Niciodată nu pleca fără o tobă, iar în buzunar avea o pungă cu cireşe pentru a le mânca pe drum.

— La revedere, Dimitri, strigă Jez. Ai grijă ca Alfonso să nu-ţi şterpelească renglotele.

Plecară să-l ia pe Ivan, fierarul. Furgoneta hurducăia printre gropi pe drum în jos către fierărie, iar Luka chicotea hâţânat în scaunul său.

Luka simţi mirosul fierului topit înainte de a auzi mocnitul focului şi clinchetul ciocanului lui Ivan.

— Daţi-mi câteva clipe, Jez, spuse Ivan. Acestea sunt porţile pentru noul orfelinat şi mai am doar puţin.

Cele câteva clipe ale lui Ivan se transformară în secole. Luka coborî din furgoneta şi rătăci prin curte. Mirosea a cal.

Când fu în sfârşit gata, Luka a trebuit să călătorească în spate împreună cu genţile cu unelte. Dimitri scosese tăvile pentru pâine, dar furgoneta încă mirosea înşelător a pâine proaspătă. Jez încercă să evite o capră şi Luka fu aruncat de-a curmezişul furgonetei, aşa că rămase lungit jos pe podea, în timp ce maşina se mişca necontrolat şi mugea croindu-şi calea spre sud, hurducându-se peste gropile din drum. Dorise să doarmă, dar nu avea nici o şansă cu Jez la volan. După o bună bucată de drum, aerul se schimbă şi atunci ştiu că erau în oraş.

— Sunt soldaţi care ne aşteaptă la uşa turnului, strigă Jez. Vrei să rămâi aicea jos, în furgoneta, Luka?

— Nu, nu vreau, răspunse Luka. Voi merge acolo sus cu tine.

— Tu ai grijă, micuţule, spuse un soldat cu grosolănie. Generalul nu ne-a spus că va fi şi-un băiat orb. Cum vei urca şi coborî tu o scară în spirală?

— Pe picioarele mele, desigur, spuse Luka.

Luka urcă pe pipăite scările înapoia lui Jez. Era ca şi cum te-ai fi tot căţărat în spirala unei cochilii de melc. Urcară tot mai sus pe treptele umede şi pline de mucegai. În spatele lui, Ivan se oprea să îşi tragă sufletul la fiecare câţiva paşi, plângându-se de durerea sa de spate. Luka începu să se simtă rău şi îşi dori să fi mâncat înainte de a începe ascensiunea. Se gândea la cripte şi morminte ca şi cum zidurile ar fl putut să se mişte şi să-i închidă în interiorul lor, dar Jez îl apucă de mână şi îi spuse:

— Ţine-te bine, urcând treaptă cu treaptă.

În cele din urmă ieşiră deasupra. Putea să stea în picioare. Simţi aerul rece pe faţă şi îşi întinse braţele ca pe nişte aripi, râzând. Încercând să îl apuce pe Jez din nou de mână, nimeri o altă mână, făcută din lemn aspru.

— Cred că nu ţi-ai dori acea mână, flăcăule, spuse Ivan. Aceea este Doamna Moarte. Mai bine te-ai ţine de mână cu acei copii flămânzi.

— Nu vreau să ţin pe nici unul din ei, mulţumesc Ivan, spuse Luka.

— Ei bine, trebuie să ne apucăm de treabă sau ne va prinde întunericul înainte de a termina treaba, spuse Jez îngrijorat. Luka, eu cred că ai fi mai în siguranţă stând în interiorul turnului ceasului cu noi.

— Nu, îmi place aici afară, spuse Luka. Îşi aminti fantasticul său zbor cu rândunica, gândindu-se la toate acele creaturi ale cerului, păsările şi liliecii.

— Este greu, se repezi Jez. Treci în acest colţ şi stai aici! Jez îl conduse apucându-l de umeri printr-o uşiţă într-un spaţiu care părea strâmt şi mirosea a metal umed.

— Deci iată unde sunt ele, strigă Ivan, toate celelalte statuete. Îmi pot imagina oameni arătând ca acestea.

— Cum arată? întrebă Luka.

— Par mulţumite. Împăcate cu sine şi preocupate, nu ursuze şi supărate precum cele de afară.

Luka îşi ascultă fratele, iar Ivan începu să studieze cu atenţie interiorul ceasului. Ei deşurubară mecanismele care controlau figurinele. Ambele erau stricate. Luka îi auzi bombănind, suduind şi spunând:

— Da, urmat de... hmm... nu.

— Ceasul este blocat cu un minut înainte de miezul nopţii, spuse Jez.

— Nu cred că va mai merge din nou, bombăni Ivan.

Luka strâmbă din nas. Venea un miros de ars în timp ce Ivan repara şi suda metalul. Luka se temu ca acesta să nu dea foc statuetelor de lemn.

Departe, sub ei, oraşul se întindea tăcut. Lui Luka începu să i se facă foame şi gândi că era deja târziu. Cu siguranţă, era timpul pentru culcare. Se întrebă dacă era cineva afară, uitându-se la turnul ceasului şi întrebându-se ce se întâmpla acolo sus. Poate că deja oamenii încetaseră să se mai uite sus la acele statuete oribile care nu făceau decât să le reamintească ceea ce devenise viaţa lor. Cu aceste gânduri în minte adormi.

Se trezi tremurând. Întregul turn se mişca.

8
CÂT AI BATE DIN PALME

Luka îşi acoperi urechile cu mâinile. Se simţea ca şi cum ar fi fost în interiorul unei maşinării asemănătoare celei cu care Dimitri obişnuia să-şi râşnească boabele de cafea. Mai întâi se auzi un ton profund de bas *brum brum,* apoi ca un bâzâit al unei albine uriaşe captive într-o sticlă cu miere.

Tonul de bas se stinse. Acum avea sens. Era cunoscutul ticăit al unui ceas. *Tic-tac, tic-tac.*

Luka se sprijini de zid când huruitul crescu şi uriaşe umbre trecură peste el, apoi se opriră. Preţ de o clipă, ceasul îşi trase răsuflarea, din rărunchi.

Apoi începu să bată. Bătăi voioase, metalice, asurzitoare, care se repetară de douăsprezece ori. Zâmbind neajutorat, Luka îşi încleştă mâinile pe cap, în caz că i-ar fi fost smuls de pe umeri şi rostogolit deasupra oraşului. Douăsprezece ori. Miezul nopţii. Huruitul se stinse cu un clic.

— Sunt cu toţii în siguranţă înapoi înăuntru, spuse Jez cu mândrie.

— Şi *toate* figurinele zumzăie în jurul ceasului – copii veseli şi oameni muncind pe câmpuri, mama zâmbitoare şi muzicianul. Nu mai sunt numai figurile mizerabile din timpurile rele.

Înainte ca Jez să-l poată opri, Luka îşi croi drum înainte şi dincolo de uşa îngustă până pe platformă.

Vântul nopţii îi răvăşi părul. Îşi deschise braţele larg şi ţipă:

— Hei, tuturor! Priviţi aici sus. Ceasul din Turn este reparat.

Oamenii începură să se adune mult sub ei. Feţele lor erau întoarse spre ceas astfel că Luka auzi murmurul vocilor lor, dar nici un foc de armă. Răsună mai întâi un râs molcom. Apoi cineva începu să cânte.

Jez îşi puse mâinile cu fermitate pe umerii lui Luka.

— Se pare că noi acum am declanşat ceva, spuse el şi Luka simţi zâmbetul din vocea sa.

În holul răsunător al Castelului Roşu, Generalul stătea în picioare şi se plimba cu mâinile în buzunare, în faţa ferestrei deschise. Se opri. Văzu o mulţime de oameni adunându-se să urmărească rotirea figurinelor în jurul ceasului. Ar fi putut el cere soldaţilor să tragă asupra mulţimii? Era asta o revoltă?

Nu. Se relaxă, sprijinindu-se de fereastră să urmărească alunecarea uşoară a figurinelor în interiorul ceasului, până ce următoarea oră avea să bată.

Mai rămăsese afară doar o statuetă. Era mică şi sărea primprejur, cam prea aproape de marginea platformei, apoi îşi undui braţele şi intră în triumf. Apoi una mai înaltă prelua comanda.

Generalul zâmbi şi continuă să zâmbească, apoi înţelese. Redeveni sobru. Băiatul Luka avusese dreptate. Oamenii fuseseră afectaţi de ceea ce văzuseră. Dar cum de ştiuse Luka faptul că acele figurine furioase şi hidoase rămăseseră înţepenite în faţa ceasului?

Doar era orb.

Generalul se întoarse şi se aşeză la masă. Nu avea nici un rost să meargă la culcare atât de târziu. Cum stătea acolo, un liliac pătrunse pe fereastră. Zbură pe

lângă el să atingă un şirag de chei agăţate în perete cu vârful aripii sale, apoi zbură vâjâind înapoi pe fereastră. Cât ai clipi din ochi, acesta se întoarse ca o săgeată şi mai atinse o dată acele chei.

Erau cheile de la celulele prizonierilor.

Generalul ştiuse în adâncul inimii sale ce urma să facă încă de la vizita lui Luka. Acesta din urmă îl întrebase atunci de ce erau prizonieri care plângeau în celule. Mulţi dintre ei erau acolo de ani de zile şi nu exista nici o dovadă a vinovăţiei lor. Întrebarea lui Luka rămăsese în mintea Generalului. Ar fî putut el să ia cheile, să coboare la celulele unde apa intra pe micile ferestre şi să scoată prizonierii slăbiţi la lumină? Liliacul îi întări convingerea că trebuie să acţioneze conform convingerilor sale, înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să-i înştiinţeze pe şefii lui de peste mări şi pe căpeteniile sale, de asemenea.

Le va spune când totul va fi pregătit.

Oboseala se aşternu peste cei doi fraţi şi peste Ivan fierarul de parcă le pusese cineva o pătură groasă deasupra.

— Aţi putea rămâne aici peste noapte, spuse o santinelă de la baza scărilor.

— Veniţi cu noi în locul unde suntem încartiruiţi şi dormiţi pe duşumea. Şi în castel sunt camere libere. Mai degrabă mergeţi voi acolo decât eu, dacă nu vă este cu supărare.

— Noi trebuie să mergem acasă, vă mulţumim, răspunse Jez. Avem pâine de copt.

— Şi cai de potcovit, îngână Ivan.

— Haideţi, plecaţi acasă, strigă santinela către mulţimea de oameni.

Oamenii începură să se îndepărteze, câţiva dintre ei strigând cuvinte de mulţumire.

Chiar dacă erau obosiţi, cei trei cântară tot drumul spre casă, murmurând refrenele lui Dimitri şi cântecele lui Imogen, pe care Luka le învăţase la orfelinat.

— Sunt mai multe stele pe cer decât am văzut până acum, spuse Jez. Asta înseamnă că avem o iarnă grea înaintea noastră.

— Vom ajunge în curând acasă, spuse Ivan. Dar ce este de-a curmezişul drumului? Sunt soldaţii.

— Este o blocadă pe drum, spuse Jez. Încetini şi coborî geamul camionetei.

— Cine-i acolo? întrebă Luka.

— Nu le cunosc feţele, spuse Jez. Bună seara. Ce s-a întâmplat?

Soldaţii îl ignorară pe Jez. Unul dintre ei îşi vârî capul înăuntru şi întrebă:

— Cine-i băiatul din spate?

— Este fratele meu.

— Celălalt, ţărane! se repezi soldatul.

— Hei, eu sunt Luka, iar acesta este fratele meu mai mare, Jez, protestă Luka, contrariat de aceste voci necunoscute şi furioase.

— Un băiat a dispărut din sat, zise soldatul. Nouă ni s-a cerut să-l găsim. Mama sa este foarte agitată şi a dat alarma. Ne-a spus că fiul îi furase ceva care îi aparţinea. Ar putea fi oriunde.

— Ei bine, nu este *acest* băiat. Acesta este Luka. Noi am fost în oraş cu treburi pentru generalul vostru. Dumneata eşti nou în această misiune, nu-i aşa? Dar cine lipseşte? Nu poate fi cineva de la orfelinat deoarece ei nu au mame care să fi dat alarma.

Uşa furgonetei fu trasă şi deschisă.

— Haide. Ieşi afară. Afară! strigară ei, înhăţându-l de mână pe Luka.

— Lăsaţi-l în pace! strigă Jez.

— Să ştiţi că faceţi o greşeală, zise Ivan.

— Aţi luat băiatul? întrebă o voce dulceagă pe care Luka o recunoscu.

— Cred că da, domnule Căpitan Lazslo. Acea femeie înţeleaptă – cum o cheamă? – Vaskalia, va fi mulţumită că i-am găsit fiul.

— *Ce?* strigă Jez. Nu-i înţeleaptă deloc şi ăsta nu e fiul ei. *Dumneata* ştii asta, Căpitane Lazslo. El este fratele meu. Şi cred că dumneata îmi datorezi nişte bani pentru nişte sculpturi.

— Mi-e teamă că are dreptate în legătură cu băiatul, spuse Căpitanul Lazslo către soldaţi. Acesta nu este Simlin, ci Luka. Lăsaţi-l să plece!

9
CU BURTICA PLINĂ

— Într-o zi, curând, voi desena toate figurinele Ceasului din Turn ca să le poţi vedea şi tu, spuse Imogen.

— Pe toate? întrebă Aidan. Ai să le desenezi chiar şi pe cele îngrozitoare cu coase şi cu arme, Imogen? Cei mici o să fie îngroziţi. Dar ar fi mai bine pentru toţi dacă le-am vedea în realitate, nu-i aşa?

„Nu-i aşa, gândi Luka. Iau drept bun ce văd..."

Poate că era doar prea obosit. Poate că spiritul lui i se furişa în lupul conducător, iar călătoria la oraş îl extenuase şi de aceea nu mai putea judeca lucrurile cum trebuie. Nu mai avea nici o viziune. Dar Aidan nu avea picioare. Pentru Luka, toate din jurul său nu erau decât umbre, dar el, cel puţin, putea să alerge prin locurile cunoscute aşa cum era brutăria, de exemplu.

Imo şi Eva aduseseră copii pentru masa de dimineaţă, aşa că Luka trebui să se scoale pentru a-i saluta, când de fapt el dorea să stea în pat la mansardă şi să-l prindă somnul.

Oftă. Îşi puse jos felia de pâine, deşi era unsă cu gemul lui favorit de vişine negre. Nu avea acum chef de mâncare.

— Gândeşte-te numai, Imogen, noile case sunt aproape gata, spuse Jez. Vor fi toţi acei pereţi noi şi curaţi. Îţi vei putea agăţa desenele şi picturile peste tot. Îţi voi mai face câteva rame pentru ele şi va fi ca o galerie de artă plină de picturi.

„Picturi pentru alţi oameni care să le privească, nu pentru mine. Iar Jez va fi cu Imogen cea mai mare parte a timpului..."

— Priveşte ţestoasa, Lisa, spuse Dimitri. Se îndreaptă către pomul cu renglote. Nu o lăsa în afara uşii deoarece va mânca mica renglotă de pe ramura de jos.

— Trebuie să sară ca s-o ia, spuse Lisa, iar eu nu am văzut niciodată o ţestoasă care să sară.

— Aştept cu nerăbdare ca renglotele să se coacă, să se facă dulci şi zemoase, spuse Dimitri, plescăindu-şi buzele. Le voi degusta împărţindu-le cu cineva special.

„Cineva special... aceasta nu poate fi decât Katrin cea înaltă."

Luka era încântat că Dimitri o iubea pe Katrin cea înaltă. Brutarul merita pe cineva aşa de deosebit. Era mulţumit că Jez o iubea pe Imogen, de asemenea. Dorea ca ei să fie fericiţi. Totuşi, se simţea atât de singur! Şi-i dorea pe mama şi tata înapoi.

Luka era mândru de darul său. Şi-l folosise să salveze copiii din mâinile traficanţilor şi să găsească peştera cu pietre albastre strălucitoare pe care Jez să le poată sculpta, obţinând bani pentru noile case. Omul cu părul de gheaţă şi cu mantia în culorile pământului nu-l va mai putea numi acum nesăbuit. Luka devenise Băiatul Şaman.

Îşi transferase spiritul într-o creatură puternică de patru ori până acum şi fusese minunat.

Deci, de ce nu se simţea el fericit? Se simţea atât de singur, atât de departe de fiecare!

Cum stătea el nefericit la masa din brutărie, în timp ce copiii sporovăiau şi râdeau împrejurul lui, Pisica Norilor i se strecură în minte. Dintr-odată se simţi bine. Dintre toate creaturile, iluzoriul leopard al zăpezilor îi era cel mai apropiat.

Căţeaua îşi împinse nasul în palma sa. Luka o bătu absent pe spate. Apoi alunecă din scaunul său şi se aşeză pe duşumea. Căţeaua se roti pe spate, iar Luka o scarpină pe burtă. Era puţin mai rotofeie, în special de când venise la brutărie, şi, cum mâna îi zăbovi pe burta caldă, Luka ştiu că acolo înăuntrul ei băteau şi alte inimi. Acest lucru îi amintea de Pisica Norilor în burta căreia băteau două inimi ca nişte tobe.

Luka gândea: „Tată trebuie să fie unul din lupii cei tineri..."

Cum stătea pe duşumea bătând uşor căţeaua de lângă el, auzi un smiorcăit. Nu fusese câinele. Era cineva dincolo de uşă. Luka se ridică în picioare. Bâjbâi spre uşă, apoi trase zăvorul în tăcere. Ştia cine era acolo afară. Ştia cine era înfometat şi şi-ar fi dorit să fie înăuntru. Hainele lui nespălate miroseau a teamă, a fum de lemn ars, a urină şi plante cu miros înţepător. Luka se aştepta ca el să se întoarcă şi s-o ia la sănătoasa.

— Vino înăuntru, Simlin, spuse el. Avem destulă pâine aici.

Toată lumea din brutărie amuţi. Jez i se adresă:

— Mama ta a pus soldaţii să te caute noaptea trecută! strigă el.

Luka auzi poarta grădinii închizându-se cu zgomot. Simlin îşi pierduse stăpânirea şi fugise din nou. În felul său trist, gândi: „Simlin este norocos că are o mamă".

Apoi se înghionti singur. Ce gânduri prosteşti! Imaginează-ţi având o mamă care să se comporte aşa cu tine.

— Băiatul slăbănog s-a învârtit prin jurul orfelinatului tot timpul, Luka, spuse cu o voce stridentă Aidan. El doreşte să ni se alăture. Are vechiul său glob de sticlă ascuns în cămaşă, dar nu-l va împărţi cu nimeni. Tot ce vrea este să se joace cu jucăriile micuţilor şi s-o urmărească pe Imo.

— Câţiva dintre voi nu prea sunteţi binevoitori cu el, spuse Imogen.

— A venit o dată înăuntru, strigă Lisa. Am încercat să-i arăt fasolea care creşte în cană.

— Nu va sta mult, nu-i aşa? protestă Aidan.

— L-ai numit libelulă sau lăcustă, Aidan, spuse Imogen încruntată. Şi să-l scuipi nu ajută la nimic, nu-i aşa Florin?

— Nu poţi să-i învinovăţeşti pe copii dacă nu sunt prietenoşi cu el, spuse Dimitri.

— Noi trebuie să-i acordăm şansa de a se schimba, replică ea.

— Presupun că da. Dar acum, că el a fugit de acasă, nu cred că vom auzi prea multe de la Madam Vaskalia. Nu mai are acum un fiu din care să facă un şaman puternic. Stă îmbufnată în casa ei. Nu ne va mai deranja *deloc.* Ai auzit, Luka?

Luka auzise. Nu era însă sigur că şi credea acest lucru.

Stătea tăcut, simţindu-se din nou în afara a tot ce se întâmpla în jurul lui. Această cameră plină de oameni părea un loc străin. Un loc căruia nu-i aparţinea. Pisica Norilor se ghemui într-un colţ al minţii sale, aşteptându-l pe el. Se decise că lumea şamanului cu transformările sale era locul potrivit pentru el.

A doua zi, în zori, vremea era rece şi plină de umezeală. Jumătate din scările până jos Luka îşi ţinu răsuflarea, ascultând. Dimitri trase zăvorul de la uşă şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre magazia de lemne. Luka auzi şi păcănitul ghearelor căţelei care străbătea curtea, însoţindu-l. Uşor ca un spiriduş, cărându-şi toba cu el, Luka alunecă afară şi coti spre dreapta traversând curtea brutăriei şi, bâjbâind, se caţără pe gardul de piatră şi părăsi curtea.

Simţi ceva moale şi lipicios agăţându-i-se de obraz. Trebuie să fî fost o pânză de păianjen. Şi-o îndepărtă. Atmosfera era încărcată de melancolie. Nu era acel tumult de viaţă ca în toiul primăverii, dar totul părea că aşteaptă venirea iernii.

„Nu am de gând să ajung în vreun loc aproape de Prăpăstiile Lumbului şi nici să cad în râu, îşi spuse el în timp ce urca panta dealului. Cred că ştiu un loc bun."

Când alergase cu lupii, mintea şi labele sale urmaseră hărţi pe care nu le putuse vedea. Acum acele hărţi erau încă în mintea sa. Putea să simtă drumul către acele locuri. Îşi aminti desişurile unde Jez culesese albăstrelele pentru Imogen. Acolo în apropiere era o poiană unde ar putea să se aşeze să cânte la tobă şi să o cheme pe Pisica Norilor.

Acum nu mai erau albăstrele să le poată mirosi, dar simţi iarba înaltă cu margarete târzii, încă închise pentru noapte.

„Acesta este locul", îşi spuse el şi se aşeză.

Iarba era udă aşa că sări iute înapoi în picioare, dar promoroaca îi umezise deja pantalonii. Luka decise să continue să meargă până ce soarele se va ridica şi va topi toată chiciura.

Dar merse prea mult spre sud.

10
SECRETE ASCUNSE

Vaskalia se trezi din zbuciumul viselor sale. Înjură şi scuipă pe duşumea, apoi constată că Simlin nu se întorsese încă acasă. Ce-o fi făcând? Niciodată nu-i ceruse voie să rămână afară. Bodogăni ca pentru sine ceva nedesluşit, în timp ce răscoli printre păpuşile cu ace, împrejur pe duşumea, în pantofii ei, în grămada de lemne chiar şi în oala de gătit, dar ceea ce căuta ea nu era de găsit.

Globul de ghicit dispăruse.

Asta era unul din lucrurile pe care le-ar fi *putut* face Simlin. El moştenise de la tatăl său puterea de a putea chema întâmplările neobişnuite. În momentul în care Vaskalia permise acestui gând să-i răsară în minte, spectrul înfricoşător al demonicului tată al lui Simlin îi apăru şi el, cu flăcări sub tălpi şi nebunie în ochi. Şerpi negri i se răsuceau în urechi şi nări, iar pe obrazul lui ardea un scorpion cu coada ridicată, gata pentru a înţepa.

— Pleacă de aici, pierde-vară al munţilor, strigă ea. Un scorpion femelă îşi cară ouăle mai bine de un an. Dar mie mi se pare că eu ţi-am cărat fiul scorpion chiar mai mult *de-atât.*

În cele din urmă, bărbatul cu capul în flăcări îi părăsi mintea. Vaskalia îşi aşeză capul pe o parte şi începu să fredoneze pe măsură ce deveni preocupată de ierburile sale, pregătind un descântec. Un zâmbet îi miji pe buze. Se întoarse şi căută printre obiectele de magie ţinute sub pernele sale zgrunţuroase. Erau atât de multe – o şuviţă de păr galben strălucitor precum ciocul unei păsări de la ologul îndrăzneţ, o aşchie de piatră albastră strălucitoare, o roşie storcită, bucăţi din panglici de păr, o coardă ruptă dintr-o liră, un cocoloş de aluat, o figurină de lut şi câteva bucăţi de blană gri şi albă.

Astăzi obiectul dorinţei ei era un cârlionţ de păr negru.

Luka merse mai departe încrezându-se în direcţia luată de picioarele sale, până când simţi razele călduţe de soare pe faţă.

„Vreau să mă opresc acum", îşi spuse el, dar picioarele mergeau mai departe, ca şi cum erau atrase de un magnet.

Deodată, picioarele îi cedară şi atunci se aşeză pe iarba uscată.

„Bine, nu este locul ales, dar va deveni."

Îşi dori să-şi fi luat ceva de mâncare, deşi ştia că nu trebuia să mănânce înainte de a-şi schimba forma. Mâncarea l-ar fi putut încetini, l-ar fi făcut somnoros şi i-ar fi atenuat simţurile. Îşi trase toba de sub haină şi se concentră asupra imaginii Pisicii Norilor din mintea sa. Era la mare depărtare. Ar fi trebuit să încerce din răsputeri să o cheme de lângă cei doi pui cu ochi albaştri. Dimitri îi spusese lui Luka că leopardul zăpezii tatăl îşi părăseşte puii după naştere şi de aceea mama sa trebuie să rămână aproape de ei.

În momentul în care se pregătea să bată toba, simţi ceva atingându-i glezna.

— Mi-am pus şosete ca să nu mă roadă pantofii. Aşa că orice ai fi nu mă poţi înţepa.

Dar, orice ar fi fost, nu încerca să-l înţepe, ci încerca să-l tragă. Î se înfăşurase în jurul gleznei ca o coardă rezistentă.

Aceasta se strânse şi începu să-l tragă cu putere, aşa că Luka îşi îndesă toba înapoi sub haină şi se strădui să rămână în picioare, strigând:

— Hei, stai.

Ţopăi pe celălalt picior în timp ce coarda îl trăgea înainte. Apoi se trezi în faţa unui trunchi uriaş de copac. Îşi ridică mâinile. Coaja copacului părea aspră ca o piele de ţestoasă. Frunzele netede ale copacului aveau formă de inimă. În jurul trunchiului era o încâlceală de ramuri asemănătoare unor şerpi. „Iederă."

— Nu... dă-mi drumul! strigă el în timp ce, pe furiş, încheietura mâinii îi era legată tot mai strâns, ca într-un cerc, apoi fu tras. Cu cealaltă mână încercă să se apuce de trunchiul copacului pentru a se ţine, dar acesta se preschimbă la apăsarea lui într-o ploaie de rumeguş şi nu-i mai rămase nimic sub picioare.

Luka se rostogoli departe în josul copacului şi ateriză pe pământ uscat.

Pentru un timp rămase întins, fără a fi în stare să respire. Îl durea spatele. Încercă să înţeleagă ce se întâmplase cu el. Se afla într-o cavitate sub pământ. Fusese târât în jos. Iedera nu ar fi putut să facă asta singură. O altă putere o făcuse să-l prindă. Îşi trecu cu repeziciune mâna prin păr şi simţi dedesubt nişte tentacule minuscule precum nişte picioare de miriapod. Dar cine are putere asupra plantelor? „Vaskalia, ea este cea care..."

Începu să tuşească şi să scuipe. Tot ce putea mirosi şi gusta era pământ... pământ, umed, străvechi, pământ peste tot care-l imobiliza şi acoperea. Scuipă şi se scotoci în buzunar după ceva cu care ar fi putut să-şi sufle nasul, dar nu găsi nimic, aşa că-şi şterse nasul cu mâneca şi tuşi.

Gâtul îl durea de la atâta pământ. În cap îi suna vocea piţigăiată şi zeflemitoare a lui Aidan: „Tu niciodată nu cobori în cele mai întunecate locuri, nu-i aşa Luka?" şi gândi: „Eu sunt în cel mai întunecat loc, locul care mă îngrozeşte". Îşi aminti ceea ce Imogen le spusese întotdeauna: „Singurul drum este în sus".

Se ridică şi întinse mâinile înainte. Era într-o mică peşteră străjuită de rădăcinile copacilor. Peştera ducea într-o galerie îngustă. Pentru a-şi croi drum prin galerie se feri de rădăcinile care ar fi putut să-i zgârâie faţa ori să-i apuce picioarele şi să-l prindă în capcană. Odată auzi ceva mişcându-se cu zgomot. Simţi un miros puternic. Nu ştia cărui animal îi putea aparţine. Poate că acesta avea o vizuină acolo jos, iar el îl deranjase.

Curând Luka abia se putea menţine în picioare deoarece galeria se umpluse de energie. Ceva îl lovi peste genunchi din nou. Forţa din subteran era copleşitoare. Rădăcini şi vlăstare se avântau în sus pentru a nu fi distruse în adâncuri, unde pământul se mişca şi se întorcea, modelându-se singur şi hotărând cum se va aşeza. Luka ştia că acolo departe, departe sub el, pământul era în fierbere. Acolo încep cutremurele şi vulcanii, iar masele gigantice de pământ se mişcă şi se luptă. Era aşa de înghesuit încât nu putea respira adânc, iar aerul era stătut.

„Aşa trebuie să fie într-un mormânt."

În minte îi veni o scenă şi rămase acolo. Era o stradă cu multe benzi în satul său, înainte de a fi fost distrus.

Auzise focuri de armă. Inamicii se ascundeau pe acoperişuri, în spatele uşilor, după colţuri, trăgând cu arma cu lunetă.

Focurile de armă încetară.

Un bărbat alerga de-a lungul străzii cu capul plecat. Căra un copil. Se opri aproape de zidul unei case, puse copilul jos şi se ghemui străduindu-se din greu să respire. Copilul ţipă, păşi în lături şi atunci armele reveniră din nou la viaţă. Gloanţele loviră peretele casei peste tot în jurul copilului. Bărbatul se aruncă peste el pentru a-l adăposti de ploaia de gloanţe. Bărbatul îl ocroti pe băiat astfel că nici un glonţ nu-l lovi pe acesta.

Copilul era un mic băiat cu păr cârlionţat.

Corpul bărbatului oprise fiecare glonţ care l-ar fi putut lovi pe fiul său.

Ceva mai încolo pe străduţa îngustă, în cadrul unei uşi, se pitise fratele lui Luka, Jez, mult mai tânăr decât era acum. Stătea cu braţele strânse în jurul corpului.

Luka auzi din nou urletul teribil al fratelui său care-şi dăduse capul pe spate, pentru a-şi striga suferinţa. Urletele deveneau apoi ca o şoaptă, repetată iar şi iar.

Acum Luka auzi sunetele de la mormântul mamei sale. Le închisese în afara minţii sale până acum. Şi, în mijlocul acestei orori, el ştiu ceva ce-i făcu inima să bată mai repede: Tatăl lui Luka îi salvase viaţa fiului său. Şi-o dăduse pe a sa în schimb. Atât de mult îl iubise pe Luka.

Luka stătea neclintit sub pământ. Şocul îl ţinuse nemişcat până când redeveni calm.

Galeria subterană nu-l mai îngrozea cum se întâmplase până acum. Aici nu putea fi nimic mai rău decât ceea ce tocmai îşi amintise.

— Pot ieşi de aici, spuse el. Cel puţin încă mai am toba.

Începu să se gândească la o creatură care ar fi putut trăi aici dedesubt sub pământ. O molie? Un vierme?

Când se ridică, simţi că îi este cald. Ridică mâinile către tavanul tunelului. Îl simţi cald. Pipăi cu palma puţin către stânga. Tot cald. Pipăi spre dreapta. Şi acolo era cald. Începu să lovească tavanul cu pumnii strânşi. Lovi iar şi iar, dar nimic nu se întâmplă, aşa că Luka începu să zgârie şi să râcâie cu unghiile şi degetele sale. Câteva bucăţele de pământ îi căzură pe faţă, ceea ce-l făcu să-şi închidă cu putere ochii şi gura. De deasupra se auzeau sunete.

— Cred că este cineva deasupra, ştiu că este, spuse el.

„Căldura trebuie să fie de la focul cuiva. Cred că a străbătut o distanţă mare până aici. S-ar putea să fie brutarul."

Inima lui Luka tresări şi atunci începu să râcâie şi să scormonească şi mai puternic până când o bucată de pământ îi căzu peste picioare. Rămase pentru câteva momente uimit. Apoi se ridică, căută şi găsi gaura din tavan. Dacă ar reuşi să-şi bage mâinile prin ea şi să se apuce de marginea de deasupra, ar putea să se tragă el însuşi afară. Asta, dacă ar fî avut muşchii puternici ai lui Jez.

Luka nu mai trebui să iasă singur deoarece îl înşfacă cineva de mâini şi-l trase cu forţă. Cu un hârşâit, fu tras afară unde căzu epuizat pe o podea de pământ. Mirosea ca un ţarc de animale şi era cald. Era şi un foc aprins. Pale de foc îşi rostogoleau lumina peste pleopele lui.

Luka zăcea întins tremurând şi răsucindu-se să se încălzească pe podeaua de pământ ars. Atmosfera era sufocantă şi plină de funingine. Degetele sale descoperiră ceva lângă el. Era un os mic golit de carne. Deasupra, ceva se mişcă de pe un picior pe altul. Aripi

se întinseră, trosnind ca şi când ar fî fost prinse în balamale. Fâlfâiră cu forţă. Auzi un croncănit şi un ţipăt de pasăre mare. Mirosuri puternice îi invadară nările: ierburi amare, miros de flori uscate, mucegăite, transpiraţie, mirosul de şoarece al pantofilor scâlciaţi, o duhoare sumbră de ciuperci lipicioase.

Urmă o explozie de lumină pe pleoapele sale şi trosnetele fioroase ale lemnelor aruncate pe foc. Focul se înteţi degajând o căldură atât de intensă, încât Luka se temu că trupul său ar putea să se prăjească. Se târî îndărăt până ce umerii săi se întâlniră cu un perete zgrunţuros. Simţi miros de lemn de măslin ars.

— Iată. Un foc strălucitor să-ţi ţină de cald, fiu al lui Gabriel. Acel nebun Peter a clădit lemnele în piaţă, dar mie nu mi-a dat nici unul. Şi erau lemne dintr-un măslin care făcea parte din zestrea mea. L-au tăiat fără să se gândească la mine.

Vocea ei acră se ridică în spirală devenind tot mai ascuţită şi sfârşi într-un geamăt. Aşa că am trimis măgarul acolo sus să-mi aducă înapoi copacul. Erau atât de multe lemne! Atât de grele, că i-au îndoit picioarele.

Luka se simţi ca şi cum era paralizat, în casa ei. *A ei.* Duşmanul său. Vaskalia. Tot curajul şi toată puterea păreau să-l fi părăsit, totuşi strigă:

— Acele lemne trebuiau împărţite între săteni, pentru a le fi de folos în această iarnă.

— Nu ai învăţat niciodată când să-ţi ţii gura, nu-i aşa? mârâi ea. Ne va fi cald aici împreună cât e iarna de lungă, cald şi bine ca în sânul lui Avraam. Doar tu, Sfarmă-Oase al meu şi cu mine. Simlin a plecat. Aşa că, în locul lui, poţi tu să fii fiul meu.

Luka se ridică în picioare şi se împletici în căutarea uşii bâjbâind confuz într-un loc pe care nu îl cunoştea

deloc. Îşi dădu seama de la căldura de la picioarele sale că focul cu fum din belşug era în mijlocul camerei şi se trase înapoi. Peretele era de lemn. Îşi plimbă mâna pe perete, în timp ce dădu ocol întregii camere. Dădu întâi de un colţ, apoi de altul, apoi urmă încă unul, dar Vaskalia îl înhaţă de umeri.

— Sunt cinci pereţi, spuse Luka.

— Bineînţeles că sunt cinci pereţi. Casa mea este construită în cea mai bună formă care a existat vreodată. Pentagonul. Îl conduse îndepărtându-l de uşă şi spunându-i: Tu, micuţule, nu ar trebui să te plimbi primprejur. Ai putea nimeri în foc. Stai aici. Îl împinse într-un scaun şubred. Ceva îl legă strâns peste braţe şi piept, în timp ce Luka se zvârcoli ţipând la ea să înceteze. Aceasta însă îi legă gleznele de picioarele scaunului, apoi Luka simţi ceva care-l ciupi între pantaloni şi pantofi.

— Sunt cumva furnici? ţipă el.

— Nu. Este frânghia din iederă. Iedera este atât de folositoare, nu-i aşa? cârâi ea. Rădăcinile astea se lipesc tot atât de strâns ca nişte lipitori. Tu nu vei ieşi din casa mea atât de repede.

11
POAME ÎN FLĂCĂRI

Simlin atârna de ramura unui stejar, cu braţele sale lungi. Trăia aici sus de câteva zile. Noaptea trecută fusese foarte frig, de aceea rupsese câteva ramuri şi frunze dintr-un alun din apropiere, pe care le împletise într-un cuib între două ramuri mai groase. Ascunsese globul de ghicit într-o scorbură a trunchiului.

Copacul începuse să-şi lepede frunzele care se învolburau precum cenuşa. Vântul se furişa în cuibul său. Cel puţin Simlin avusese căldură în casa cu cinci pereţi. Se gândi îndelung la focul din mijlocul casei.

Se întrebase dacă s-ar fi putut ascunde în depozitul de lemne al brutarului, dar femeia cea înaltă l-ar fi alungat probabil cu sucitorul de aluat. Unde i-ar fi plăcut cu adevărat să fie? În orfelinat, colorând cu creioanele, pictând şi ascultând povestirile femeilor.

Singurul necaz era că orfelinatul era plin de copii.

Alaltăieri, faţa tristă Eva îl îmbiase:

— Hai înăuntru şi ia ceva de mâncare, dragule!

Frumoasa Imogen îl încurajase:

— Nu te îngrijora dacă copiii spun lucruri urâte, Simlin. Ei nu sunt obişnuiţi cu tine. Asta-i tot. Va mai trebui să treacă ceva timp.

Simlin *avea* de ce să fie îngrijorat. Aidan îl numea nas de nevăstuică, lăcustă şi gălbejit. Florin îi spunea că mirosea ca o veche oală de noapte, *bang bang.* Fetele erau şi mai rele. El nu ar fi îndrăznit să le ciupească la rândul lui deoarece l-ar fi văzut femeile. Chiar şi Stefan cu fundul său mare împachetat se trăgea înapoi ca un arici dacă Simlin se apropia de el.

Simlin se ridică şi căută în scorbură după globul de ghicit. Bufniţa încercă să-l ciupească. Apoi Simlin se uită cu atenţie în glob.

Luka era acolo. Era şi o umbră în spatele lui. Simlin îşi ţinu faţa aproape încât respiraţia lui aburi globul şi trebui să îl şteargă cu mâneca pentru a privi din nou. Ce creatură urma să întrupeze băiatul?

Umbra din spatele băiatului nu era o creatură.

Era Mama.

Simlin observă că băiatul era în acel scaun şubred. Lui Simlin nu i se permisese niciodată să stea în acel scaun pentru că acesta aparţinea doar Mamei. Îşi miji ochii să poată vedea mai bine. Luka nu putea să se ridice din scaun. Pesemne, avea braţele legate. „Serveşte-l cum trebuie, *ipip, uraa, snorh.*" Asta l-ar învăţa minte pe băiatul orb să mai facă şmecherii şi să aibă un frate mai mare băgăcios, şi prieteni, şi femei frumoase în jur, şi să trăiască într-o brutărie cu prăjituri, cu o căţea şi cu o pisică cu pisoi, în loc de acel nesuferit Sfarmă-Oase. Acum el va trebui să stea cu Mama în casa cu cinci pereţi în veci şi-n veci.

Aceasta dorea să-l păstreze pe băiatul orb. În locul lui.

Simlin se cutremură. Nu voia să se întoarcă şi să trăiască acolo. Nu, dar nici nu dorea ca Mama să-l ţină pe acest băiat.

Băiatul era încă pe scaun. Simlin se întrebă dacă acest băiat se simţea tot atât de furios precum fusese el, lovind, ţipând şi zvârcolindu-se cu mânie când ea îl băga în cutia cu napi şi ceapă. Asta era când el era mic cât Stefan. Oamenii de la orfelinat erau drăguţi cu Stefan. Ei îl căutaseră pe afară atunci când dispăruse.

Dar nimeni nu-l căutase pe Simlin.

Un nod i se ridică în gât, iar nasul începu să-i curgă. Oftă şi îşi şterse nasul cu mâneca, dar cu cât Simlin se gândea mai mult la sentimentele sale, cu atât îi curgea nasul mai tare. „Este vina Mamei." Nodul din gât se schimbă ca şi cum metal topit îi fusese turnat pe beregată în jos de-a lungul coloanei şi în sus într-o curbură la capăt, o curbură care ar putea să lovească şi să înţepe. Metalul se transformă în fier dur.

Vântul îl lovi peste faţă şi-i răvăşi părul. Venea furtuna. Simlin aşeză globul de cristal înapoi în scorbură, în timp ce vântul îndepărta şi ultimele frunze ale stejarului. Norii explodară, iar ploaia îl pătrunse prin haine rece ca nişte cuţite. Îşi balansă picioarele înainte şi înapoi sărind pe pământ.

Cum Simlin se grăbea printre copaci sărind peste ghinde şi aruncându-le în lături cu picioarele sale lungi, văzu mici flăcări răsărind în colţul ochilor. Flăcări într-o cuşcă de ramuri gri-argintii. Simlin se opri. Se uită cu atenţie. Nu erau flăcări, nici vorbă. Erau poame de măceş, strălucitoare şi translucide ca soarele de iarnă la apus.

Mama se temea de ele. „Puteri magice, spunea ea. Păsările nu le mănâncă."

Simlin se strădui să rupă o rămurică. Era tare ca fierul, iar spinii lungi argintii îi zgâriară mâinile. Poamele căzură chiar în mâinile sale. Îi plăceau lucrurile aprinse ca focul. Poamele erau rotunde şi tari ca mărgelele. Simlin mancă una şi icni, atât de dulce şi atât de acră totodată era aceasta, *brr!*

Gura i se strânse pungă. Se simţi ameţit. Capul i se învârtea, iar gâtul îi ardea, ceea ce-l făcu să nu-şi mai dorească şi alte poame de măceş.

Ploaia răpăitoare se opri tot aşa de rapid precum pornise, dar Simlin nu se întoarse la stejarul său. Păşi apăsat mai departe, cu gura strâns închisă, închisă cu motiv.

Va face un blestem, o vrajă. Era doar fiul mamei sale şi o urmărise de nenumărate ori, îi auzise incantaţiile, ascultase chemările sale pentru vechi magii. Tot ce-i trebuia era un vas pentru leacul său. Curând, găsi o piatră plată şi una mai mică cu care să transforme poamele într-o pulbere. Înfăşurându-şi leacul într-o frunză mare, Simlin alergă înapoi spre casă.

12
COPILĂRIE SĂLBATICĂ

— Ar fi trebuit să am un copil ca tine, Băiatule Şaman. Vocea ei turuia încontinuu. Oricum nu era nici un pic de muzică în ea. Scaunul scârţâi când Luka încercă cu disperare să-şi îndoaie mâinile şi picioarele pentru a-şi acoperi urechile şi să nu mai asculte văicărelile ei insistente.

— Dar tu ai deja un fiu, spuse el. Îl ai pe Simlin.

Se încordă, aşteptând să fie lovit, o palmă peste cap, o arsură pe braţ. Locul ăsta era plin de violenţă. Luka urmărea fiecare zgomot, aşteptând, temându-se de ceea ce ea ar fi putut să-i facă.

Un dop sări din gâtul unei sticle. Urmă un sunet ca un bolborosit, un miros de fructe şi fermentaţie, apoi un gâlgâit prelung urmat de un râgâit urât mirositor, care-l făcură pe Luka să vomite.

Vocea ei scăzu.

— Dacă aş avea un fiu ca tine, băiatule orb, aş putea să fiu regina mamă a tuturor magiilor de demult. Numai gândeşte-te ce ar putea face magia mea având-te pe tine ca instrument al ei. Aş conduce acest sat. Sătenii nu ar mai râde iarăşi de mine.

— Ce ai face tu pentru sat? Darul este pentru toată lumea, nu numai pentru şaman şi familia sa.

Ori ea era prea beată, ori pur şi simplu îl ignoră.

— Am fost prinsă în capcana maternităţii de acest cap de scorpion. Gândeşte-te la asta. O bijuterie de femeie cum sunt eu irosindu-se într-un foc de entuziasm. Exact cum tatăl tău a fost prins în capcană de Evangelina, astfel că a avut fii pe care nu şi i-a dorit.

— Astea sunt prostii, strigă Luka. El nu a fost înşelat deloc. *A dorit* să ne aibă. Tatăl meu l-a iubit pe Jez şi m-a iubit pe mine. Tatăl meu m-a iubit îndeajuns de mult să-mi salveze viaţa şi să moară pentru mine. Lacrimi fierbinţi începură să alunece în jos pe faţa lui Luka. Fiul tău *te-a* părăsit, spuse el cu voce tare, surprins el însuşi de acest lucru.

— Dar am obţinut unul *mult mai bun,* râse ea, înveselindu-se. Te pot ţine aici pentru totdeauna. Noi vom readuce la viaţă mantia de şaman.

Ea aşteptă. Luka auzi că nu mai răsuflă. Îşi ţinea respiraţia, urmărindu-i reacţia. „Vicleană." El ştia ce se întâmplase cu mantia şamanului şi acum ea încerca să ghicească.

— Tu vei fi noul meu fiu, spuse ea. Tu îţi vei folosi darul pentru a mă face pe mine regina satului. Totul trebuie să se schimbe pentru a mă pune pe mine în locul care mi se cuvine.

— De ce trebuie să se schimbe totul? întrebă Luka.

— Voi conduce satul după vechea magie. Magia *mea.* Le va părea rău celor care mi-au arătat vreodată lipsă

de respect şi m-au privit de sus, tuturor. Acel brutar gras şi chel, acea uriaşă mută Katrin cu ochii ei negri, romantica Imogen, nefericita Eva şi nerodul de Peter Autobuz, fermieri şi pantofari, şi toţi acei beţivani care-şi pierd vremea la han... le va părea rău.

Luka o auzi târându-şi picioarele în jurul mesei, trebăluind cu oale, rupând rădăcini de ierburi şi mărunţind în mojarul său ceva mirosind a ars, ca focul.

— Darul tău te va transforma într-un şarlatan pentru mine, spuse ea. Tu îmi vei face rost de bani şi bijuterii, şi medicamente de la oraş. Cu toţii vor vedea că eu sunt cea mai puternică femeie din această parte a muntelui.

— Oamenii din sat nu ţi-au făcut rău niciodată, spuse Luka. De ce îi urăşti atât de mult?

— Pentru că-i *urăsc.* Spune-mi, dacă eşti aşa deştept, de ce acum eşti de unul singur? Nu ai mamă, Luka, şi nici tată, nu-i aşa?

— Nu, dar este numai din cauza războiului, iar eu am un frate mai mare şi un câine, şi pe Dimitri, şi pe Katrin cea înaltă, şi pe toţi copiii de la orfelinat.

— Şi ce-ţi aminteşti? De când erai mic, ce-ţi poţi aminti?

— Că şedeam pe genunchii mamei şi ascultam poveşti dintr-o carte mare albastră. De asemenea, că-i spuneam mamei la rândul meu poveşti. Ea zicea că îi plac şi poveştile mele. Îmi amintesc cum călăream pe umerii tatei şi priveam pe ferestrele oamenilor. Şi că mâneam pâine şi gem de cireşe.

— Bine, dar nu eşti tu cel mai norocos. Pot să-ţi spun amintirile mele?

— În regulă, spuse Luka.

Se gândi că nu l-ar putea răni dacă ar fi de acord cu ea, şi era şi curios.

— M-am născut chiar în această casă, spuse Vaskalia. M-am luptat pe o saltea cu mulţi alţi copii, toţi lovindu-mă cu picioarele peste faţă. Fraţii mei mai mari vindeau medicamente. M-au dus adânc în pădure şi m-au *lăsat* acolo, Luka, m-au lăsat cu lupii şi mistreţii luptându-mă cu rădăcinile copacilor şi ciupercile otrăvitoare. Am trăit ca un copil sălbatic. O bătrână ursoaică mâncătoare de molii m-a dus în bârlogul ei pe timpul iernii. După aceasta a trebuit să mă lupt pentru mine.

— Asta trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Luka.

Ceva îi spunea că nu spune tot adevărul. Dacă ar fi putut-o vedea, ar fi observat că ochii ei se plecaseră în timp ce vorbise.

— Astfel am învăţat de una singură vechea magie, secretele plantelor, fructelor şi ciupercilor. Am devenit o excelentă vrăjitoare. Apoi a venit *acea* zi. Am fost capturată de nemernicii din partea cealaltă a muntelui şi forţată să mă alătur ritualurilor lor magice. I-am rugat să mă lase să vin acasă. În cele din urmă m-au adus din nou aici, dar toată lumea plecase din această casă. Am fost singură cu excepţia bebeluşului din burta mea... şi iată în ce s-a transformat *acesta.* Luka încercă să vorbească, dar ea îl lovi peste gură şi ţipă: Sătenii mă evitau dacă mă întâlneau pe stradă, deşi îmi cumpărau leacurile şi poţiunile din piaţă. Voiau ca eu să le vindec petele, furunculii, înţepăturile şi luxaţiile. Ee, hee! Le-am făcut vrăji să se îmbolnăvească în primul rând.

Luka o auzi turnându-şi un lichid pe care-l bău pe nerăsuflate.

— Deci, asta am fost eu, râgâi ea, o femeie curajoasă şi singură. Mama *ta* a fost norocoasă.

„Dar mama mea nu este aici", gândi Luka.

— Voi face un leac acum, spuse ea. Va fi cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Puterea oribilă a

animalelor pe care le iubeşti atât de mult... rândunica... iată aici o pană de-a ei... acea pisică proastă... ceva blană... şi lupul cu ochii argintii... Tu nu vei mai avea nevoie de ei când vei lucra pentru mine. Aşa... iată aici am totul pregătit, pe masa mea. Toate ingredientele de care am nevoie, se împăuna ea. Căscă, trăgând aer în piept. Totul este pregătit... Amestec bine.

Vaskalia bolborosea, turnând băuturi şi dându-le pe gât, până când Luka nu-i mai desluşi vorbele. Băiatul auzi nişte arcuri trosnind. Vaskalia se dusese în patul ei. Casa cu cinci pereţi era neliniştită. Lemnele de pe foc se înnegriseră şi arseseră, vulturul de pe grinzi îşi târî picioarele, apoi îşi întinse aripile, undeva în cameră se auziră ţipând voci plăpânde. Vaskalia sforăia, trăgând vânturi şi plescăindu-şi buzele adâncită în visele sale.

Luka simţea o altă prezenţă constantă. Răutatea. Se răspândise peste tot, impregnând totul ca murdăria.

Jez şi Dimitri vor veni curând să-l caute, nu-i aşa?

Uşa se deschise încetişor. O uşoară pală de aer rece străbătu podeaua şi-i atinse gleznele. Luka se crispă. Inspiră dorind să prindă mirosul lui Dimitri de făină şi condimente, parfumul de levănţică a lui Katrin cea înaltă ori mirosul de transpiraţie proaspătă a lui Jez.

Nu cunoştea parfumul acestei persoane.

Era unul de murdărie veche şi de frunze uscate, şi haine care trebuiau spălate de mult. Auzi şuieratul respiraţiei lui şi ştiu instinctiv cine era cel care-i dezlega corzile de iederă care-i legau gleznele de scaun. Îl auzi pe Şoptitor alunecând într-o parte să găsească o lamă. Se încordă la tăierea corzilor de iederă de la gleznele sale; la fel când îi eliberă mâinile. Uşurare. Îşi roti mâinile în faţă, apoi şi le masă pentru a-şi pune sângele în mişcare.

Şoptitorul se strecură pe lângă scaun. Apucă mâna lui Luka şi-l conduse de-a curmezişul camerei către nevăzuta uşă şi afară unde aerul era aşa de plăcut.

— Mulţumesc, spuse Luka. S-a purtat urât cu tine? Urmă o lungă pauză. Vocea spuse:

— Luka *nu* este un idiot.

— Şi nu sunt nici cap sec, nici lunatic. Nici tu nu eşti. Ştiu cine eşti *tu* în realitate. Eşti Simlin. Tu eşti Şoptitorul. Te ascundeai sus pe acoperişul orfelinatului şi mă strigai cu toate acele nume. Ştiu că ai un semn de scorpion pe frunte deoarece ne priveai când am coborât cascada cu vidra şi apoi... Luka se întrerupse. Nu voia să-i reamintească bietului Simlin cât de prost îl făcuse mamă-sa să pară în ochii tuturor la festivalul de vară. Ştiu că Vaskalia este mama ta, dar cine este tatăl tău?

— Din cealaltă parte a muntelui, cu capul în flăcări.

— Şi cine este acolo sus pe grinzi?

— Sfarmă-Oase. Iubeşte Mama. Pasăre mare. Pleşuv, nu reuşeşte să ducă sus tot ce are sânge. Pene negre ca o barbă în jurul ciocului. Merge să vâneze când îi cere Mama.

— Ştiu că face asta. A venit după mine la Prăpăstiile Lumbului şi m-a doborât în prăpastie. Luka îi căută mâna lui Simlin şi spuse: Trebuie să mai aştept puţin înăuntru, Simlin.

Simlin îl apucă din nou de vârful degetelor şi-l conduse înapoi la scaun. Luka îl auzi umblând la foc şi punând câteva lemne deasupra.

Apoi reveni lângă Luka, murmurând:

— Am pus mai multe lemne pe foc. Pun ceva plăcut deasupra la prăjit. Mama va mai dormi. A băut cam multă poţiune roşie. Face vrăji cu blăniţa cu pete şi cu pene. Eu plec acum. Vii şi tu?

— Nu, nu încă.

— Luka, nu trebuie să stai aici prea mult. *Te rog...*

— Nu voi sta, şopti Luka.

Dar trebuia să stea aici, trebuia să-şi facă spiritul să se schimbe în Pisica Norilor şi s-o înfrunte pe Vaskalia pentru ultima dată. Trebuia să-şi înfrunte cea mai sumbră frică indiferent cât de periculos ar putea fi să rămână aici.

Simlin se furişă către uşă. Se opri să scoată un sunet extraordinar, *ipip,* şi râse pe nas.

„Râde ca un purceluş", gândi Luka şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

Se căută în haină. Acolo era mica lui tobă, îmbiindu-l să cânte la ea. Luka şi-o puse în poală şi începu s-o bată încetişor cu vârful degetelor sincronizând-o cu bătăile inimii şi cu ritmul pulsului său.

— Îţi *voi* arăta eu magie, Vaskalia.

Luka îşi concentră mintea asupra Pisicii Norilor.

În sfârşit, ochiul minţii lui o găsi sus în munţi, cu cei doi pui ai săi dormind întinşi în curbura trupului ei. Pisica Norilor tresări. Auzise chemarea mută a lui Luka şi bătaia uşoară a tobei sale. Ochii ei scânteiară.

Ochii puilor se deschiseră albaştri, apoi se închiseră la loc adormind.

Pisica Norilor se ridică în picioare şi se întinse din tot trupul, până la pata albă din vârful cozii. Începu să-şi croiască drum printre pietre coborând muntele. Luka urmărea venirea ei străbătându-şi vastul teritoriu, corpul şi picioarele ei suple şi frumoase în blana pătată şi netedă.

Se opri calmă pe o stâncă şi scoase un urlet către el anunţându-l că este acolo.

— Sunt aici, te aştept, şopti Luka.

Pisica Norilor sări peste prăpastie şi alergă la vale pe pantele munţilor. Curând Luka avea să alerge cu ea, în

acele spaţii deschise, în lumina cristalină a zilei din munţi şi putând să vadă prin ochii ei.

În vârful patului ei mirositor, de elefant, Vaskalia se mişcă. Se întoarse, scuipă pe duşumea, alunecă din pat şi rămase în picioare.

— Dă-i drumul, vrăjitoareo, strigă Luka. Hai să vedem ce poţi să faci.

13
LUPTA VRĂJILOR

Sunetul care ţâşni din gura Vaskaliei nu era uman. Acesta răsuna şi ameninţa atât de teribil, că Luka îşi puse mâinile pe urechi.

Singurul nume pe care-l desluşi printre vorbele descântecului ei fusese numele său, Luka.

Casa cu cinci pereţi se scutură scârţâind. Grinzile se mişcară, iar focul aruncă scântei. Luka se luptă să-şi menţină mintea concentrată asupra Pisicii Norilor şi să o tragă spre el, în timp ce Vaskalia încerca să o ţină la distanţă distrăgându-i atenţia. Neoprindu-se nici o clipă din incantaţia ei, Vaskalia punea mai multe lemne pe foc. Luka îl auzi devenind mai luminos şi aruncând scântei. Flăcările mugiră în faţa pleoapelor sale

ameninţând să-l ţină departe pe leopardul zăpezilor cu o barieră de foc.

În timp ce incantaţiile ei oribile răsunau tot mai tare şi se auzea hârşâitul pisălogului pe piatra mojarului mărunţind ingredientele pentru vrajă, trupul lui Luka începu să se simtă fierbinte, tot mai fierbinte, ca şi cum ea aprinsese un foc în interiorul lui.

Inima lui fu cuprinsă de panică. Chiar la timp auzi răsunând vocea omului cu păr de gheaţă.

„Luka, ascultă-mă: Ai fugit pe pământ cu Pisica Norilor, ai zburat pe cer cu rândunica şi ai înotat în râu cu vidra. Acesta este elementul focului. Ţie întotdeauna ţi-a mirosit a foc când eram eu prin preajmă, dar de această dată, este folosit împotriva ta. Acum stăpâneşte-l."

Luka se gândi la zăpadă, la cerul înalt şi cascada vijelioasă. Aceste experienţe spirituale răcoroase ar putea să ţină dogoarea focului sub control până când el ar fi putut să facă transformarea.

— Unde eşti tu, Pisica Norilor? Vino la mine!

Luka invocă toată puterea sa ascunsă şi se forţă să respire adânc, închizându-şi mintea la incantaţiile nemelodioase ale Vaskaliei. Degetele sale găsiră toba şi începu să cânte, eliberându-şi senzaţia de arsură care ameninţa să-i prăjească muşchii şi tendoanele.

Uşa casei cu cinci pereţi sări în lături.

Luka simţi acea blană deasă atingându-l şi puternicul miros acru de leopard. Nepământescul strigăt răsună împrejurul casei cu cinci pereţi şi al satului. Preţ de o clipă Luka fu pierdut, aruncat afară, în neant.

Apoi, se petrecu transformarea. Spiritul lui Luka era în Pisica Norilor.

Pentru prima dată, Luka o putea vedea pe femeia care îl ura atât de mult.

Când era mic, el se jucase cu un set de păpuşi din lemn pictate care se potriveau una în interiorul celeilalte. Capetele lor erau acoperite cu eşarfe care le ascundeau părul. În obraji aveau cercuri de vopsea roz şi nu aveau pupile în mijlocul ochilor mari albi. Vaskalia era de aceeaşi formă scurtă şi grasă a acelor păpuşi, dar faţa ei arăta ca şi cum cineva i-ar fi înşfăcat obrajii răsucindu-i atât de mult încât gura i se arcuise în jos pentru totdeauna exprimând nemulţumire. Ochii ei se rostogoleau fiecare în altă direcţie precum dropsurile dungate din magazinele de dulciuri scăpate pe jos.

Sus pe grinzi vulturul bătu din aripi cu groază, plonjă spre podea, apoi ţâşni pe uşă afară aruncând în urmă o privire mâhnită.

Vaskalia îşi flutură satârul deasupra capului. Pisica Norilor traversă camera dintr-un salt. Cu o singură lovitură a labei sale lungi o trimise pe Vaskalia învârtindu-se în patul său, unde se prăbuşi grămadă în timp ce satârul ateriză zăngănind pe plita focului. În dogoarea cuptorului lama acestuia începu să se înmoaie şi să se îndoaie.

Pisica Norilor se întoarse, îşi deschise labele, apoi ridică trupul lui Luka apucându-l de gât în acelaşi fel cum Syrup îşi cară pisoii. Cu puţinele puteri pe care le mai avea, Luka se luptă să se urce pe spinarea ei, apucându-se cu ambele braţe de gâtul Pisicii.

Pisica Norilor sări prin uşa Vaskaliei şi porni în josul drumului cu paşi uşori şi mari, cu omoplaţii mişcându-se asemenea pistoanelor. Prin ochii ei, Luka privea casele dărâmate ale satului său. Văzu gâştele şi găinile zburătăcind din calea lor să se adăpostească printre dărâmături, exuberanţa florilor din preajma vechiului orfelinat şi din micile grădini pline de plante răsădite de copii, cascada de condurul-doamnei şi priboi roz.

Pisica Norilor coti pe o străduţă îngustă. Luka văzu zidul unde tatăl lui se chircise adăpostind trupul fiului său, înainte de a fi împuşcat, şi găurile pe care gloanţele le făcuseră în piatră. Văzu şi o pată roşie-neagră.

Acela era locul unde murise tatăl său.

Continuară să alerge în susul străzii spre brutărie. Frunzele palmate ale castanului deveniseră aurii. Ramurile îi atârnau cu acele globuri spinoase verzi precum nişte arme medievale.

Pisica Norilor alergă până la uşa albastră a lui Dimitri. Ea se opri şi lăsă uşor trupul moale de pe umerii săi pe treptele tocite.

Apoi, cu spiritul exuberant al lui Luka în minte, părăsi în salturi satul către versanţii munţilor.

14
AUTOBUZ ÎN FLĂCĂRI

Animalele ştiură primele despre asta.

În brutărie, pisicile alergară în sus pe scări cu burţile atârnând pe duşumea.

Căţeaua schelălăi şi se înghesui în picioarele lui Dimitri.

Ţestoasa stătea pe partea cealaltă a camerei, cu capul tras sub carapace. Katrin cea înaltă coborî scările în fugă. Se uită la Dimitri şi trase zgomotos aer pe nas.

Dimitri inspiră la rându-i. Cu siguranţă, foc.

Katrin cea înaltă se gândi imediat la orfelinat. Străbătu cu repeziciune drumul spre uşă şi o deschise. Luka se prăbuşi înăuntru.

— Dar copiii sunt acum înapoi, strigă Dimitri, iar casele sunt aproape gata. *Acum* pe unde a mai umblat?

Katrin cea înaltă îi aruncă lui Dimitri una din privirile ei triste de ochi căprui care-l făcu să se simtă ca şi cum ea ar fi văzut lucruri pe care el nici nu şi le-ar fi putut imagina vreodată.

— Îl voi lua sus, spuse el.

Acum că uşa brutăriei era larg deschisă, mirosul de ars deveni puternic şi se auzi un hohot. Mici nori de fum denşi şi rotunzi ca seminţele de caprifoi sălbatic se rostogoleau prin aer deasupra străzii înguste.

Dimitri se repezi pe scări în jos şi afară în stradă.

Norii de fum se făcură de un gri-purpuriu. Aceştia veneau din sud-est răsturnându-se şi rostogolindu-se prin aer ca semnalele de fum dintr-un foc de război. Oamenii ieşeau afară din case pentru a afla unde era focul, iar Jez veni în fugă de la orfelinat. După el veneau Eva şi câţiva dintre copiii mai mari, care nu ar fi stat acasă.

— Imo stă cu cei mici, ţipă Jez, dar unde este Luka?

— Sus în patul meu, spuse Dimitri. Dar unde este Peter? Te rog, nu-l lăsa să adoarmă la han! Avem nevoie de găleţi şi de autobuzul lui. Dacă Peter nu este aici să conducă autobuzul, o să-l conduc eu.

— Nici o şansă, bucătarule, mormăi vocea lui Peter. Tu poţi fi Purtătorul de Cuvânt, dar nu eşti conducătorul autobuzului. Tu adu apa, iar eu aduc autobuzul.

Toţi erau în putere, aduseră găleţi cu apă şi le încărcară în autobuz. Eva aduse vechiul clopoţel al şcolii şi-l sună în timp ce împreună cu ceilalţi se grăbea spre ieşirea din sat pentru a descoperi sursa focului.

Casa cu cinci pereţi vuia. Din când în când izbucnea o flamă verde tei printre celelalte flăcări portocalii şi ciuperci de fum purpuriu ca de la un tren cu aburi. Măgarul era încordat la capătul priponului, sughiţând de frică.

— A fost ea cea care a adunat tot lemnul din piaţă, zbieră Peter, frânând cât de aproape posibil. Las-o să se prăjească, las-o să ardă, las-o să se facă friptură la grătar, vrăjitoare lacomă.

— Încetează, Peter, strigă Eva, dezlegând măgarul.

— Noi trebuie să stingem focul, indiferent cine l-a pornit sau a cui casă este, spuse Dimitri. Jez? Tu eşti cel mai puternic. Treci în faţă, iar noi îţi vom pasa găleţile cu apă.

Veni în trombă şi un jeep, cu doi soldaţi şi cu Căpitanul Lazslo.

— Avem un furtun, strigă el. Găseşte-ne un hidrant, brutarule!

— Găseşte-l singur, replică Dimitri, dar curând se înduplecă şi îi conduse la un hidrant de pe partea opusă a drumului.

În amurg, flăcările ardeau monoton, cu un fum nociv care nu mirosea nicicum a fum de lemn. Eva începu să vomite, apoi strigă:

— Unde este Simlin? Nu este pe-aici, nu-i aşa?

— L-am văzut fugind spre ieşirea din sat chiar acum, spuse Jez. Unde este maică-sa?

— Vaskalia? Eşti acolo? strigă Eva. Sst, tăceţi cu toţii.... Se opriră, cu găleţile în mână, ascultând.

Tot ce puteau auzi erau grinzile trosnind înainte de a se prăbuşi într-o ploaie de scântei roşii şi negre şi poame explodând precum grenadele.

— Dimitri, ce-ar trebui să facem?

Dimitri îşi simţea inima ca şi cum i-ar fi alunecat în bocanci. Chiar voiau ei ca el să o salveze pe acea femeie?

Se întoarse şi se uită în ochii lui Katrin cea înaltă. Ştia cu siguranţă că ar pierde respectul lui Katrin dacă nu ar încerca să salveze pe cineva dintr-o casă în flăcări, fie chiar şi cineva atât de urât şi de temut ca vrăjitoarea, deşi ea aduce pagube satului, le spusese traficanţilor unde să-i găsească pe copii, şi voia răul tuturor celor pe care-i iubea el.

Dimitri nu fu însă suficient de iute.

Jez era înaintea lui şi-şi croia drum în casa cu cinci pereţi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Sărea în ajutor deoarece îşi amintise ceea ce se întâmplase în seara festivalului, când Luka îi ceruse să aibă milă de Simlin.

Acum în minte îi răsunau cuvintele lui Luka: „Aş fi putut fi eu în locul lui".

Îngrozit, Dimitri zări silueta înaltă a lui Jez licărind şi dispărând în infern. Gândi: „Asta-i ultima dată când îl mai văd pe Jez în viaţă. Ce-i voi spune eu lui Luka când se va trezi?"

— Aduceţi furtunul ăla în casă, strigă Dimitri soldaţilor şi alergă să direcţioneze spre flăcări jetul furtunului conectat la hidrant.

Găleţile cu apă continuau să sosească, dar, de fiecare dată când focul stătea să se stingă, urmau o altă explozie portocalie toxică şi un zgomot puternic, focul renăscând. În sfârşit, o siluetă apăru în mijlocul flăcărilor.

Dimitri îţi şterse transpiraţia şi funinginea de pe faţă, şi clipi încercând să înţeleagă ce era acolo. Forma înainta clătinându-se către jetul de apă şi rămase pe loc, cu gura larg deschisă pentru a prinde apa. Nu. *Două* guri erau deschise.

Jez căra pe cineva.

O aşeză jos în grădina sa. Plantele se aplecară spre ea, iar una îşi întinse un cârcel şi-i atinse faţa pentru scurt timp. Vaskalia stătea cu umerii aplecaţi în faţă adăpostind pisălogul şi mojarul. Încă era încărcat cu ceva care arăta ca un amestec de pene şi blană albă. Murdăria din cutele feţei ei nu-i puteau ascunde încruntarea, chiar dacă Jez o salvase de la o moarte prin foc.

Deşi avea răni şi arsuri pe faţă şi pe braţe, Jez se întoarse în grămada de lemne în flăcări înainte să-l poată opri cineva.

Când ieşi afară din nou, căra o tobă înnegrită. Se aşeză pe iarbă şi o întoarse pe o parte şi pe cealaltă în mâinile sale, holbându-se la ea, şi plânse până când Dimitri veni să-l mângâie.

15
ÎNTR-O LUME NECUNOSCUTĂ

Simlin se cuibări în stejarul din pădurea de deasupra satului. Frunzele cădeau spre pământ prin faţa sa, pe măsură ce copacul voia să scape de ele. Se schimba anul cu repeziciune şi copacul îşi aduna ultimele puteri pentru iarnă. Simlin se înfiora de umezeala care venea odată cu întunericul, dar şi de mândrie şi bună dispoziţie.

Sub el, în satul din depărtare, cerul era pătat în portocaliu. Chiar şi aici sus, în acest copac, se simţea mirosul de fum de lemn ars şi preparate în flăcări. „Toate, gândi Simlin cu voioşie, toate licorile acelea groase din căni, legăturile de frunze şi resturi de animale depozitate prin colţuri, agrafele de păr, unghiile, fâşiile de materiale şi urme ale celor cărora ea voia să le facă rău. Chiar şi păpuşile de împuns ace înfăşate cu bandaje arseseră încet şi complet. Simlin putea să le audă ţipând. Răsuci cu dragoste globul de ghicit în mâinile sale, chicotind deoarece era aici în siguranţă, şi nu încingându-se şi arzând printre păpuşi.

Îşi înălţă capul pentru a prinde micile explozii ale poamelor de măceş pe care el le arunca printre lemnele de foc.

Simlin se umflă de mândrie încât crezu că şi ultimul nasture rămas la cămaşă avea să-i sară. *El* arsese casa cu cinci pereţi. *El* făcuse vraja cu poamele roşii de măceş după toţi acei ani în care o auzise pe Mama murmurând vrăji şi farmece. Niciodată nu încercase asta înainte, niciodată nu voise să practice vechea magie. Dar în seara asta – da!

Sunetele şi vorbele îi veniseră atât de uşor pe buze... Aşteptau în capul său să fie chemate, gata pentru incantaţie. Erau sunetele pe care le auzise toată viaţa.

Aproape adormit, auzi fâlfâit de aripi şi ţipete de bufniţă în jurul copacului în care se adăpostise. Ciori întunecate roiau în jurul capului său croncănind şi cârâind, dar Simlin era acum atât de obosit încât petrecerea lor nu-l mai ţinu treaz, îşi înfăşură genunchii cu mâinile sale lungi ţinând globul de cristal în mijloc. Se simţea în siguranţă aici sus. Când se trezi, se făcuse lumină şi nu se mai auzea nici un cârâit sau croncănit, doar ţipete de bufniţă răsunând în jurul capului său.

— Plecaţi de aici, bufniţelor, se răsti el şi scuipă spre ele.

Bufniţele clipiră din ochi şi dispărură în trunchiul copacului, iar Simlin îşi dădu seama că afară era deja ziuă.

Cerul era cenuşiu ca măgarul Mamei. Simlin privi îndelung pe deasupra vârfului copacilor. „Vâlvătaia portocalie s-a stins." Un nor de fum încă plutea dincolo de sat. Lustrui globul cu mâneca.

„Mama."

Mama stătea în globul de ghicit. Avea faţa neagră. Ochii ei erau plini de mânie printre cenuşă şi funingine. Simlin lustrui din nou globul de sticlă. În burtica lui, doi viermişori se luptau între ei, al dezamăgirii şi al uşurării.

Îşi aduse faţa aproape de imaginea Mamei sale din globul de ghicit. Braţele amândouă, picioarele amândouă, ochii ca dropsurile erau încă toate acolo. Părul de pe frunte era ars încât părea un pic chealã. Cheală şi foarte, foarte supărată. Pe el. Dar cum scăpase?

Băiatul orb nu era cu ea. Simlin nu se mai obosi să se uite după el în globul de ghicit. Socotea că Luka era mai în siguranţă cu prăjituri cu femei frumoase şi cu fetiţe la orfelinat.

Mama se încrunta la Simlin din globul de sticlă. Şi hotărî în locul lui. „Acum nu mai poţi sta lângă sat. Ia-ţi globul de ghicit şi pleacă."

Aşa că Simlin plecă într-o lume pe care nu o cunoştea.

16
PEISAJUL CU LEOPARZI

Leopardul zăpezii se repezi în josul muntelui de pe stâncă pe gheţar. Urmărise o căprioară. Ateriza pe o stâncă ascuţită, se echilibra şi aşteptă momentul perfect, apoi sări să ucidă, apucând-o cu labele de gât. Se opri din nou nemişcată aşteptând, ochii ei ca oglinda fiind fără expresie. Când totul se sfârşi, căra căprioara

înapoi pe munte la puii ei cu ochi albaştri, care scoteau ţipete ascuţite ca nişte păsări flămânde.

Luka nu ştia de cât timp era acolo, în acest ţinut al stâncilor şi zăpezilor. Era un ţinut al leoparzilor. Aducea cu blana Pisicii Norilor astfel că aceasta se confunda cu peisajul din jur. Fiecare zi a acestei tainice vieţi retrase urmează un curs regulat, cuprinzând acţiunile de a se ascunde, a vâna, a se hrăni, a dormi şi a supraveghea versantul muntelui.

După timpul de hrănire, după sfâşierea şi ciopârţirea cărnii cu miros proaspăt de sânge, Pisica Norilor se odihni pe o margine de stâncă. Luka putea privi afară într-o lume albăstruie, o lume de perle de gheaţă şi zăpadă cristalină care strălucea deasupra munţilor.

Cu stomacul plin, puii adormiră mulţumiţi. După iarna care vine nu vor mai fi nevoiţi să stea mereu cu mama lor, dar pentru moment ea îi hrănea, îi spăla şi se şi juca cu ei. Puii se apropiară de ea, scoţând sunete de pui de pasăre şi făcând ca aceasta să-şi arate faţa frumoasă printre labele rotunde, enorme. Cu ochii închişi cu dragoste, o împinseră cu capetele lor mici. Îi trase cu blândeţe şi-i linse pentru a-i curăţa.

„Dragoste de mamă", gândi Luka.

Când puii vor fi independenţi, ea va fi din nou o creatură singuratică. Cu excepţia unei scurte perioade de timp petrecute cu leopardul mascul când va procrea, ea va fi de una singură, trăindu-şi viaţa nevăzută. Luka era vrăjit de această singurătate.

Liniştea din vârful munţilor era copleşitoare.

Aici sus lumea se întindea înaintea lui. O privea cu o bucurie aparte. Iepurii de munte ţineau un festival de joacă şi urmărire. În înaltul cerului, vulturul cu coroană aurie naviga pe crestele vântului. Râul era rece ca

mercurul, tăind panta muntelui în jos către mare. Undeva vidra se afunda în apele ei cristaline.

Luka simţea forţa vieţii rotindu-se iar şi iar în adâncurile liniştite. O simţea ca pe un curent, curgând necontenit, niciodată oprit de cineva care ar încerca să-l controleze. Lumea ar putea să existe tot atât de bine şi fără oameni. Se decise că şi el ar putea exista fără oameni, de asemenea. Cu siguranţă că şi ei ar putea trăi fără el acum. Găsise calea şamanului de a-şi ajuta satul, iar acum acesta va continua să-şi sporească tăria şi puterea, şi nu va mai avea nevoie de Luka de acum înainte.

Leoparzii zăpezii leneveau în peştera lor uscată. Începu o furtună de zăpadă. Rapid, o uşă compactă gri-albă se închise peste gura peşterii, separându-i de restul lumii şi blocând lumina.

Pisica Norilor va sta aici până când furtuna de zăpadă va scădea în tărie. Această vreme nu era surprinzătoare pentru ea, iar blana perfectă fusese făcută pentru temperaturi de îngheţ. Ea îngropase o bucată de capră sub nişte tufişuri de ienupăr la mică distanţă de gura peşterii, dar asta nu însemna decât încă o masă pentru familia pisicii zăpezii. „Cât de mult ar rezista până să moară de foame?" se întrebă Luka.

Leoparzii îşi închiseră ochii cu hotărâre şi adormiră.

Furtuna se potoli. Pisica Norilor ieşi afară către depozitul ei secret şi dezgropa carnea de capră, încă proaspătă, din frigiderul muntelui. Îşi rupse un picior pentru sine, iar restul îl impartiră puii cu ochi albaştri. Mâncară, se hârjoniră şi adormiră.

Luka numără alte două nopţi. Erau ţinuţi prizonieri de zăpadă. Începuse adesea să-şi aducă aminte cine fusese în altă viaţă. Îi lipsea Aidan, Aidan cel fără picioare şi cu părul său de care Imogen spunea că era

la fel de galben ca un cioc de mierlă. În capul său răsună clar vocea ascuţită a lui Aidan: „Haide odată, tu cel cu ochii goi. Ce se mai aude despre restul poveştii tale? Trebuie să ne spui sfârşitul, ştii tu. Noi aşteptăm..."

Jos în sat, va avea loc o sărbătoare la mijlocul iernii, curând. În această iarnă vor avea muzică în fiecare noapte, la brutărie, orfelinat şi la han mulţumită lui Dimitri, Seth şi Peter care-şi bătea butoiul la fel cum făcuse şi bunicul său.

Katrin cea înaltă avea să facă prăjituri toată ziua. În ajunul Anului Nou, sătenii aveau să scrie bileţele cu cele mai dragi secrete şi dorinţe, care împachetate apoi de nenumărate ori urmau să fie aruncate în foc.

Iarna trecută de Anul Nou Luka scrisese că dorea să-şi găsească mama şi pe Pisica Norilor. Nu putuse vedea ceea ce scrisese stiloul lui, dar ştia ceea ce el sperase ca acesta să fi scris.

Şi Jez? Care va fi dorinţa lui de data asta? Luka ar fi vrut să ştie.

Puii miorlăiră. Scrijeliră cu ghearele lăbuţelor peste blana mamei dorind ca aceasta să le dea mâncare din nou. Începuse să li se vadă coastele în ciuda blănii dese şi, deşi dormiseră tot timpul, scânciră de foame când se sculară.

Luka se simţi înstrăinat faţă de ei, ca şi cum ar fî avut halucinaţii. Odată, când se trezise şi privise în gol străpungând cu privirea vârtejul de fulgi de zăpadă, avu un impuls să plece din peşteră. „Afară, se rugă el de Pisica Norilor. Afară, te rog!" Deşi era slăbită, se strecură afară din peşteră şi se aşeză lângă gura ei. Zăpada se învolbura ca şi când s-ar răsuci numai în jurul lor. Apoi se opri pentru o perioadă, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

Furtuna de zăpadă se rostogoli traversând versanţii ca un mărăcine uriaş.

În est, un soare pal şi galben se ridica tremurând pe cer. Panta de pe partea opusă peşterii leopardului era învăluită în ceaţă. Lumina soarelui pătrunse şi fărâmiţă ceaţa.

Cineva strigă:

- Luka!

Strigătul dizolvă norul şi prin ochii Pisicii Norilor Luka văzu un om urcând cu energie coasta muntelui. El îl strigă din nou pe Luka şi îşi îndoi braţul dând bineţe. Luka crezu că bărbatul înalt purta o mantie, dar lumina soarelui era atât de orbitoare încât nu putu vedea cu claritate.

Acum bărbatul îşi balansa braţul spre înapoi şi arătă spre pământ.

— De ajuns, băiat nesăbuit, strigă el. Intoarce-te la viaţa ta!

Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă în grabă. Vocea lui răsună în jurul vârfurilor munţilor şi în mintea lui Luka.

„Este omul cu părul de gheaţă, şamanul din trecut."

Şi, în timp ce privea figura care se întorcea, Luka gândi că fusese tatăl său.

Bărbatul dispăru. Luka contemplă acoperişul lumii. Cerul de deasupra avea nori de gheaţă, ceea ce făcea să pară că mai era un şir de munţi şi gheţari în cer. În capul său răsunau cuvintele: „Întoarce-te la viaţa ta..."

Pisica Norilor se întinse şi scrută împrejurimile pentru a pleca la vânătoarea pentru hrană. Îşi ciuli urechile la un sunet. Se opri, stătu nemişcată cu urechile ascuţite acum netede din cauza concentrării. Îşi ridică doar imensa labă din faţă, planând uşor, gata să pornească atacul. Dedesubtul lor, o capră scormonea zăpada

căutând iarbă. Pisica Norilor ţâşni orbeşte spre prada ei. Îi luă întreaga energie să o care spre peşteră. Leoparzii căzură asupra ei înfometaţi. Adormiră din nou, dar Luka nu putu. El continuă să se gândească la viaţa sa în sat şi la oamenii pe care îi iubea: Jez şi Imo, Dimitri, Aidan şi orfanii, Katrin cea înaltă... Începuse să îi fie dor de ei, atât de mult încât avea o senzaţie de durere. Şi, la urma urmei, nu era copilul Pisicii Norilor.

Când leoparzii se mişcară, Luka privi puii pentru ultima oară. Cât de frumoşi arătau, atât de minunaţi ca nişte jucării, având cozile lungi înfăşurate în jurul capetelor mici şi rotunde, şi cu labele păroase la fel de mari ca nişte perne. Gândi: „Dacă am să-i mai văd vreodată, nu vor mai fi pui, ci leoparzi ai zăpezii maturi. Burticile lor sunt pline. Vor fi în siguranţă ascunşi aici sus, în timp ce Pisica Norilor mă va duce înapoi".

Şi, la drum cu Pisica Norilor, pe creste de munte, peste tufele de ienupăr, apoi tot drumul în josul muntelui, sărind de pe stâncă pe prag şi înapoi, deasupra râului, prăvălindu-se apoi să bea cu sete din apa rece. Alunecă pe grohotiş în jos, păstrându-şi echilibrul pe pietrele şi stâncile instabile, traversă pantele joase şi pădurile. Nu era nici ţipenie şi nu văzură pe nimeni. Între timp Pisica Norilor trecu pe lângă pomii fructiferi acum desfrunziţi, prin spărtura din zidul vechii case a lui Jez şi Luka. Cerul era presărat cu stele. Pe străzile întunecoase, leopardul zăpezii strălucea alb-argintiu. *Pisică fantomă.*

Trecură prin satul tăcut, dând ocol brutăriei. Cu un salt, Pisica Norilor trecu zidul. Uşa din spate era larg deschisă, înăuntrul brutăriei calde se auzea un sunet răsunător şi ritmic de la Dimitri care sforăia în scaunul său cu cei trei pisoi pe genunchi. Pisoii se sculară

zburliţi ca nişte arici cu ochii verzi larg deschişi plini de groază şi neîndrăznind să se mişte.

Pisica Norilor nu ezită. Ea continuă să alerge străbătând camera călduroasă cu miros de scorţişoară. Urcă scările ca într-un vis extraordinar, sus, tot mai sus, până la mansardă, şi acolo găsi corpul lui Luka, lungit pe pat.

Luka se văzu *pe el însuşi.* Aşa de alb, cu faţa mică în nuanţe mov, încadrată de bucle negre de păr. Aşa de *slab.*

Pisica Norilor stătea lângă pat. Îşi sprijini bărbia de pat un timp odihnindu-se. Îşi trase respiraţia adânc, apoi se strecură spre trupul lui Luka. Spiritul lui părăsi corpul ei şi pluti între cele două trupuri, al leopardului şi al băiatului. În acel moment, Luka aruncă o ultimă privire în ochii ei sălbatici, din altă lume, înainte de a o pierde definitiv.

Acum spiritul său era înapoi în propriul trup. Luka ascultă paşii Pisicii Norilor ieşind din cameră, apoi în jos pe scări şi afară în curte să sară zidul. Un moment mai târziu, ea urlă de două ori către el, de lângă pomii fructiferi, urându-i astfel bun-rămas.

17
O CALE DE IEŞIRE DIN SAT

Corpul lui Luka zăcuse în patul său de la mansardă tot timpul cât spiritul îi fusese plecat cu Pisica Norilor.

Katrin cea înaltă îl hrănise de trei ori pe zi cu supă caldă şi gem filtrat, turnându-i picături în gură cu o linguriţă şi ţinându-l de încheietură să simtă dacă pulsul său slab se schimbă.

Dar Jez? El era îngrozit. Când o salvase pe Vaskalia din foc, ea mârâise. „Acea fiară, leopardul zăpezii, a sărit chiar pe deasupra mea, în noapte", iar inima lui Jez se întrista pentru că era sigur că leopardul îl luase pe Luka cu el.

De atunci, petrecuse fiecare minut liber lângă patul lui Luka.

În dimineaţa asta, în timp ce stătea în brutărie după ce băgase pâinea în cuptor, îl auzi pe Luka trezindu-se. Acesta căscă, se întinse şi spuse:

— Oh, salut, Jez!

— Salut ŢIE! strigă Jez. Şi se aruncă spre fratele său strângându-l atât de tare că Luka strigă:

— Hei, mă doare. *Dispari de aici.*

— Am fost aici în ultimele trei săptămâni, mică pacoste ce eşti, replică Jez. Ştiu că ai fost plecat cu leopardul zăpezii. Ştiam că acolo aveai de gând să mergi. Dar voiam să vii *înapoi.*

— Îmi pare rău dacă ţi-am produs îngrijorare, murmură Luka.

— Am străbătut *kilometri* prin zăpadă, căutându-l pe leopardul săritor, strigând şi chemându-te. Într-o zi chiar am luat puşca lui Dimitri. Dar ştiam că, dacă aş fi lovit leopardul, aş fi putut să te rănesc şi pe tine.

Se auziră picioare tropăind pe scări şi, o secundă mai târziu, Dimitri şi Katrin cea înaltă li se alăturară îmbrăţişându-l. Katrin cea înaltă îi luă pulsul lui Luka. Era din nou mai iute. Fusese atât de înspăimântată! Ştia că el era Băiatul Şaman dăruit, dar, chiar şi aşa, era încă mic şi tânăr, şi-şi riscase viaţa şi sănătatea mult

prea des. De data asta crezuse că avea să stea pentru totdeauna cu Pisica Norilor.

Dimitri îi înşiră toate noutăţile:

— Katrin te-a hrănit de trei ori pe zi cu supă şi gem. Le-a strecurat mai întâi printr-un ciur astfel încât să nu te îneci cu vreo cireaşă. Jez a fost într-o formă bună, nu i-a spus nici măcar lui Imogen despre tine. Aproape că au terminat casele copiilor; Ribi are o fetiţă, iar noi am plănuit o petrecere de bun venit pentru tine şi de sărbătorire a fetiţei, de asemenea.

Luka auzi ghearele căţelei păcănind pe scândurile duşumelei.

— Oh, şi căţeaua va avea pui, spuse Dimitri.

— Da. A fost lupul cel tânăr de culoare gri, zise Luka. Dar ce s-a întâmplat cu *ea?*

— Fratele tău a salvat-o. Vocea lui Dimitri fusese aspră, dar Luka simţi o notă de mândrie în ea. Este un prost, dar un prost viteaz. Un erou. Casa Vaskaliei a ars din temelii, dar ei i-au construit un adăpost pentru iarnă. Imogen îi tot duce tăvi cu mâncare pe care i le lasă la uşă. Tipic pentru Imo.

— Dar ce se mai aude despre Simlin?

— Noi nu l-am mai văzut de mult, răspunse Jez. Cred că este pe vreun acoperiş pe undeva.

— Nu ştiu ce va face Vaskalia fără posibilitatea de a-l chinui, comentă Dimitri. Acum, dragul meu Luka, vei mânca cel mai bun mic dejun pe care l-ai văzut vreodată. Katrin are o nouă linie de produse de patiserie. Le-am numit cuiburi. Unele au caise în mijloc, altele au cireşe negre, unele marţipan. Vrei tu să le testezi pentru noi?

— Voi încerca doar una cu cireşe astăzi, spuse Luka. Pe celelalte, poate mâine.

Jez spuse:

— Când vei fi mai în putere, te vom duce să vezi copiii. Vin mereu să vadă dacă te-ai întors. Jez se întinse şi îşi puse mâinile peste cap.

Lucrurile erau bune. Nu se mai simţea ca şi când ar fi purtat acea centură grea, care-i cuprindea mijlocul şi-l dobora la pământ. O avea pe Imogen, avea sculptatul şi acum îl avea şi pe fratele său înapoi.

Urmară alte trei zile până când Katrin îi permise lui Luka să iasă în afara brutăriei. Această ultimă şi lungă schimbare îl slăbise mai mult decât oricare din ultimele întrupări ale spiritului său. Continua să transpire şi să tremure. Fuseseră trei zile înceţoşate de lenevire, visare şi huzur în mijlocul sunetelor şi mirosurilor familiare care-l înconjurau. Căţeaua lenevea atârnând cu greutate pe picioarele sale, iar pisoii săreau pe şi de pe genunchii săi.

— O mai ai pe Alfonso ţestoasa? întrebă el.

— Doarme într-o cutie cu frunze, răspunse Dimitri. A devenit din ce în ce mai înceată şi nu va ieşi prea curând din carapacea ei. Într-o seară, am văzut-o privind în sus spre cuptor... aşa că acum este într-o cutie, în raftul de lemn, pentru somnul de iarnă. Acum, Luka... Katrin crede că mâine vei fi destul de bine ca să mergi şi să-ţi vezi prietenii. A fost de acord să ieşi.

Luka se trezi devreme, se spălă şi se îmbrăcă, apoi îl aşteptă cu nerăbdare pe Jez să termine de copt pâinicile.

— Nu-i asta calea, se împotrivi el atunci când Jez o luă la dreapta în loc de stânga, la capătul străzii.

— Este drumul către noua lor casă, spuse Jez. Imogen a mutat copiii în ele chiar la timp înainte de începerea iernii. Dacă iarna o să fie la fel de grea ca iarna trecută, orfelinatul nu ar fi rezistat. Acoperişul s-ar fi prăbuşit la prima zăpadă.

Noua casă era un antreu călduros acoperit cu ceramică, şi nu cu piatră prin care să bată vântul. Jez îl luă pe Luka într-o cameră din partea stângă. Aici mirosea a lemn proaspăt, vopsea şi umezeală.

— Hei, strigă Luka, iar vocea sa răsună într-un spaţiu gol. Auzi o şoaptă:

— Ascunde-te ACUM. Apoi fu înconjurat de vocile copiilor:

— Salut, Luka, salut!

Paşii lor duduiră pe duşumeaua de lemn, în timp ce năvăleau către el. Acolo mai era un sunet pe care nu îl cunoştea. Un amestec de murmur şi foşnet mult prea slab pentru a fi auzit.

– Încă nu este prea multă mobilă aici, spuse Lisa, apucându-l de mână, de aceea răsună aşa. Dar este un scaun mare aici special pentru tine.

Îl împinse cu blândeţe în acesta, iar Luka, emoţionat în acest spaţiu necunoscut, se bucură că ea procedase aşa.

— Mmm! exclamă Luka, lovind braţele de lemn ale scaunului. Este ăsta cumva scaunul de povestit? Este grozav.

— Este. Dar ai venit prea devreme, Luka, răsună cu putere o voce. Noi nu suntem încă pregătiţi pentru tine.

— Aidan, dacă Luka doreşte să spună povestea acum, atunci lasă-l să o spună, spuse Imogen. Luka, suntem cu toţii aşa de bucuroşi că te-ai întors printre noi!

— Oh, dă-i drumul atunci, spune-o acum, se repezi Aidan, apoi o să te iau afară.

— Povestea, POVESTEA, *POVESTEA,* cerură în cor copiii, lovind podeaua.

Şi Luka le povesti despre copacul de iederă şi cum chemase cu toba Pisica Norilor, călătoria spre munţi, puii cu ochi albaştri din peşteră şi cum alergase pe scări

în timp ce Dimitri dormea. Omise mari părţi din povestea sa. Nu le povesti copiilor de căderea în subteran, de pământul mişcător, nici despre şederea în casa Vaskaliei legat de scaun şi auzind vrăjile făcute de aceasta. I-ar fi înspăimântat pe copii prea mult.

Nici despre tatăl său nu povesti ceva.

La sfârşitul povestirii, când Luka le relată că o auzise pe Pisica Norilor luându-şi rămas-bun, buzele îi tremurară şi izbucni în lacrimi. Puse capul jos, plângând, dar fu luat de mâini şi scuturat cu vigoare.

— Nu plânge, Luka, spuse Lisa. Tu vei putea merge să o vezi din nou, nu-i aşa?

Luka îşi înălţă capul să se uite la copii, iar ochii săi se făcură aurii şi străluciră cu sălbăticia ţinuturilor Pisicii Norilor.

Apoi ea plecă. Ochii lui Luka erau din nou cei fără de vedere.

Lisa insistă:

— Te rog, rămâi cu noi de-acum înainte!

— Heei, Luuuka! Asta-i pentru tine, mormăi o voce pe care Luka nu o recunoscu. Cineva îi împinse o jucărie moale în mâinile sale. Luka pipăi cu mâna un ursuleţ cu urechea umedă.

— Tu eşti Stefan? Mergi în două picioare de-acum? strigă el.

— DA! Eu acum nu pe duşumea... eu merg, *FOARTE* repede.

— Şi iată-mă şi pe mine. Vocea lui Aidan vibra cu mândrie. Voi ceilalţi, mai bine terminaţi ce aveţi de făcut, în timp ce eu am să-i fac un tur special de prezentare.

— Numai să ai grijă de el acum, Aidan, îl avertiză Jez. N-ar fi mai bine să vin şi eu cu voi?

— Nu, Frate mai mare. Încetează să încerci să ne controlezi. Dar... ăă... vrei să-l ridici pe Luka?

— Atunci dă-te mai încolo, purcelule, îl tachină Jez. Luka se simţi luat pe sus şi aşezat pe un scaun lângă Aidan.

— Luka, bun venit în Ferrariul meu! Pe locuri, fiţi gata, zuum, chiţăi Aidan şi porniră înaintând cu repeziciune de-a curmezişul camerei, afară pe rampa special construită şi apoi în stradă.

— Este noua mea jucărie, strigă Aidan. Cel mai rapid scaun cu rotile din lume. Imogen este aşa de speriată, că nu poate ţine pasul cu mine. Stai aproape de mine şi ţine-te bine, Luka!

Goniră mai departe în timp ce Aidan imită motorul unei maşini, *brrum, brruml* Aerul vâjâia pe lângă faţa lui Luka, iar el râse atât de mult, că-i dădură lacrimile.

— Opreşte, Aidan, opreşte, îl imploră el, dar tocmai coborau o stradă în pantă.

Mirosul de copt plutea în aer, la fel şi enervanta umezeală de toamnă.

— Scaunul cu rotile m-a făcut un om liber, Luka, strigă Aidan. Tu te simţi bine?

— Nici pe jumătate, spuse Luka. Suntem în afara satului acum, nu-i aşa? Nici o clădire împrejur. Am putea să mergem tot drumul până la mare, Aidan. Tu nu ai fost acolo în ultimul timp, nu-i aşa?

— Nu, dar vom merge pentru un picnic.

— Aidan. Luka îi strânse braţul, cu fermitate. Opreşte. Pot să aud...

— Ce este? strigă Aidan, frânând.

— Hai să aşteptăm... Îmi este rău... Vaskalia este pe aproape, şopti el. Nu mai vreau alte confruntări cu ea. Pot mirosi vechiul foc. Presupun că-i cenuşa casei cu cinci pereţi. Pot să aud fâşâitul coasei în grădina ei.

— Este în regulă... vom merge prin dosul zidului ăstuia, şopti Aidan. Vaskalia culege plante sau ce a mai rămas din ele, şi pune poamele şi plantele într-o pungă. Hei... dar aici este şi Căpitanul Lazslo. Ţine de căpăstru un măgar. Se luptă.

— Haide... vino, spuse Căpitanul Lazslo cu o voce mai tăioasă decât cea mieroasă pe care o avea de obicei.

Urmară îmbrânceli, scuipături şi strigăte, „dezleagă-mă, dă-mi drumul", cu jurăminte şi înjurături atât de demonice încât până şi Aidan îşi pierdu răsuflarea de uimire.

Copitele măgarului tropăiră pe drum. Picioarele Vaskaliei îi lovi coastele atât de tare, încât măgarul scoase un nechezat de protest. Căpitanul Lazslo strigă:

— Trebuie să părăsim acest sat blestemat, Vaskalia. Ne vom face o nouă viaţă dincolo de mări.

— Nu, nu am mai fost pe acest drum niciodată, se tângui ea. Este ceva pe acest drum care mă ţine în acest sat. Dă-mă jos de pe acest animal, acum.

— Haide, Vaskalia, insistă Lazslo. Tu vei deveni noul tip de vindecător, o femeie magică, o femeie a plantelor, o celebritate. Te vei îmbogăţi. Crede-mă...

— Da, pleacă, zgripţuroaico, noi te urâm, spuse Aidan, dar destul de încet, aşa că fu auzit numai de Luka.

Apoi urmă o lovitură spectaculoasă. Măgarul necheză ca un spirit al morţilor, apoi se repezi în josul drumului la viteza lui maximă cu Vaskalia în spinare săltând zgomotos în sus şi în jos cu strigătele ei.

— Auuu!

Strigătul Vaskaliei se întindea înapoia ei ca o eşarfă purpurie în flăcări, prevestind nenorociri.

Luka înghesuit de Aidan în scaunul său cu rotile se străduia să audă acele sunete coborând drumul,

departe de ei, lăsând în urmă o linişte plină de nelinişte...

— Poate că nu vom merge astăzi la mare, spuse Luka.

— Poate că nu. Acum... lasă-mă să-ţi arăt cum întorc înapoi acest obiect.

MANTIA DE ŞAMAN

Când sosiră înapoi, Eva lustruia o masă cu ceară de albine. Luka îşi plimbă palma peste lemnul răcoros şi neted.

— Pun pariu că ştiu cine a meşterit asta, spuse el. Vei fi la fel de bun ca străbunicul, Jez.

— Ne trebuia o masă cu adevărat mare pentru a ne aduna în jurul ei, spuse Jez. În special când Katrin ne aduce toate aceste bunătăţi...

— Aşteaptă, comandă Aidan. Trebuie să avem prezentarea înaintea fulgilor aurii. Luka, aşază-te din nou în acel scaun. Nu. Dacă mă gândesc mai bine, aşezaţi-l în mijlocul camerei...

— Ai terminat să-i comanzi pe toţi pe-aici, Aidan? strigă Lisa.

— Deocamdată, răspunse Aidan.

Luka simţi micuţa mână cleioasă a lui Stefan strecurându-se în a sa şi se lăsă condus în mijlocul camerei. Aşteptă. Auzi foşnind şi chicotind, apoi după o inspiraţie adâncă, vocile copiilor: TA-TA-TAA!

Pe umerii săi, copiii îi aşezară cea mai moale mantie făcută vreodată. Aceasta cobora până la pământ. Luka pipăi catifeaua, mătasea şi lâna mantiei diamantine. Se simţea ca şi cum era înfăşurat în prietenie.

— Sunt toate culorile la care te-ai fi gândit vreodată, Luka, toate culorile copacilor şi păsărilor, ierbii şi câmpurilor.

— Şi florilor, şi fluturilor, şi pământului...

— Şi a cerului, şi a norilor, şi a apei de asemenea. Am ales culorile pământului şi le-am cusut pe toate la un loc. Ei bine, Eva ne-a ajutat un pic.

— Este mantia perfectă pentru băiatul nostru şaman, spuse Dimitri. Aceasta de aici este acoperită cu negru şi alb la fel ca leopardul zăpezii.

— Mulţumesc, spuse Luka Băiatul Şaman.

— Şi acum, gata, anunţă Aidan, haideţi la prăjituri.

Se deplasă spre masă şi înşfacă o prăjiturică de foi plină cu caise glazurate.

Acele nopţi de toamnă târzie erau reci. Luka dormi cu mantia de şaman peste velinţa patului său. Câteodată căţeaua era acolo, uneori vreun pisoi, mai puţin atunci când Katrin îi găsea şi îi arunca afară. Uneori Luka se scula brusc, auzind-o pe Vaskalia ţipând în mintea sa. Era furie în acel ţipăt, dar şi durere. Luka tremura până se convingea singur că ea plecase cu adevărat din sat. Apoi se gândea la Pisica Norilor până când aluneca înapoi în somn în timp ce vijeliile toamnei se învolburau în văzduh şi băteau în acoperişul casei.

Din culcuşul de la jumătatea pinului, privind în depărtarea munţilor, Simlin murmură către ramurile care se unduiau:

— Încetează, vântule!

Vijelia făcea un sunet care semăna cu cel al apei de culoarea metalului de la celălalt capăt al pământului şi lua pe sus micuţele păsărele care zburau în preajmă printre ramuri.

Simlin nu putu dormi nici cu dopurile de muşchi pe care şi le puse în urechi, aşa că îşi dădu drumul jos, la baza copacului, rezemându-se de trunchiul lui. Picioarele sale subţiri lăsau să se vadă degetele albastre. „Îmi trebuie pantofi. Vreau bocanci ca Jez."

Când lumina cenuşie a zorilor se strecură în jos către el, Simlin se simţi emoţionat şi îngrijorat. Un păianjen mare alergă de sub frunze pe picioruşe îndoite cu genunchi mici maro. Se uită la Simlin şi se caţără pe

trunchiul copacului pe o frânghie de mătase. Simlin îl urmări cum dispare şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-l mănânce. Nu. Un păianjen este mai degrabă asemănător unui scorpion, cu excepţia cozii care înţeapă. „Mai bine caut mai multe mure."

Oftă. Îşi consultă globul de ghicit.

Mama era în el.

Dar nu era o imagine de acum. Era o reluare de mai înainte, Simlin putându-şi da seama de acest lucru după marginile tremurânde şi estompate ale imaginilor. Bărbatul cu faţa de acadea roz era acolo legând-o pe mama sa sus, de măgar. El îi spunea:

— Haide, Vaskalia! Trebuie să prindem acel vapor. Bărbatul lega mâinile şi picioarele Mamei de şa cu funii portocalii de ceapă. Îşi îndoi braţul spre înapoi şi lovi măgarul peste fund. Acesta necheză şi-şi rânji dinţii galbeni, apoi porni într-un galop nesigur, măgăresc, în josul drumului, cu Mama sărind ca un sac de cartofi şi cu omul cu faţa de acadea roz alergând după ea, fluturându-şi braţele pentru a face măgarul să meargă tot drumul în jos, către marea de culoarea metalului. Imaginea se estompă.

O alta îi luă locul, mult mai clară. Scena se întâmpla *acum.*

Faţa Mamei se contura uriaşă şi aproape, apoi departe, aproape şi departe cu gaura neagră a gurii în mijloc. Ea urla. Era bolnavă. Şi acolo era un zgomot asurzitor. *Apa.* Apă mare. Mama era pe o barcă. Faţa Mamei era verde ca mazărea. Şi apoi *eee, ura!* Mama era foarte, foarte rău bolnavă.

Simlin văzu ceva fâlfâind neclar sus în văzduh. Era Sfarmă-Oase agăţându-se cu picioarele lui uriaşe de vârful unui catarg, legănându-se în vânt şi bătând din aripi. Deci Sfarmă-Oase pleca şi el peste mări.

„Ip ip uraaa snorh. Adio. Mama a plecat fără mine."

Simlin râse şi se înveseli. Se uită din nou în globul de ghicit. Erau bubuituri şi trosnituri, iar catargul se legăna ca pendulul unui ceas cu Sfarmă-Oase încă agăţat de el. Apoi catargul dispăru. La fel dispăru şi barca. Simlin clipi. Marea se ridică şi făcu un zid înalt şi ascuţit, verde jad. Apoi se prăbuşi spărgându-se. Valurile deveniră albe. Simlin se uită după barcă. Nu putu să o vadă.

Simlin încercă un mic hohot de râs. Apoi plânse. Plânse până când o rază palidă de soare strălucind printre copaci ajunse chiar în locul plin de frunze unde stătea. Se răsuci până când lumina îi căzu pe faţă. Faţa i se uscă de lacrimi.

Poate că acea doamnă, Eva, l-ar lăsa şi pe el să stea într-un colţ al noii case dacă nu va mai şopti nume după oameni şi nici nu va alerga după fete. Poate că acum ar putea ajuta la gătit?

Poate că ei l-ar lăsa să stea.

19
CÂNTECUL LUI LUKA

— Vom avea muzică bună în noaptea asta, anunţă Dimitri, rotind o farfurie pe degetul arătător. Avem destule pentru a ne bucura de ele. Ajută-mă să pun masa asta înapoi la perete, Jez. Ah, iată-i pe Sith şi Ribi cu frumoasa lor fiică!

Fiecare dori să ţină în braţe copilul, în special Katrin cea înaltă şi Luka.

— Cum o cheamă? întrebă Luka, adulmecându-i fruntea delicată.

Nu mai mirosise nimic asemănător până atunci.

— Se numeşte Kyria, spuse Ribi, şi este minunata noastră bebeluşă. Mă bucur să te văd din nou, Luka. Ştiu că ai avut nevoie să stai un timp singur, dar toată lumea ţi-a simţit atât de mult lipsa. Satul are nevoie de petreceri. Are nevoie de veselie.

Când toată lumea se aşeză, Sith şi Dimitri începură să cânte. Se auziră bătăi în uşa albastră şi Peter apăru cu pietrele lui doritor să bată ritmul pentru câteva melodii de dans.

Katrin cea înaltă nu l-ar fi lăsat să bată în masa ei cea mare. În loc de asta, ea îl convinse să cânte pe un butoi de făină.

— Acum voi cânta ceva doar pentru tine Luka, spuse Dimitri. Acesta este *Cântecul lui Luka.*

Cântecul lui Luka

Când termină de cântat această minunată muzică, Dimitri îşi puse violina deoparte, se înclină şi spuse:

— Nu pot să cioplesc în piatră sau să pictez tablouri, dar ştiu să fac muzică. Şi această muzică exprimă ceea ce reprezinţi tu pentru noi toţi, Luka.

— Continuă, Dimitri, strigă Jez. Spune tuturor ceea ce mi-ai spus mie în dimineaţa asta deoarece, dacă nu o faci tu, o voi face eu.

Dimitri îşi drese glasul. Chiar şi aşa vocea sa era gâtuită când spuse:

— Întinde-ţi mâna, Katrin, te rog, şi arată tuturor inelul tău. Sunt cel mai fericit bărbat în viaţă fiindcă ea a acceptat acest inel de la mine. Nunta va fi în prima zi de primăvară. Katrin doreşte să facă deja tortul şi să-l ţină la gheaţă.

Iarna se instală repede. Peste noapte zăpada se aşternu şi preschimbă lumea într-un loc necunoscut. Dimitri îl convinse pe Jez să distribuie pâinea mergând pe jos deoarece se temea că furgoneta sa ar fi putut să rămână înţepenită în nămeţi.

Katrin cea înaltă se apucă să facă gem. Îşi umplu braţele de căni cu gem de mere şi mure, vişine negre coapte şi zmeură pentru a încerca o nouă aromă. Puse o chisea de gem pe masă pentru a se răci. Luka îşi plimbă degetul peste aceasta simţind cum se încreţeşte pe măsură ce gemul se aşeza. Îl gustă şi strigă:

— Delicios!

El o auzi spălând mai multe fructe, decojindu-le şi punându-le în oala de gem, la fiert.

— Uau, încă unul? spuse el. Nu cunosc mirosul acestora. Katrin puse un fruct în mâna lui. Era mic, lucios, cu un sâmbure în mijloc şi avea parfum de prună.

— Este o renglotă. Este albastră-violacee, spuse ea. Luka stătu un timp până să înţeleagă ceea ce auzise... Următoarea noapte, după o cină destul de devreme, Luka lenevi prin preajmă, căscând, dar simţindu-se prea somnoros pentru a merge sus la etaj la culcare. Căţeaua zăcea, de asemenea, grea şi caldă pe picioarele lui. Dimitri îşi puse sumanul şi bocancii.

— Ajută-mă să aduc mai multe lemne înăuntru, Jez, spuse el.

Luka auzi uşa închizându-se în urma celor doi bărbaţi. Le luă destul timp pentru a umple roaba cu lemne, a o aduce înapoi şi a-şi scutura zăpada de pe bocanci. Jez ridică roaba şi răsturnă lemnele pe duşumea pentru a se usca lângă cuptor.

Dimitri gâfâi în drumul către uşă pentru a pune zăvorul şi avertiză:

— Cerul este senin şi plin de stele. Va îngheţa puternic la noapte.

Apoi aranja focul în cuptor.

Luka sări în picioare, complet treaz, convins că auzise paşi afară în grădină. Căţeaua se clătină pe picioare şi se îndreptă spre uşă. Luka simţi un curent de aer rece. Căţeaua îşi mişca vârful cozii.

Fusese şi o bătaie uşoară în uşă.

— Aşteaptă. Niciodată nu poţi şti cine este afară, îl avertiză Dimitri.

— Dar căţeaua este veselă oricine ar fi acolo afară, strigă Luka.

Îl auzi pe Dimitri trăgând zăvorul. Pe măsură ce uşa se deschidea încet, o margine de zăpadă căzu pe duşumea.

Lumina din brutărie străluci pe o figură mică, înfăşurată în eşarfe. Cum figura îşi ridică faţa să se uite la ei, gluga îi căzu pe spate.

Jez încetă să mai respire. Faţa femeii era palidă translucidă, la fel ca a lui Luka, încadrată de şuviţe de păr negru. Ochii ei erau argintii.

Jez o apucă de mână şi ea păşi înăuntru în căldura brutăriei, iar Luka alergă cu bucurie spre ea cu braţele larg deschise.

El nu avea nevoie de vedere pentru a şti cine se întorsese la ei.

Sfârşit

Dintr-un sat frământat de lupte sosește un băiat cu un har magic și misterios.

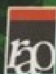
Luka e orb, dar totul se schimbă când pornește pe urmele leopardului zăpezii.

Ia-mă cu tine, Pisică a Norilor. Lasă-mă să fiu ca tine și să văd lumea prin ochii tăi.

Luka învață să ia forma unor animale diferite. Dar harul său nu trece neobservat...

ISBN 978-973-103-933-6

9 789731 039336

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com